PATRICIA POTTER

Drum necunoscut

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUMINIȚA SORA.

ALCRIS

Capitolul 1

– Ești nebună!

Cuvintele acestea îi răsunau încă în urechi lui Lacey Seldon în timp ce ieșea din statul Washington la volanul micului ei Fiat roșu. Mașina urca nervoasă panta de unde se vedea insula pe care tânăra hotărâse să-și petreacă vara.

De câte ori nu auzise aceste cuvinte și altele asemănătoare, de când luase hotărârea care avusese exact efectul unei bombe! În acest moment, zvonul încă mai circula probabil de-a lungul câmpurilor de grâu din Iowa sa natală până în orășelul universitar din Midwest unde crescuse și locuise timp de douăzeci și nouă de ani.

– Ești nebună!

Toată lumea i-o repetase. Chiar și directorul bibliotecii, cu o voce calmă și paternă, în momentul în care ea îi prezentase demisia.

Și părinții săi i-o spuseseră, desigur, iar mama ei izbucnise în lacrimi la aflarea veștii. Tatăl său, care era bancher și fratele ei, agent de schimb, abordaseră aspectul economic al problemei.

– Să renunți la o meserie bună tocmai în momentul când ești pe cale să fii avansată!? Nu fi proastă, Lacey!

– Nici măcar nu ai alt post asigurat. Așteaptă cel puțin să găsești ceva!

– Să zicem că poți trăi o vreme din ceea ce vei obține din vânzarea casei! Dar pe termen lung aceasta nu este o soluție rezonabilă și mai târziu poate vei avea nevoie de bani pentru ceva mai serios.

În argumentele mamei sale găsi ceva mai multă sensibilitate. Ea cel puțin spunea lucrurile pe care ceilalți numai le gândeau, fără să le exprime.

– Dar nu poți pleca așa, pur și simplu! Ai trăit aici dintotdeauna. Aici sunt rădăcinile tale. Fii înțeleaptă și mărită-te cu profesorul acela de psihologie. Este încântător, iar tu vei fi o mamă ideală pentru cei doi îngerași de copii ai lui. De ce faci asta? Ai fost mereu un copil bun, bine crescut. Tatăl tău și cu mine am fost întotdeauna mândri de tine. Poate mai puțin atunci când ai divorțat, adăugase ea gânditoare. Dar, oricum, știam că nu era vina ta. Și, până la urmă, au trecut doi ani de atunci! Ai avut tot timpul să-ți revii. Nu ești făcută să trăiești pe Coasta de Vest și știi și tu prea bine ce fel de oameni sunt pe-acolo. Tocmai tu care ai fost de când te știu atât de înțelegătoare și atât de ascultătoare!

Vânzarea mobilei lui Lacey fusese un adevărat eveniment în viața micului ei oraș. Nimeni nu pleca niciodată și

erau neobișnuite astfel de practici. La umbra copacului uriaș din curte, Lacey înșirase toate bunurile pe care le avea. Casa și-o vânduse cu două săptămâni înainte, iar acum se pregătea s-o elibereze imediat ce termina lichidarea mobilierului.

Toată lumea venise, împinsă mai mult de curiozitate. Totuși soluția aceasta se dovedi a fi un succes. Tanti Selma, una dintre mătușile sale, care nu fusese niciodată căsătorită, studiase îndelung mulțimea de curioși și apoi îi făcuse complice cu ochiul nepoatei sale. Ea părea a fi singura persoană din familie care o înțelegea. Poate, se gândea Lacey, pentru că și ea avusese la vârsta de treizeci de ani, sentimentul acela neplăcut de captivitate într-un orășel în care fiecare locuitor știe totul despre vecinul lui.

– Mă duc s-o iau pe maică-ta la o ceașcă de cafea, îi spuse Selma cu hotărâre. Altfel nu știu cum o să reziste până la sfârșitul zilei.

Dar, așa cum prevăzuse Lacey, mama sa reuși să-și domine emoțiile. Nu degeaba era urmașa acelor femei demne și puternice care creaseră reputația Midwest-ului în inimile americanilor. Și până la urmă, la plecare, când Lacey stătea rezemată de mașină, cu toată familia aliniată în fața ei pe trotuar, tocmai mama ei a fost aceea care a luat cuvântul cu o voce sigură.

– De fapt, cred că meriți mai mult decât profesorul acela încântător, draga mea. Dar trebuie să recunoști că era normal ca noi să te prevenim. Poate că există totuși acolo, pe Coasta de Vest, cineva care va ști să te facă fericită...

Doamna Seldon era o femeie cu picioarele pe pământ. Lacey mergea pe treizeci de ani, îi trebuia un soț. Trebuia s-o lase să-l caute în altă parte, din moment ce nu părea prea hotărâtă să și-l găsească aici.

Lacey îi îmbrățișase pe toți: pe mama sa, pe mătușa Selma, pe tatăl și pe fratele ei. Aceștia îi spuseseră să scrie des, să fie prudentă și să nu uite să mai vină din când în când pe-acasă. Pentru prima dată de când luase hotărârea aceea, Lacey se surprinsese plângând.

Așezată la volanul micului ei Fiat supraîncărcat cu bagaje, făcuse mari eforturi să se concentreze asupra drumului, căci ochii înlăcrimați o împiedicaseră multă vreme să distingă bine strada prin parbriz. Însă lacrimile i s-au uscat când a ieșit din Iowa.

Nu, nu era nebună! Fără îndoială, gândi ea zâmbind, era prima oară când acționa cu înțelepciune după toate episoadele convenționale și rezonabile care îi formaseră până atunci viața.

În timpul lungii călătorii de-a lungul Mildwest-ului și a Munților Stâncoși nu încetase o clipă să-și imagineze insula pitorească înverzită care o aștepta în mijlocul arhipelagului San Juan.

Se simțea atrasă într-acolo precum acul magnetic al unei busole, simbol al schimbării de direcție a propriei sale existențe. Acolo va începe o nouă viață, care îi va șterge amintirea ultimilor zece ani irosiți, își spuse Lacey.

Acum, când ajunsese pe insulă, conducea pe străduța circulară, gândindu-se la toți acești ani pierduți. Încă de la vârsta de douăzeci de ani irosise un timp prețios, care ar fi

trebuit să-i permită să descopere lumea, să exercite o meserie pasionantă, să-și asume niște riscuri și, de ce nu, să trăiască o mare iubire...

Tot acest timp se scursese, iar bilanțul se solda cu o căsătorie eșuată, cu o slujbă devenită o rutină apăsătoare și cu speranța ascunsă de a duce o viață mai puțin plictisitoare.

Dar era stabilit! Din vara aceasta Lacey Seldon își va lua viața în mâini, hotărâtă să nu repete greșelile trecutului. La treizeci de ani știa că viața este scurtă și că trebuia să profite de ea înainte de a fi prea târziu.

Mica hartă rutieră desenată pe spatele pliantului primit de la han era destul de precisă. Roțile Fiatului zburau pe șoseaua sinuoasă, străjuită de pini pe o parte, descoperind o priveliște minunată spre mare pe cealaltă parte.

Un panou anunța intersecția unde Lacey trebuia să întoarcă. Intră pe un drum și mai îngust, care cobora spre un golfuleț liniștit.

Acolo, cochet construit în fața mării, se înălța hanul Randolph. Lacey zâmbi. Semăna întrutotul cu imaginea pe care o oferea pliantul turistic.

Clădirea era din piatră, cu bârne groase de cedru, care îi dădeau un aer vetust, însă original. Un balcon larg înconjura tot etajul al doilea. În fața intrării principale se întindea până la țărm o peluză mare, mângâiată neîncetat în zona aceea de valurile lenețe ale mării. În spatele hanului, zări bungalourile confortabil adăpostite sub crengile pinilor. Unul dintre ele îi era destinat.

Lacey opri mașina. Își desfăcu eșarfa cu care își legase coada și-și scutură nervos părul lung și des. Trecuseră doi ani de când îl lăsase să crească. Atunci nimeni nu remarcase începutul unei revolte împotriva felului puțin cam sobru de a-l purta strâns în coc la ceafă.

Însă astăzi, ca și pe toată durata călătoriei sale de o săptămână, își lăsă șuvițele să-i danseze sălbatic pe umeri. Ochii ei verzi erau puși în evidență de sprâncenele castanii ca și părul. Privirea îi era plină de inteligență și de maliție-zitate, lipsită de expresia aceea inflexibilă și încăpățânată atât de caracteristică femeilor din Midwest.

Fără falsă modestie, Lacey credea că figura ei era agreabilă, nimic mai mult. De mulți ani rămăsese la convingerea că trăsăturile sale nu erau suficient de fine pe cât și le-ar fi dorit, ca acestea să se armonizeze perfect cu frumosul ei păr întunecat. Combinația pe care o formau un nas drept și bine desenat, niște pometi proeminenți și o gură gata oricând să zâmbească nu avea nimic neplăcut, însă nici nu degaja o adevărată strălucire.

Existau, însă, mai multe metode de a ascunde această lipsă de sex-appeal, se gândi ea. În primul rând felul de a se îmbrăca. Astfel, coborând din mașină, lăsă să se învolbureze în jurul siluetei sale zvelte mătasea galbenă a unei rochii plisate. Rochia aceasta îi punea în valoare, fără îndoială, sânii mici, dar fermi și șoldurile grațioase. Picioarele goale, încălțate în sandale din curelușe de piele, precum și cerceii care-i atârnau în urechi îi asigurau, gândi ea, un aer real dezinvolt. Își puse pe umăr cureaua genții de piele și se îndreptă către intrarea principală a hanului.

Era foarte cald – una din acele zile frumoase de vară din care arhipelagul San Juan putea să-și facă un titlu de glorie. Mai mulți clienți, așezați pe terasa acoperită de la etaj, își sorbeau încet băuturile răcoritoare. Undeva trebuia să existe, după câte știa din broșura publicitară, o piscină descoperită pe timpul verii.

Intră în holul hanului, dar acesta era pustiu. În spatele biroului de recepție, de un model foarte vechi, nu se afla nimeni. Sună din clopoțelul ce se găsea pe masă, studiind în acest timp micul obiect de metal. După câteva minute, cum nu apărea nimeni, ridică din umeri și se îndreptă spre fereastră. Nu era grăbită, în fond. Avea chiar toată viața înainte.

Era pe cale să zâmbească la gândul acesta, când în spatele ei răsună o voce de bărbat, puternică și politicoasă.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar mă tem că nu mai sunt camere libere. Doar dacă, adăugă glasul, nu ați făcut o rezervare...

Vocea, catifelată și cu tonalități din cele mai grave, lăsa să se înțeleagă că o astfel de ipoteză era puțin probabilă.

– Întocmai, am rezervare, se grăbi ea să răspundă, întorcându-se pentru a-l descoperi pe bărbatul care îi vorbea din ușa vestibulului.

Stătea aplecat în cadrul ușii și își ștergea mâinile cu un prosop alb. Era exact contrariul imaginii pe care Lacey și-ar fi putut-o face despre un recepționer stilat. Cu siguranță, oamenii din vest erau mult mai diferiți!

Îi adresă un zâmbet prietenos, arătându-i din priviri poșeta.

– Trebuie să am pe-aici pe undeva confirmarea scrisă. De fapt am rezervat un bungalou pe toată perioada verii, nu o cameră.

– Dar toate bungalourile sunt închiriate sau ocupate, domnișoară. Numai dacă...

Ochii săi gri strălucitori se luminară într-o expresie de uimire evidentă.

– Doar dacă nu sunteți cumva domnișoara Seldon, bibliotecara din Iowa?

Lacey îl privi încrezătoare.

– Sunt nevoită să recunosc! Dar liniștiți-vă, nici dumneavoastră nu arătați a recepționer, așa cum nici eu nu arăt a șoarece de bibliotecă.

La rândul lui zâmbi, examinând-o cu atenție. Cutele feței sale exprimau o oarecare duritate. Ochii îi străluceau, iar Lacey observă că se opriseră cam prea insistent asupra rochiei sale galbene. Conștientă că lumina de afară îi scotea în relief formele trupului prin mătasea subțire a rochiei, ea se îndepărtă de fereastră și-i întinse cu un gest sigur scrisoarea prin care i se confirmase rezervarea.

Bărbatul aruncă o privire asupra hârtiei, iar Lacey profită de acest lucru pentru a-și da mai bine seama cu cine are de-a face.

Trebuia să aibă vreo treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani, iar vârsta i se ghicea după trăsăturile pe care timpul săpase indiciile a ceea ce numim de regulă „experiență", fără a lăsa totuși urme de bătrânețe. I se ghicea totuși ceva aspru în privire iar ochii îi trădau o voință extraordinară.

Părul închis la culoare, bătând în roșcat, pieptănat pe spate de mântuială, descoperea o frunte lată. Câteva șuvițe cam prea lungi pentru un bărbat de vârsta lui îi atârnau la ceafă pe gulerul cămășii albastre. Avea mânecile suflecate deasupra antebrațelor puternice, iar cămașa descheiată descoperea un piept bronzat, acoperit cu păr. Lățimea umerilor contrasta cu șoldurile înguste. Lacey observă că purta niște blugi prea strâmți, care i se mulau pe coapse într-un fel ce i-ar fi displăcut cu siguranță doamnei Seldon. „Asemenea blugi pentru un bărbat de vârsta lui! Hai că-i bună!"

Lacey nu putu să-și rețină un zâmbet imaginându-și reacția mamei sale.

Abia când el se așeză în spatele biroului, îi putu analiza expresia energică și severă imprimată pe chip, subliniată de niște pomeți proeminenți, un nas agresiv și o bărbie foarte voluntară. Fără a fi cu adevărat frumos, chipul acesta emana o autoritate calmă care putea, oricât de ciudat ar părea, să-l facă extrem de seducător.

Ridicându-și ochii cenușii, el realiză că era privit și zâmbi cu satisfacție și amuzament, vădit încântat de a fi astfel analizat.

– Bine ați venit, domnișoară Seldon! Vă așteptam, într-adevăr. Și nu numai noi, de altfel!

Ea îl urmări, cu o expresie întrebătoare, cum dispărea după birou în căutarea unor hârtii. Când reapăru în câmpul ei vizual, îi întinse un teanc de scrisori atent împachetate.

– Domnișoară, v-am urmat instrucțiunile pe care ni le-ați dat în scrisoarea dumneavoastră. Aveți aici corespondența. Vă așteaptă de peste o săptămână.

– Perfect, spuse ea întinzând mâna cu nerăbdare spre pachetul voluminos. Măcar la capitolul acesta lucrurile au început bine.

– Aveți intenția să vă petreceți vara scriind scrisori? o întrebă el cu ușoară ironie în glas.

– Nu, cred că îmi voi umple timpul încercând să-mi găsesc de lucru, răspunse ea cercetând pe rând plicurile pe care le ținea în mână. Dar dacă țineți neapărat să știți, aflați că majoritatea acestor scrisori sunt de la persoanele cărora le-am trimis un curriculum vitae de vreo două luni încoace. Mi-am permis să dau adresa de aici pentru răspunsuri.

– Văd, spuse el cu voce joasă. Și câte scrisori ați trimis?

– Sute! îi răspunse râzând. Cu puțin noroc, veți primi corespondență pentru mine până la sfârșitul verii!

– Să nu-mi spuneți că ați bătut atâta drum până aici doar ca să vă găsiți de lucru!

O privea acum cu o expresie sincer derutată.

– Am bătut tot drumul ăsta, cum spuneți dumneavoastră, din multe alte motive... Îmi puteți spune unde trebuie să semnez?

Fără să scoată un cuvânt el luă un formular de pe un colț al biroului și-i întinse un stilou.

Ea începu să completeze fișa într-o tăcere deplină, sub privirile insistente ale bărbatului de la biroul de recepție.

În timp ce scria, Lacey se întreba cum va reacționa el când va vedea că a menționat adresa hanului la rubrica „domiciliul stabil". În sfârșit, el îi întinse cheia și îi propuse:

– Am să vă ajut să vă descărcați bagajele.

– Văd că îndepliniți și funcția de recepționer și pe aceea de hamal, îi spuse ea surâzându-i, în timp ce se îndrepta spre mașină.

– Întocmai. Și mai ales astăzi, când ajutorul meu este bolnav. Dar permiteți-mi să mă prezint: mă numesc Randolph. Holt Randolph. Și... sunt proprietarul hanului.

– Înțeleg, spuse Lacey, nu foarte surprinsă. Ce interesant! De cât timp v-ați instalat aici?

Mergeau pe peluză, ea înainte, el în urmă. Trebuia să aibă cam un metru optzeci și de aceea se simțea puțin apăsată de prezența lui, în ciuda faptului că și ea avea aproape un metru șaizeci și opt.

– Sunt moștenitorul acestui han. A fost al bunicilor mei.

Tonul lui era aproape agresiv.

– Da, desigur... Însă nu-mi imaginam că e posibil prin părțile acestea.

– Ce? Să ai bunici?

– Nu, spuse ea râzând. Pur și simplu să poți moșteni averea lăsată de generațiile care te-au precedat. Îmi imaginam că oamenii de pe aici sunt niște oameni realizați prin forțe proprii, care pleacă de tineri din casa părintească pentru a-și construi un viitor...

– Aveți dreptate, așa se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Ajunseră aproape de mașină, al cărei interior era înțesat de bagaje.

Apoi el adăugă:

– Dar nu e neapărat nevoie să abandonezi totul ca să pleci în căutarea propriei identități.

Lacey îi aruncă o privire tăioasă. Se afla în fața unui bărbat care știa ce vrea. Emana o siguranță înnăscută, prin care lăsa să se înțeleagă că era capabil să obțină de la viață tot ceea ce și-ar fi dorit să obțină. Singurul lucru care o mira pe Lacey era cum de un bărbat ca Holt Randolph se mulțumea să conducă un han cu aspect destul de îmbătrânit, adăpostit în golful unei mici insule.

– Fiecare cu destinul său, conchise ea cu dezinvoltură.

Apoi se așeză la volan, în timp ce el îi ținea portiera deschisă.

– Filozofie venită direct din Midwest?

– Râdeți de mine. Imaginați-vă că tocmai de aceea mă aflu aici, pentru a fi înconjurată de oameni cu o astfel de filozofie. De fapt, unde este bungaloul meu?

– Uitați-l acolo, este cel de pe coasta aceea. O să vă simțiți bine și veți avea o priveliște adorabilă spre Punget Sound. Atunci, o să ne întâlnim acolo sus, fiindcă în mașină nu este loc și pentru mine, după câte văd.

Lacey râse binevoitor și îi arătă cu un gest neputincios pachetele înghesuite până și pe scaunul din față.

– Vedeți, aici este tot ce am pe lumea asta. Mă simt exact ca unul dintre aventurierii de odinioară, care-și îngrămădeau în căruțe toate lucrurile pe care nu le vânduseră înainte de plecare.

Holt o fixă un moment. În privirea lui se citea și uimire și curiozitate. S-ar fi zis că dorea să-i pună o mie de întrebări, iar acest lucru nu-i displăcea lui Lacey deloc.

Nimeni până acum nu se interesase prea mult de subiectul acesta. Acasă, în Iowa, toată lumea o cunoștea dintotdeauna, pe ea și familia ei. Singura dată când suscitase puțin curiozitatea celorlalți fusese în ziua când le anunțase plecarea.

Holt începuse deja să urce pe poteca ce ducea spre bungalou. Întorcând cheia în contact, se grăbi să pornească și ea. Ajunsă cu câteva secunde înaintea lui și se duse să deschidă ușa, curioasă să descopere ce însemna „farmec rustic" pentru cei care îi trimiseseră pliantul publicitar al hanului. Nu fu dezamăgită. Era exact ceea ce-și imaginase. Scânduri late de cedru acopereau pereții camerei principale, pe care o înveselea un mic șemineu din piatră albă. De o parte și de alta a intrării se aflau două ferestre mari care ofereau o largă priveliște asupra insulelor arhipelagului, iar în centrul acestei priveliști apărea semeț hanul. Bucătăria micuță ocupa un colț al bungaloului, iar în apropiere de aceasta începea un culoar ce deservea camera și baia.

– Vă place?

Îi pusese întrebarea cu timiditate, intrând în urma ei în cameră.

– E perfect, îi răspunse ea entuziasmată

Canapeaua, originală și confortabilă, era un model foarte vechi. Holt aruncă o privire într-acolo și adăugă în chip de scuză:

– O parte din mobilier datează de ceva vreme, însă patul e nou-nouț, vă garantez, cât despre baie, a fost renovată iarna aceasta.

– Dar sunt încântată! De un lucru sunt sigură: n-ați putea fi amendat pentru reclamă mincinoasă.

Lacey se întrebă oare de ce se simțea el obligat să se scuze astfel.

Covoare groase acopereau o parte a podelei, iar perdelele erau făcute dintr-o țesătură imprimată cu culori calde și vesele. Pe pereții de lemn galben din fundul încăperii, soarele desena reflexe jucăușe. Holt părea ușurat.

– Mă bucur mult că vă place. Vă aduc imediat bagajele.

– Mulțumesc.

Lacey lăsă pachetul cu scrisori pe un birou așezat în dreptul uneia dintre ferestre. Apoi ieși și ea să descarce bagajele din mașină.

– Glumeați mai devreme când mi-ați spus că asta e tot ce aveți dumneavoastră?

Lacey întoarse capul. Holt apucase cu abilitate casetofonul înțepenit într-unul din colțurile portbagajului.

– Deloc! răspunse Lacey, apucând și ea mânerul unei valize. Am vândut tot ce aveam și credeți-mă, încă se mai vorbește despre asta în Iowa!

Câteva minute mai târziu el puse cu grijă aparatul pe o măsuță.

– Și unde-aveați de gând să mergeți după vacanță?

– N-am nici cea mai vagă idee. Am timp toată vara să mă mai gândesc la asta. Cum v-am mai spus, trebuie să-mi găsesc de lucru și mai am și alte lucruri de făcut înainte de a mă stabili undeva definitiv. Deocamdată ceea ce contează pentru mine e să mă simt bine aici, să mă simt ca acasă.

El se opri pentru o clipă și zâmbi, privind-o cum iese. O briză ușoară îi înfoiase rochia în jurul picioarelor.

– Cu siguranță n-aveți nimic din bibliotecara cocoșată pe care o așteptam. Dumnezeu mi-e martor, totuși, că mă feresc de idei preconcepute. Apropo, de la ce vine L-ul dinaintea numelui dumneavoastră.

– Lacey.

Ea zâmbi, puțin jenată, căci simțise că lumina soarelui îi făcea rochia aproape transparentă; de altfel simți că se înroșește, căci Holt Randolph nu se jena să admire ceea ce lumina îl ajuta să întrezărească.

Se întrebă dacă toți bărbații din această regiune aveau aceleași obiceiuri. Cât era de diferit față de locurile ei natale! Dar apoi, brusc, își mărturisi în gând că acasă n-ar fi îndrăznit niciodată să îmbrace o astfel de rochie!

– Și dumneavoastră... Credeți că ceea ce-mi imaginasem eu despre cum arătați are vreo legătură cu realitatea?

– Păi de ce? Chiar atât de puțin am aerul unui adevărat hangiu? Atunci, a ce semăn, după dumneavoastră?

– Ei bine, să spunem că mai degrabă păreți făcut pentru a conduce un ranch sau o exploatare petrolieră sau chiar...

– În nici un caz! Randolph e foarte potrivit aici, nu-i așa, Holt?

Surprinsă, Lacey se întoarse. Un bărbat tânăr sosise în spatele ei. Era slăbuț și cam adus de spate, căci era foarte înalt. Avea părul castaniu închis, ca și ochii și purta o mustăcioară cuceritoare.

– Dumneavoastră sunteți bibliotecara pe care ne-au anunțat-o? Bine ați venit! Mă numesc Jeremy Todd, sunt vecinul dumneavoastră.

Purta în brațe trusa nou-nouță de pictură, pe care o luase în trecere din portbagaj.

– Sunteți și artistă, pe deasupra?

– Bună ziua, răspunse ea zâmbind. Mă numesc Lacey Seldon, dar nu știu dacă sunt artistă. Nici n-am încercat încă să pictez. Este unul din lucrurile pe care intenționez să le experimentez vara aceasta.

– Bună seara, Todd, spuse Holt la rândul lui. Văd că nu pierzi vremea.

– Exact, replică tânărul. Când am văzut mașina, am înțeles imediat că oaspetele din Midwest pe care îl așteptam ne va depăși așteptările!

Lacey clipi din ochi, dezorientată de ușoara undă de rivalitate masculină ce plutea în aer. Oare ea era cauza acestui schimb de replici puțin acide?

– Am cumpărat mașina aceasta acum două luni, spuse ea repede pentru a destinde atmosfera. Toată lumea m-a crezut nebună; spuneau că nici un mecanic n-o să-i dea de cap!

Jeremy avu o strâmbătură poznașă. Era îmbrăcat cu niște jeanși decolorați și o cămașă lungă roșie.

– Toate bibliotecarele din Midwest sunt ca dumneavoastră?

– Nu! Unele sunt blonde!

Holt aprecie gluma cu un râs înfundat.

– Dragul meu Todd, spuse el, din moment ce pari hotărât să rămâi cu noi, îți sugerăm să ne ajuți să descărcăm bagajele.

– La dispoziția voastră, răspunse Todd, luând-o în urma lui Holt.

Lacey se găsi curând în mijlocul bagajelor sale împrăștiate prin cameră. Le mulțumi călduros celor doi bărbați.

– Pentru puțin. Sigur nu vă lipsește nimic?

– Sigur. Tot ce am e aici!

– Cred că ați lăsat o groază de lucruri în Iowa!

– E-adevărat. În primul rând mi-am lăsat douăzeci și nouă de ani din viață.

– O să vă întoarceți înapoi într-o zi...

– Niciodată!

Holt și Lacey se priviră o clipă, uitând de prezența lui Jeremy. Holt clătină din cap gânditor, iar Lacey se simți dintr-o dată incomod sub intensitatea privirii lui.

– Unde e bungaloul dumneavoastră? îl întrebă pe Jeremy.

– Aici, alături. Am trecut prin fața lui. Aveți cumva planuri pentru diseară? Dacă nu, aș fi încântat să vi-l prezint pe prietenul nostru Holt în minunatul exercițiu al funcțiilor lui.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Lacey nelămurită.

– Jeremy face aluzie probabil la felul în care ne petrecem serile la han. Sunteți binevenită, ca și toți ceilalți clienți ai noștri, desigur.

– Veți vedea, continuă Jeremy. Programul este îmbietor. După cină poți să te lași pradă tentației de a savura un pahar în fața șemineului imens, iar apoi să dansezi în sala mare. Dineurile lui Holt atrag multă lume. Vreți să veniți? Eu am să ajung pe la ora opt.

Lui Lacey nu-i plăcea să i se forțeze mâna. Însă era curioasă din fire. Și apoi nu era acesta un mod potrivit de a-și începe vacanța?

– De acord. Voi veni.

– Ei, bine, pe diseară, spuse Holt cu un ton ceremonios. Dacă aveți nevoie de ceva, orice, nu ezitați să mă anunțați.

Ea îl privi cum se îndepărta pe drumul care cobora spre han, cu un mers ușor, de felină. Era pentru prima oară, gândi ea, când analiza mersul unui bărbat.

Vocea lui Jeremy o făcu să revină pe pământ.

– Pot să vă ajut să despachetați?

Îi privea cu viu interes colecția de discuri de flamenco.

– Nu, mulțumesc. Apropo, va trebui să ne îmbrăcăm în vreun fel mai special în seara aceasta?

– A, nu! Se merge pe simplitate pe-aici. Cât mai lejer! Rămâneți așa cum sunteți, va fi perfect.

În timp ce-i vorbea, îi detalia din priviri ținuta, așa cum făcuse și Holt.

– O pereche trainică de blugi și un costum de baie e tot ce-ți trebuie ca să-ți petreci vara aici.

– Aveți intenția să rămâneți mult timp?

– Da, imaginați-vă că m-am hotărât să scriu o carte, îi destăinui el ceremonios.

– Formidabil! Ce gen de carte?

Lacey era obișnuită să încurajeze astfel de proiecte. O mare parte din activitatea ei la bibliotecă fusese îndreptată

înspre sfătuirea acelora ce-și doreau să înființeze un ziar, să scrie articole sau chiar cărți. Știa cât de mult aveau nevoie de sprijin scriitorii în devenire.

– E vorba de un roman de aventuri, îi răspunse. Multă acțiune, puțin sex, iar ca personaj principal, un macho...

– Este prima carte pe care vreți s-o scrieți?

– Da. Lucrez în domeniul asigurărilor și sper s-o scot la capăt.

– Dacă înțeleg eu bine, și dumneavoastră și eu vom profita de vara aceasta pentru a încerca o nouă carieră.

– Și dumneavoastră?

– Da, spuse ea, o nouă activitate și o nouă viață. Intenționez să folosesc hanul ca rampă de lansare.

– Draga mea Lacey, avem multe în comun!

Tânăra femeie zâmbi. Cu siguranță, se simțea în clipa aceasta mai apropiată de el decât de Holt. Holt Randolph, gândi ea, n-avea decât să se mulțumească să trăiască din moștenirea familiei. În fond, probabil că nici nu-și dorea altceva decât o măruntă existență liniștită, lipsită de griji, la hanul său...

Nu, ei doi nu aveau nimic în comun...

Capitolul 2

În timp ce intrau în sala primitoare a hanului, Todd îi spuse lui Lacey:

– Aici vei găsi toți insomniacii insulei.

Un foc superb trosnea în șemineul care se înălța monumental pe peretele din fund. La San Juan, nopțile puteau fi și reci. Câțiva obișnuiți, confortabil așezați în fotoliile lor, își degustau coniacul.

– Presupun că este singurul loc de acest gen de pe insulă, răspunse Lacey.

Holt Randolph, care discuta în apropierea focului cu o femeie de o vârstă destul de înaintată, le aruncă o privire.

Jeremy începu să râdă, înainte de a i se adresa familiar lui Lacey:

– Cum de ai ghicit? Toți cei care vor veni în curând aici să danseze sunt fie locatari ai vilelor vecine, fie clienți ai

motelurilor din împrejurimi. Formăm o mică societate, s-ar putea spune, și încă una destul de antrenantă, vei vedea. A! Cred că am fost reperați.

Într-adevăr, Holt venea spre ei cu două pahare și o sticlă de coniac de calitate. Lacey își putu da seama dintr-o privire de seducția și dezinvoltura pe care le emana proprietarul locului. Purta o haină ușoară de vară, cu dungulițe albastru deschis. Pantalonii de culoare închisă și cămașa de un alb impecabil îi subliniau eleganța siluetei.

Le zâmbea amândurora, însă Lacey simți că numai ea era vizată de privirea ascuțită. Deși Jeremy îi spusese să nu-și facă probleme pentru ținută, se felicită acum în sinea ei că se oprise în Seattle să-și reînnoiască o parte din garderobă.

În seara aceasta îmbrăca pentru prima oara o rochie exotică superbă, din mătase indiană. Strânsă pe talie, se lărgea apoi în pliuri ce-i dansau în jurul genunchilor. Nuanțele lucioase de albastru și verde îi puneau în evidență reflexele arzătoare ale părului castaniu roșcat și se armonizau cu culoarea ochilor. Surprinsese o lumină aprobatoare în privirea lui Holt și simți deodată o senzație stranie, nelămurită.

– Sunt încântat că ați venit, le spuse el cu amabilitate, umplând cele două pahare.

Apoi se întoarse către Jeremy.

– Dragul meu, ești aici de o săptămână și cunoști obiceiurile casei. Permite-mi să te las singur o clipă până când o prezint pe Lacey și celorlalți prieteni ai noștri.

– Dar pot eu să... răspunse Jeremy.

Lacey nu auzi și restul frazei: cu o mână puternică, Holt o trăgea după el.

– E unul din puținele mele privilegii în casa asta. Oricum, băiatul acela era cam prea tânăr pentru tine, îi spuse el, lăsând la o parte convenințele. Să mergem! Și își strecură mâna pe sub brațul tinerei femei.

– Domnule Randolph, voi face treizcei de ani vara asta, și e o vârstă la care începi să apreciezi compania bărbaților mai tineri.

Îi dăduse replica pe un ton sec înghețat și se gândi că în Iowa n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească așa cu un străin. Era destul de mulțumită de sine.

Holt ridică o sprânceană întrebător, întoarse ușor capul și o cântări de sus până jos.

– Totuși nu mă îndoiesc că femeile din Midwest știu să facă diferența între, să spunem... autenticitatea unei sticle de vin bun, vechi, și agresivitatea unuia recent, „necopt".

Lacey se crispă puțin. Nu era obișnuită să poarte acest gen de conversație cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Dar poate așa era moda pe aici...

– Am plecat din Midwest pentru a schimba atmosfera, nu ca să pun în practică formule învechite, gata făcute.

Se opriră în fața șemineului. Cu un aer ironic el o studia cum își bea coniacul cu înghițituri mici. Apoi o întrebă pe un ton moale:

– Chiar ești hotărâtă s-o rupi definitiv cu trecutul?

– Absolut.

– E vorba bineînțeles și de un bărbat?

– Nu cred că vă privește.

Lacey se străduia să răspundă calm și să-și ascundă sentimentul de disconfort pe care i-l provoca intensitatea acestei priviri gri-argintii.

Felul în care o privea o tulbura. Era ceva mult mai puternic decât senzația de ușoară surescitare pe care o poate cauza un flirt fără importanță.

Ca să se liniștească își spuse că lucrurile n-aveau cum să avanseze. Un mic flirt, nimic mai mult. Al doilea la număr de când sosise, și de la întâlnirea ei cu Jeremy. Și apoi, n-avea nici o importanță din moment ce hotărâse deja că Holt Randolph nu putea în nici un caz să reprezinte idealul ei masculin.

– Aș prefera să fiu prevenit în cazul în care un mascul furios ar apărea la ușa mea să mă acuze că adăpostesc o soție fugită de acasă...

– Fiți fără grijă, îi spuse ea cu o grimasă. Nu am nici un soț care să mă caute. De fapt soțul meu m-a părăsit pe mine, nu eu pe el, și toată lumea pe-acolo crede că am înnebunit.

– Și care este adevărul?

– Prefer să cred că am scăpat tocmai la timp.

– Poți fi sigură că nu mai ești încă sub șocul acestei despărțiri?

Ea îi răspunse glacial:

– Să înțeleg că vă supuneți toți clienții la acest gen de interogatoriu?

– Doar pe cei care mă interesează.

Ea ezită. Să-i răspundă la privirea aceea scrutătoare? Se gândi câteva clipe, apoi, ridicând ușor din umeri, alese să-i povestească pe scurt viața sa. În definitiv, ce-ar fi putut face?

– Nici o grijă, nu mai sunt afectată de lovitura divorțului meu. S-a petrecut acum doi ani, imediat ce i-am terminat de

plătit studiile de medicină. S-a recăsătorit cu o doctoriță. Îi trebuia o persoană cu care să împărtășească aceleași interese și aceleași gusturi, cel puțin asta este ceea ce a pretins el.

Rămase gânditoare o clipă, apoi reluă:

– Ar mai fi și Harold. Dar nici de el n-aveți de ce să vă temeți.

Râse, uimită de franchețea și cinismul cu care îi vorbea.

– Bine. Însă trebuie să-ți mai pun o întrebare. Cine este acest Harold?

O grimasă îi schimonosi brusc chipul când auzi numele pronunțat de Holt.

– A! Este un profesor de psihologie de la universitatea unde lucram.

Reușise să ia un aer dezinvolt și se minuna că poate să se adapteze atât de ușor la întorsătura glumeață a conversației. Ca să continue în același stil, spuse, pe un ton prefăcut tragic:

– M-a cerut în căsătorie primăvara trecută. Aveam imaginea ideală pentru el.

– O înmormântare în toată regula, nu? Și care era imaginea respectivă?

– Genul de femeie de casă, cu picioarele pe pământ.

La amintirea lui Harold și a micilor pete de cerneală pe care le împrăștia peste tot, nu-și putu opri un zâmbet larg.

– E cu atât mai amuzant, cu cât nu-mi plac în mod deosebit copiii, iar ai lui aveau darul de a mă călca pe nervi rău de tot. De multe ori mi-a scăpat mâna. Îi crește cu simț de răspundere, după principii de psihologie avansată. În

ziua în care i-am spus că, din când în când, câteva palme la fund sunt mai folositoare decât niște discursuri interminabile, și-a retras cererea în căsătorie!

Surprinse o licărire de amuzament în ochii lui Holt și scoase un oftat adânc, caraghios.

– Un alt plan de măritiș intrat la apă! Mama nu mi-o va ierta niciodată, desigur. Timpul trece, credeți dumneavoastră, adăugă ea cu un aer filozofic. Știu dintr-o sursă sigură că după treizeci de ani, șansele ca o femeie să se mărite scad rapid.

– Și care este această sursă? o întrebă el făcându-i jocul.

– Tanti Selma. Avea douăzeci și nouă de ani când a refuzat cererea unui comerciant care se afla în trecere prin orășelul nostru. Ultima ei șansă, mi-a spus. Și-a mușcat degetele!

– Din câte văd, ai venit aici ca să-ți găsești o slujbă și... în același timp și un soț? întrebă Holt prudent, luând o înghițitură de coniac.

– Auziți, lucrurile au mai evoluat, totuși, de pe vremea când mătușa mea avea douăzeci și nouă de ani.

Orice urmă de ironie dispăruse din vocea ei, în timp ce continua să susțină:

– Astăzi mai există și alte posibilități pentru o femeie, în afara mariajului. Am fost cerută de două ori și nu sunt tentată în mod deosebit de această variantă. Prima dată când mi s-a cerut mâna a fost pentru că acest lucru semnifica un bon de masă. Soțul meu n-avea un ban când l-am cunoscut și am comis greșeala clasică de a-l ajuta să-și termine studiile, să-l întrețin, altfel spus. A doua șansă de fericire conjugală

ce mi s-a oferit o datorez acestei imagini de casnică. Mulțumesc lui Dumnezeu acum, nu mai am tărâțe în cap ca prima dată. Următoarea mea experiență în acest domeniu se va limita strict la o aventură pasageră. Fără angajamente condiționate!

Licărirea de surprindere din ochii gri-cenușii era abia vizibilă, dar Lacey avu timp să observe și altă expresie, pe care nu reuși s-o descifreze. Dezaprobare? Își mușcă buzele. Ce căuta ea acolo, pe punctul de a-și povesti viața acestui bărbat? Ar fi făcut bine să bea mai puțin coniac!

Dar era prea târziu să dea înapoi. Iar Holt o provoacă și mai mult la continuarea discuției:

– N-ar trebui să fie prea greu de găsit ceea ce cauți. Nu l-ai ochit deja pe Jeremy Todd pentru a încerca această „următoare experiență"?

Vocea îi era prea neutră pentru a părea naturală.

Singura atitudine posibilă era să răspundă cu aceeași monedă. Avea să-i arate lui Randolph că nu străbătuse tot acest drum ca să suporte o nouă serie de critici și de sfaturi...

– Nu am hotărât nimic încă, spuse ea cu o voce suavă. Jeremy și cu mine abia ne-am cunoscut și vreau să fiu absolut sigură.

– Sigură! Sigură de ce?

Tonul lui violent o surprinse și se întrebă ce naiba l-apucase. Putea să nu fie de acord cu planurile ei de viitor, însă, până una-alta, ea nu era decât o clientă a hanului și nimic mai mult. Holt își reveni repede și continuă cu o nonșalanță afectată.

– De ce ții atât de mult să fii sigură? Ai putea să încerci oricând o nouă experiență și să-i pui punct dacă lucrurile merg rău.

– M-ai înțeles greșit, Holt, îi răspunse Lacey cu un calm aparent. Era pentru prima oară când îl tutuia de la începutul discuției lor. Considera că își poate permite acest lucru ținând cont de lucrurile atât de personale pe care începuseră să le discute. Să știi că m-am gândit mult. Caut legături solide, bazate pe interese comune și pe rațiune. Legături care pot fi desfăcute fără amărăciunea divorțului, o dată ce plăcerea simțurilor încetează.

– Idealul tău e să fii o amantă cu drepturi recunoscute, oarecum! răbufni el brusc. Își turnă o cantitate considerabilă de coniac. Ofensată, Lacey își încruntă sprâncenele cu un aer sever.

– Eu mă refer la o alianță clădită pe egalitate absolută. Îți amintești de scrisorile acelea cu posibile locuri de muncă pe care le-ai pus de o parte pentru mine? O să-mi câștig singură existența. Nu se pune problema să fiu o femeie întreținută de un bărbat.

Holt se interesă pe un ton batjocoritor:

– Ai intenția să îți găsești tot felul de preocupări?

– De ce nu? Am descoperit așa zisele binefaceri ale căsătoriei tradiționale în anii în care puteam trăi o mare dragoste. Am suportat timp de douăzeci și nouă de ani chinurile unei vieți meschine, înguste, într-un orășel de provincie. De acum înainte am intenția să recuperez timpul pierdut.

Holt exclamă înspăimântat:

– Dumnezeule! Nu-mi spune că ai ales hanul meu ca să-ți pui viața în ordine.

Lacey se relaxă și-i adresă un zâmbet provocator. Privirea aceea înfricoșată îi aducea aminte de altele asemenea și avu o plăcere răutăcioasă să toarne gaz pe foc.

– Ba da, întocmai. N-a fost nevoie decât de o aruncătură de ochi pe pliantul hanului ca să mă conving că insula aceasta este locul ideal pentru depășirea unei crize.

Fără să aștepte un răspuns, îi întoarse spatele și plecă să-l caute pe Jeremy.

Ochii ei păstrau încă zâmbetul acela și o oră mai târziu, când aluneca ușor pe ringul de dans în brațele lui Jeremy.

– Aveai dreptate. Parcă toți insomniacii de pe insulă și-au dat întâlnire aici.

Scrută cu privirea mulțimea ce se înghesuia în sală.

– În ceea ce mă privește, am să mă dedic noii mele cariere de scriitor, dar nu am intenția să renunț la orice distracție. Deși locul acesta are reputația de a fi animat în perioada verii, tot la fel de bine au de câștigat și amatorii de liniște și calm. În plus, nu suntem departe de Seattle și de Vancouver, ceea ce îmi permite câte-o scurtă escapadă din când în când, adăugă el vesel.

– Mi-am propus și eu să vizitez aceste orașe cât voi sta aici.

– Dacă o faci pentru a-ți găsi o slujbă, să știi că sunt multe ocazii și în nord-vest, îi spuse el puțin surprins.

– Domiciliul meu va fi aici, însă intenționez să frecventez și alte regiuni. Am trimis C.V.-uri pe toată Coasta de Vest și chiar în insulele Hawaii. Numai Dumnezeu știe unde am să

aterizez! Mi s-a spus că în California ar fi cele mai mari șanse. Dar nu-i nici o grabă... am la dispoziție toată vara ca să vizitez nord-vestul.

– Vrei să spui că ți-e egal dacă ajungi în California sau în insulele Hawaii? se interesă el cu curiozitate.

– De ce nu? De altfel, mi-am pus la dispoziție toată vara pentru vacanță.

– Așa, deci!

Surâsul poznaș îi reapăru pe chip.

– Sper că nu ai nimic împotriva aventurilor de vară! glumi el.

– Nu știu. N-am trăit niciodată vreuna.

– Ei, asta-ți lipsește ca să fii fericită!

– Tot ce se poate.

O strânse și mai aproape, iar Lacey se lăsă în voia brațelor lui. Era frumos, gândi ea, și se înțelegeau de minune. Îl asculta atentă cum vorbea despre personajul principal al cărții sale.

– Sper s-o plasez la o editură cu un public larg.

– Și dacă nu se vinde?

– Atunci nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la asigurările mele, conchise el suspinând.

În vreme ce traversau sala scăldată într-o lumină difuză pentru a ajunge la masa lor, Jeremy o prezentă în trecere tuturor cunoștințelor lui de la han.

Când se îndepărtau de o pereche încântătoare cu care schimbaseră câteva cuvinte politicoase, Jeremy mormăi:

– Credeam că Randolph trebuia să se ocupe de prezentări. Despre ce vorbeați adineauri? Trebuia să-i fi văzut fața când ai plecat! Părea tare înciudat.

Lacey îi răspunse pe un ton sec:

– Vorbeam despre planurile mele de viitor care nu prea păreau să-i placă, de altfel. Totuși nu înțeleg de ce l-ar interesa pe el acest aspect.

Însoțitorul ei, galant, îi trase scaunul.

– Probabil fiindcă înainte de sosirea ta își făcuse o imagine total diferită despre tine.

Lacey ridică o sprânceană, întrebător.

– Cum adică? Ce știi tu despre asta?

– Când l-am întrebat cine va ocupa bungaloul vecin cu al meu, mi-a răspus că aștepta o oarecare bibliotecară din Midwest. Nu părea deloc să conteze pe sosirea acestei mărunte bibliotecare ca să distreze în vara aceasta!

– Totuși pare... îh... mai degrabă genul conservator. Vreau să spun, dacă ținem cont de faptul că e celibatar...

Se opri dintr-o dată, lovită de un gând neașteptat.

– Pentru că e celibatar, nu?

– Până în clipa de față, da. După Mulleri – perechea pe care tocmai i-o prezentase – situația nu va rămâne așa o veșnicie. Mullerii, care sunt obișnuiții casei de ani de zile, și-o amintesc foarte bine pe fosta lui logodnică. L-ar fi părăsit, zice-se, pentru un alt bărbat cu care s-a și căsătorit, dar de care a divorțat mai apoi. Edith a auzit niște zvonuri, cum că misterioasa femeie din trecutul lui Randolph ar fi ocupat vara, de mai multe ori, o cameră la han... Edith și Sam cred că gazda noastră ar putea să reînnoade legătura cu ea.

Ochii lui Lacey străluciră.

– Interesant! Respins prima oară cu mândrie de o ființă nestatornică, sfârșește prin a trata cu dispreț toată specia feminină.

– Nu știu nimic mai mult.

Jeremy ridică din umeri, vădit neinteresat de problemă. Lacey consideră subiectul încheiat și aduse vorba de altceva. Erau adânciți într-o discuție antrenantă despre navigație, o veche pasiune a lui Jeremy în care se oferi s-o inițieze, când Holt apăru lângă ei.

Lacey care-l urmărise cu coada ochiului când dansase și el puțin, nu fu surprinsă.

Manierele lui atente și curtenitoare îl făceau cu siguranță o gazdă foarte populară, își spuse ea.

– Bei cu noi un pahar, Holt?

Jeremy i se adresase pe un ton foarte amabil.

– Mulțumesc, tocmai fac oficiile de gazdă, Lacey este următoarea pe lista mea. Îmi permiți s-o invit la dans...?

Lacey remarcă lipsa totală de cordialitate între cei doi bărbați și zâmbi în sinea ei. Holt se înclină ușor în fața tinerei femei, lăsându-l pe Jeremy cu gura căscată. Acesta se strădui să păstreze un glas vesel:

– Nu uita să mi-o aduci înapoi. Eram în mijlocul unei discuții interesante. Îți vine să crezi? Biata fată n-a urcat niciodată pe un vapor!

– Cu siguranță că au o mie de alte feluri de a-și petrece timpul liber în Iowa, îi aruncă Holt peste umăr.

Spunând acestea, îi strânse ferm încheietura mâinii. Luminița care strălucea în privirea lui îi dădu ghes lui Lacey să-l sfideze.

– Nimic nu te obligă, Holt, să mă incluzi pe lista ta, vorbesc foarte serios. Nu mă plictisesc deloc, după cum bine vezi.

Încercă să-și elibereze încheietura mâinii însă fără succes.

– Insist, replică el cu o voce suavă. Întotdeauna îmi iau rolul foarte în serios.

Lacey îi adresă lui Jeremy, pe deasupra umărului lui Holt, o mică strâmbătură neputincioasă, iar acesta îi răspunse cu un zâmbet crispat. Să lăsă condusă pe ringul de dans.

– Un singur dans, Holt. Sarcina ta se oprește aici, îi spuse ea cu o voce inexpresivă.

– Nu tu decizi asta, numai eu pot să judec când ia sfârșit misiunea mea.

De cum o înlănțui, îi simți căldura trupului prin mătasea fină a rochiei.

– Vezi tu, Lacey, pentru mine totul este o artă.

– A! Și dansezi cu toate femeile care se cazează la tine?

– Cel puțin o dată.

– Și e benefic pentru afaceri?

Lacey se străduia să pară veselă și dezinvoltă.

– Nemaipomenit!

Lacey se gândi la următoarea sosire a fostei logodnice. Își spuse că s-ar amuza să-l vadă dansând cu acea femeie din trecutul lui. O curiozitate tipic feminină. Dar oare i-ar acorda el un dans? Sau ar face excepție de la regulă? Se surprinse întrebându-l, sincer interesată.

– Obligațiile acestea mondene nu îți sunt neplăcute uneori? S-ar putea spune că ți-ai petrecut seara alergând de la unul la altul fără să uiți pe nimeni. Nu e o rutină apăsătoare?

El ridică din umeri și o strânse și mai tare la pieptul său. Degetele ei întârziară pe țesătura fină a hainei lui; parfumul incitant al apei de toaletă pe care o folosea Holt se potrivea de minune cu virilitatea lui.

– S-ar putea spune că e o rutină. Însă o fac cu plăcere pentru că singura mea dorință e ca oaspeții mei să fie mulțumiți. Totuși, în cazul de față...

Lacey ridică privirea spre el, dezorientată.

– Nu ți-am cerut nimic. Tu ai insistat să dansăm.

Îi răspunse cu un glas aproape indiferent:

– Nu mi se pare deloc o corvoadă să dansez cu tine. De fapt, te potrivești perfect în brațele mele. Atât de ușoară, atât de mătăsoasă...

Ochii lui Lacey se închiseră pe jumătate. Holt tăcu pentru un moment, apoi reluă cu glas liniștit.

– Însă mă tem de pe acum de reacția pe care o vei avea când am să te informez despre Jeremy Todd.

– Ai perfectă dreptate. Nu sunt dispusă să te ascult. Așa că, să nu abordăm subiectul, vrei? Consider că ți-ai îndeplinit misiunea. Hotărât lucru, Holt depășea orice limită!

– Regret. Conștiința mea nu mi-ar da pace săptămâni întregi! Todd e un băiat drăguț, dar foarte plin de el, ăsta-i adevărul. Se cam crede un gigolo. A stat aici câteva săptămâni vara trecută și am avut ocazia de neinvidiat de a-l vedea în acțiune.

– Nu crezi că sunt destul de mare ca să am grijă de mine? De altfel, nu mi-ai spus că e prea tânăr pentru mine?

Lacey se simțea copleșită. Holt Randolph se credea în măsură s-o avertizeze! Se comporta exact ca un frate autoritar.

– Cred că ești mai vulnerabilă decât multe femei de vârsta ta. Lacey, îi șopti, articulând clar fiecare cuvânt. Așa cum ai spus-o și tu mai devreme, ai dus o viață poate monotonă, însă protejată, într-un orășel de provincie. Experiența divorțului nu ajunge pentru a-ți da o imunitate extraordinară în fața bărbaților care exploatează femei.

– Și dacă, așa cum încercam să te fac să înțelegi și la prima noastră discuție, dacă nu m-ar deranja să fiu... exploatată, cum spui tu?

– Nu știi ce vorbești. Jeremy pândește o aventură, de o vară, nimic mai mult. Și, în ciuda ideilor tale feministe, nu ești încă altceva decât o mică provincială.

– Ei bine, tocmai! Nu cer mai mult decât să mă debarasez de rămășițele educației mele provinciale.

El încruntă sprâncenele și deveni mai conciliant.

– Nu te supăra, Lacey. E de datoria mea să te previn în ceea ce-l privește pe Todd.

– A! Iată un lucru bun! Am putea, te rog, să vorbim despre altceva?

O licărire de mânie strălucea în ochii ei. Bărbatul acesta n-o mai amuza, începea chiar s-o agaseze. Fără îndoială, s-ar fi simțit ca la el acasă în Iowa!

Chipul lui Holt se umbrise și trăda dezamăgirea pe care i-o cauzase neînsemnatul efect ce-l avuseseră vorbele lui asupra lui Lacey.

– Să vorbim despre altceva? Păi cum așa? În fine, cum vrei tu! Spune-mi, de exemplu, de ce ai ales hanul meu pentru această escapadă?

– Uite o întrebare bună! Ar trebui să fii mândru. Am ales hanul tău dintr-o mie de hanuri asemănătoare de pe întreaga coastă. Deși pliantul nu promitea nici apă caldă, nici câte-o cadă în formă de inimă în fiecare cameră!

– Sunt flatat! Nu mă îndoiam că am o concurență atât de serioasă.

Ea continuă, ignorând tonul lui sarcastic.

– Am ales insula ta din alte motive. Visam la un loc în care să scap de câmpuri de grâu, de campusuri universitare și care, în același timp, să nu fie prea sufocant. Înțelegi, Holt? Am păstrat ceva din bunul simț al Midwest-ului meu. Vara aceasta va însemna o schimbare hotărâtoare în viața mea. Vreau să mă adaptez cât mai bine noului stil de viață pe care l-am ales. Locul acesta nu reprezenta numai un refugiu pentru mine, ci și un spațiu extrem de propice, unde puteam să-mi organizez viitorul.

– Chiar vezi schimbarea aceasta drept definitivă? Cerceta cu amănunțime chipul ridicat spre el, iar întrebarea lui cerea un răspuns sincer.

– Absolut! Nu m-aș întoarce niciodată în Iowa. De acum înainte am să profit de toate avantajele vieții. Însă cred că schimbările prea brutale ale existenței și modificările de decor pot crea probleme. Poate de aceea am luat hotărârea de a mă opri întâi în nord-vest mai degrabă decât de a mă duce direct în California de Sud.

– Ți-ai cântărit mult această decizie?

– Și planurile, răspunse ea ferm. Sunt dotată cu un teribil simț de organizare. Probabil formația mea de bibliotecară.

Holt profită de o ușoară ezitare din vocea lui Lacey și îi tăie vorba:

– Atunci chiar ar fi păcat să te vedem naufragiind înainte de a atinge etapa decisivă a metamorfozei tale! Ar fi îngrozitor ca planurile să-ți dea greș!

Lacey începu să râdă, sincer amuzată.

– Și cine ți-a spus că naufragiul nu face parte din planurile mele? Știi că viața din Iowa ți s-ar potrivi ca o mănușă? Ah! Bineînțeles, ar trebui să-ți tunzi puțin părul și să faci câteva mici modificări de vestimentație. Dar, o dată puse la punct aceste detalii, te-ai descurca perfect. Familia mea te-ar adopta într-o secundă.

– Ipoteză care e mai mult decât suficientă ca să mă coboare complet în ochii tăi, nu?

– Să spunem că până acum membrii familiei mele n-au făcut deloc eforturi ca să-mi înțeleagă gusturile.

– Îl apreciau toți pe studentul la medicină și pe Harold, profesorul de psihologie?

– Mi-e teamă că da.

– Ce te face să crezi că și eu intru în aceeași categorie cu ei?

– O anumită autoritate cam prea încrezută! răspunse ea cu satisfacție.

– Încrezută!

Își însoți exclamația cu o grimasă care îi descoperi dinții de un alb strălucitor. Privind-o, o licărire de amuzament îi însufleți ochii cenușii și, pentru prima oară, Lacey se îndoi de justețea a ceea ce crezuse despre el. Dacă Holt avea o calitate care le lipsea atât fostului ei soț cât și lui Harold, aceea era simțul umorului...

– Mă găsești încrezut? reluă el.

– N-ai crede același lucru despre mine dacă doar cu câteva ore după ce am fi făcut cunoștință, te-aș fi pus în gardă în privința vreunei femei?

El scoase un oftat și își permise să-și lase mâna să-i alunece pe șoldurile tinerei femei.

– Aș fi putut considera acest lucru ca o dovadă de interes...

– A, deci te interesez?

Lacey îl sfida, brusc intrigată.

– De ce atâtea sfaturi, mă rog? îl chestionă pe un ton sever.

– Nu ești așa cum îmi imaginasem până să te cunosc.

Evident că nu dorea să răspundă direct și căuta portițe de scăpare.

– Știu. Atunci să înțeleg că atenția ta o datorez acestui fapt? Ți-e greu să suprapui realitatea peste imaginea pe care ți-o făcuseși despre viitoarea clientă?

– Nu, spuse el fără tragere de inimă.

Părea fascinat de ochii ei verzi.

– Nu e doar asta...

– Ce-ar mai fi?

Îl încuraja să continue; își dădea seama că era pe cale să înceapă un flirt și acest lucru îi făcea plăcere. El trase puternic aer în piept.

– Îmi amintești de cineva.

Sclipirea de veselie dispăru din ochii lui Lacey și fu înlocuită de o expresie gravă.

– Înțeleg.

În același moment ea făcuse deja legătura cu fosta lui logodnică despre care discutase cu Jeremy ceva mai devreme.

– M-ar mira să înțelegi. Nu mă cunoșteai când s-a petrecut povestea mea, spuse el râzând.

– Cum?

Ea îl privi confuză. Cu siguranță, el credea că nu va trece mult și se va arăta și ea o ființă fără inimă, ca și femeia din trecutul lui.

Dar Holt reluă pe un ton de o blândețe neașteptată:

– Și eu am trecut prin ce-ai trecut tu, acum câțiva ani. Nu ești prima care descoperă că traversează o perioadă critică a vieții, Lacey Seldon. Și nici singura care experimentează un alt fel de existență, total nou, pentru a încerca să depășească astfel criza.

– Vrei să-mi spui că și tu ai trăit o experiență de același gen?

Ochii ei se măriră întrebător, ca și cum i-ar fi fost greu să creadă.

– Nu pot să mi te imaginez capabil de scrupule nici față de tine, nici față de oricine altcineva.

– Nici n-am așa ceva... mă rog, nu mai am acum.

– Dar ai avut vreodată?

Insista ca el să răspundă, arzând de o neașteptată curiozitate.

Holt devenise serios.

– Da, odată. Vrei să știi ce-am aflat în această perioadă?

Răspunsul veni ca o explozie.

– Nu! Văd bine ce-ai învățat! Te-ai hotărât să-ți prețuiești confortul și siguranța, nu-i așa? Spui că ai traversat o criză?! Dar ți-ai schimbat viața? Nu! Atunci, la naiba cu concluziile tale! Căci, vezi tu, Holt, în clipa asta eu îmi schimb total lumea! Și n-am să primesc lecții de la unul care n-a fost în stare s-o termine o dată pentru totdeauna cu trecutul!

– Nu ești dispusă să înveți din greșelile altuia?

– Când începi o nouă viață, ai nevoie să urmezi exemple care demonstrează reușita...

– Fără incidente pe parcurs.

Îi încheiase chiar el fraza cu o concluzie spusă pe un ton devenit brusc agresiv.

Lacey închise ochii un moment, iar obrajii i se aprinseră. Niciodată până atunci nu fusese atât de dură. Ce i se întâmplase? De ce se lăsa provocată de acest bărbat?

Își reveni și îl analiză printre gene.

– Fiecare dintre noi e liber să aleagă, Holt. Se pare că tu ți-ai făcut alegerea. E treaba ta. Totuși sper să înțelegi că nu-mi doresc ca tu în mod special, nu altcineva, să hotărască în locul meu.

– Lacey, ascultă-mă...

– Dacă-mi permiți, am să mă duc înapoi la Jeremy.

Îi dărui surâsul ei cel mai încântător.

– Și mai ales, liniștește-te, ți-ai făcut datoria.

Fără să aștepte un răspuns, Lacey se întoarse și plecă de pe ringul de dans. Era a doua oară în seara aceea când îi întorcea spatele. Și abia îl cunoscuse pe acest bărbat!

Capitolul 3

A doua zi dimineața, Lacey stătea pe o rogojină, cu picioarele încrucișate turcește, cu palmele pe genunchi, privind cerul superb al răsăritului. Holt apăru din nou.

– Acum meditățm? Pari făcută pentru lucrurile acestea, Lacey. Îmi imaginez fețele celor din Iowa dacă te-ar vedea în postura asta.

Vocea îi era seacă, însă Lacey simți o ironie ușoară care-și găsi imediat ecoul în ea.

– Bună dimineața, Holt, spuse ea calm fără să deschidă ochii.

Îl simțea aproape de ea, pe peluza din spatele bungaloului, studiindu-i chipul.

– Ai venit să afli unde și-a petrecut noaptea Jeremy? Îmi aduci aminte de o supraveghetoare de dormitoare, pe care o aveam la pension. Acum că ai constatat că sunt singură, du-te repede la următorul bungalou. Cine știe ce picanterii s-or petrece acolo?

El murmură cu stângăcie, vădit jenat.

– Mă crezi sau nu, dar nu am obiceiul să-mi spionez clienții.

Nu-i auzi pașii pe iarba umedă de rouă, însă îl simți apropiindu-se.

– Nu? Aș fi băgat mâna în foc că da!

Îi revedea privirea bănuitoare ațintită asupra ei noaptea trecută, când plecase la brațul lui Jeremy.

La gândul acesta deschise ochii. El stătea în picioare lângă ea. Îi remarcă încălțămintea sport, șortul și pieptul gol, bronzat.

Lacey zâmbi ușor.

– Faptul că faci jogging la această oră matinală nu-ți dă dreptul să-mi ironizezi micile tabieturi.

– Alerg, domnișoară Seldon, nu fac jogging, e o mică diferență de nuanță.

El se așeză lângă ea, cu un zâmbet larg pe buze.

– Dacă te lasă inima să mergi cu mine, e pe-aici o potecă ce duce până sus...

Îi arătă cu un gest vag un punct în spatele unui pâlc de arbuști.

Lacey îi răspunse ceremonios:

– Îți mulțumesc pentru invitație. Însă, după cum vezi, mi-am făcut deja un program pentru prima parte a zilei.

– Da, văd.

Privirea lui întârzie pe părul ei strâns într-un coc neglijent la ceafă. Câteva șuvițe delicate i se ondulau pe umeri, deasupra gulerului brodat al bluzei. Ceva din expresia lui Holt o făcu să-și aducă aminte că nu avea nimic pe dedesubt.

– Nu te tentează ideea să-ți începi ziua așa cum ai încheiat-o ieri? În doi?

Îi trebuiră câteva clipe să-i înțeleagă aluzia.

– Interesantă sugestie, fug să-l trezesc pe Jeremy.

– Haide, Lacey! exclamă el pe un ton de reproș. Jeremy doarme bușteан, probabil. Pe când eu sunt aici, treaz și...

– Devii cam îndrăzneț! Ai face bine să-ți continui alergarea, poate mai scapi de excesul acesta de energie pe care-l ai în tine.

– Dă-mi o șansă, Lacey. Încerc să-mi cer scuze!

– Scuze! exclamă ea cu ochii măriți.

– Ieri seară, după plecarea ta, am înțeles că m-am comportat ca un imbecil. Sunt chiar surprins să te văd încă aici. Mă așteptam să apari în dimineața asta la recepție, să mă anunți că te-ai gândit să-ți petreci vara în altă parte.

Ea ezită o clipă. Ar fi vrut să nu fie conștientă de forța pe care o degaja corpul lui musculos, de pielea netedă și lucioasă. Însă lumina dimineții îi dădea un nu știu ce extrem de seducător, iar Lacey nu putea să nu-i observe umerii lați, coapsele ferme, conturul bine desenat al trunchiului și al brațelor. Holt emana o virilitate ce părea să-i trezească simțurile într-un mod îngrijorător. În ciuda voinței sale, Lacey își aminti fiorul care o străbătuse când dansase cu el.

Își goni din minte cu hotărâre acest gând.

– Ți-a cam fost teamă că pierzi un client, nu? spuse ea încet.

– Iar tu ești de părere – și pe bună dreptate – că aș fi meritat-o, așa e? Lacey, adevărul e că-mi pare rău că m-am purtat ca un...

– ...Frate? tată? sau ca atâția alții pe care i-am cunoscut acasă, în Iowa?

– Îmi pare rău!

– Liniștește-te! Sunt obișnuită. Cel puțin aici nu trebuie să fiu în gardă tot timpul.

Îi aruncă o privire vinovată, iar apoi gura lui schiță un zâmbet timid.

– Știu, te-ai săturat până peste cap să ți se spună ce e mai bine pentru tine.

Ea își cântări vorbele înainte de a răspunde.

– „Mai bine", nu, „bine" ar fi termenul potrivit. E o diferență. Când eram mai tânără nu făceam această diferență, căci credeam sincer că cele două exprimări sunt sinonime. Ceea ce era bine, era în mod necesar „mai bine" pentru mine. Și apoi, într-o zi, am realizat că lucrurile stăteau altfel. Oamenii îți doresc ceea ce este bine, doar pentru că asta îi aranjează pe ei. Nu neapărat fiindcă e „mai bine" pentru tine!

El o ascultase gânditor, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui copac.

– Hmm!... Și ți-au trebuit douăzeci și nouă de ani ca să descoperi acest lucru?

– Cu siguranță că nu, dar de data asta n-am să mă mai las antrenată în jocurile celorlalți. Când mă gândesc câte ocazii am lăsat să-mi scape în viață!

– Și abia ai pus piciorul pe pământul făgăduinței și chinul reîncepe! Îmi pare rău, Lacey, dar am circumstanțe atenuante.

Părea spășit. Lacey își mușcă buzele, apoi zâmbi larg.

– Dacă vrei să știi totul, discursurile tale nu mă plictisesc chiar atât de tare.

– Adevărat? întrebă el, sincer mirat.

– La mine n-aveam de face: ori ascultam și mă resemnam, ori riscam să-mi jignesc familia și să scandalizez la maximum comunitatea. În schimb aici, de discursurile tale pot să râd în voie și îmi pot face de cap oricând! Eram mai degrabă amuzată noaptea trecută de faptul că am putut să te trimit la plimbare. Un simbol, oarecum, nu? Înțelegi? Holt își trecu mâna prin părul bogat și clătină din cap.

– Înțeleg, dar, fie vorba între noi, nu-mi place prea tare rolul acesta.

– Și totuși îl joci așa de bine!

– Îți repet, aveam circumstanțe atenuante!

Ea ghici că Holt aștepta câteva cuvinte mai împăciuitoare și se îmblânzi puțin.

– Știu. Erai blindat de prejudecăți în privința mea și te-ai simțit obligat să protejezi o biată ființă inocentă, așa cum îți păream eu, de maleficul Jeremy. Și ai vrut să-mi atragi atenția, așa e?

Ochii de oțel scânteiară în lumina soarelui.

– Nu-i adevărat decât parțial, Lacey.

– Ce-ar mai fi?

– În clipa în care te-am văzut ieri, mi-am spus că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Iar apoi Jeremy Todd a fost mai iute ca mine. Speram să te am numai pentru mine toată seara și iată că acest privilegiu mi-a fost răpit de Todd. Dacă te-am prevenit în privința lui cu atâta insistență, mă tem că am făcut-o de ciudă că altcineva mi-a luat-o înainte.

– Aha!

– Nu face pe mirata. M-ai clasat de la început în aceeași oală cu toți înțelepții tăi din Midwest și totuși, asta nu mă împiedică să mă simt atras de tine!

Își ridică ochii spre el cu un aer întrebător.

– Și ești?

– E atât de greu de crezut? Ești o femeie ciudată, Lacey Seldon! Mă lași să-mi scuz comportamentul de ieri?

– Cum?

– Acceptând să iei micul dejun pe iahtul meu în dimineața asta. Am o oră la dispoziție să-l pregătesc. Am să-ți arăt cu ocazia asta insula văzută de pe mare.

Invitația era atrăgătoare, iar Lacey o acceptă cu un zâmbet prietenos.

– De acord. Eu am la dispoziție toată vara ca să răspund la ofertele de muncă. Și apoi n-am urcat niciodată pe un vapor adevărat, doar într-o barcă.

Chipul lui Holt se lumină.

– Cel puțin este ceva ce nu-ți amintește de trecut. Ia-ți sandale fără toc. Ne întâlnim într-o oră pe chei, în fața hanului.

Un iaht superb, de un alb strălucitor, scânteia în soare. Holt se plimba de colo colo pe punte. Purta niște blugi decolorați, iar mușchii spatelui îi jucau îndrăzneț, aproape senzual, își spuse Lacey în gând.

Îi veni în întâmpinare pe chei. În ciuda cordialității, Lacey îl simți circumspect. Pentru o clipă încercă să descopere care era cauza, dar apoi nu se mai gândi.

– Micul dejun este gata? întrebă ea vesel.

– Mai lipsești doar tu.

Întinzându-i mâna, o ajută să urce pe iaht. Acesta se balansă ușor. Puntea strălucea de curățenie. Cât de mândru trebuia să fie Holt de această achiziție!

– Să sperăm că n-am rău de mare! glumi ea.

– Dacă ai, poți să fii sigură că vei fi aruncată peste bord. Nu vreau să mi se murdărească puntea.

– Chiar dacă e vorba de un client care plătește?

– Nu iau niciodată clienți pe Reality.

O undă de aroganță răzbătea în răspunsul lui, în timp ce dezlega odgoanele.

– Doar prieteni?

– Și numai pe cei buni, răspunse el cu emfază.

Strânse funiile apoi se duse să pornească motorul.

– În calitate de prietenă privilegiată, pot să te întreb de ce se numește acest vaport Reality?

Lacey acceptă scaunul oferit de Holt. Motorul se auzea duduind, iar vasul se îndepărta lent de chei.

El îi adresă o privire neîncrezătoare.

– Chiar ții să știi acest lucru? Riscăm să deschidem iar o discuție pe care te-ai străduit s-o închei aseară destul de energic...

– Înțeleg! Reality se referă la lecția pe care se presupune că ai învățat-o la vremea marii tale dezamăgiri?

Vorbise pe un ton blând. Până la urmă amintirea acestui eșec trebuia să fie neplăcută pentru el. Ceea ce o surprindea era faptul că nu și-l putea imagina pe Holt ratând ceva din ceea ce întreprindea.

– E puțin și din asta.

Toată atenția lui părea concentrată la manevrele pe care le făcea pentru a scoate iahtul din radă.

– Chiar vrei să știi? repetă el întrebarea.

– Nu sunt sigură.

Cu o mișcare chochetă ea își lăsă capul pe spate pentru a-și oferi chipul mângâierilor soarelui.

– Poate că am să mă simt în pragul unei depresii.

– Probabil. Înțeleg că nu vrei să abordăm subiectul... Ai făcut bine că ți-ai luat măsuri de precauție, s-ar putea să se facă foarte cald.

Și arătă cu un gest vag pălăria drăgălașă, de un galben luminos, pe care ea se gândise s-o ia în ultimul moment.

– Ai trăit întotdeauna pe insulă?

Sprijinită de o balustradă, Lacey admira coasta înverzită.

– Când eram copil îmi petreceam aici toate verile. Familia mea locuia la Facoma, iar bunicii din partea tatălui aveau hanul. Bunicul se bizuia pe tata, crezând că va prelua el conducerea hanului, dar când a venit momentul, tata n-a vrut să renunțe la cariera de inginer.

– Tu, însă te pricepeai de minune la această afacere.

Lacey își luă o mină interesată, iar Holt ridică din umeri, aparent nepăsător.

– E o poveste lungă.

– Important este, presupun, faptul că ești mulțumit acum, spuse Lacey fără să-l privească. Ești mulțumit că ai făcut această alegere... impusă de fapt de familie?

– Mulțumit că am făcut față realității, vrei să spui?

– De asta era vorba?

Întoarse capul pentru a-l privi drept în ochi.

– Da, rosti el cu fermitate.

– Și ești fericit?

Orice urmă de ironie dispăruse de pe chipul ei în timp ce-i aștepta răspunsul, cu vie curiozitate.

– Nu-mi regret alegerea.

– Asta e cel mai important, spuse ea cu condescendență.

– Dar tu, erai fericită în Iowa?

– Vai, nu! exclamă ea. Și-apoi, hai să terminăm discuția asta. Unde mergem?

El ezită între a continua pe același subiect sau a-i respecta dorința. Până la urmă îi răspunse pe un ton blând:

– Știu un golfuleț minunat, destul de adăpostit, în apropierea extremității de sud a insulei. Am putea să aruncăm ancora acolo și să mâncăm pe punte. Ce părere ai?

– Perfect! Și încă nu mi s-a făcut rău.

Îi revenise tot entuziasmul.

– Asta ar fi fost culmea! Marea e liniștită și netedă ca o piscină!

Un gând fugar îl făcu să întoarcă brusc capul.

– Doamne! Am uitat să te întreb dacă știi să înoți!

– Bineînțeles! Poate că n-om avea noi oceane în Midwest, dar nu ducem lipsă nici de râuri nici de lacuri.

– Uf! Se presupune că aici toată lumea trebuie să știe să înoate.

– Ți-e c-am să sar peste bord?

– Sau c-ai să fii aruncată. Cine știe?

– Fii liniștit! N-am să-ți dau ocazia să mă arunci în Puget Sound, dar măcar să-mi servești un mic dejun bun.

– Am să-mi amintesc asta!

Tonul poznaș al lui Holt lăsa impresia că era dispus la un armistițiu. Lacey se relaxă, abandonându-se bucuriei care i se citea în ochi. Nu-și amintea să mai fi avut o dimineață așa de minunată în ultimii ani. Fără îndoială, făcuse bine că acceptase.

– Parcă ai fi o pisică ce se încălzește la soare după ce a înghițit un canar mare.

Își luă un aer prefăcut bănuitor în vreme ce se pregătea să scoată mâncarea.

– Este exact ceea ce simt.

Lacey se întinse, apoi se sprijini pe spătarul scaunului.

– Întotdeauna pândesc canarul de aproape. Nu cumva se ascunde vreunul dolofan în coșul ăla?

– Nu promit nimic în privința canarului, dar pot să-ți ofer în schimb cornuri, căpșune, somon afumat și suc de portocale. E acceptabil?

– E fantastic!

Devorară rapid conținutul coșului, iar Holt pregăti cafeaua în mica bucătărie a vaporului. Purtau o discuție lejeră, plăcută. Amândoi evitau cu grijă subiectele tabu.

– Cred că m-am născut pe mare, spuse Lacey savurându-și cafeaua. Mă simt atât de în formă!

– Perfect! Am să te duc într-una din zilele acestea să facem o croazieră în insule, spuse Holt în vreme ce privirile lor se încrucișau pe deasupra ceștilor de cafea. Insulele San Juan jalonează autostrada Canadei. Te tentează ideea?

Lacey se gândi să nu scape o ocazie ca aceea, însă un reflex de prudență o reținu. Holt mergea neașteptat de repede în direcția îndreptării relației lor pe un altfel de făgaș. Nu mai departe de noaptea trecută îi făcea morală. Astăzi era același om, își spuse ea hotărâtă. Poate că era atras de ea, fie, însă ideile lui nu puteau să se fi schimbat în douăzeci și patru de ore. Îi dezaproba în continuare planurile.

Ea afișă o rezervă politicoasă:

– Vom vedea. Propunerea e atrăgătoare...

Apoi se apucă să strângă într-un sac resturile picnicului, conștientă de privea lui Holt ațintită asupra ei.

– Te rog să-i transmiți bucătarului tău complimentele mele. A fost cel mai bun mic dejun din viața mea. Sau poate fiindcă totul are un gust mai bun aici?

Redeveni brusc serioasă când Holt îi prinse bărbia; nu mai putea să evite să-l privească în ochi. Buna lui dispoziție părea să se fi evaporat și o expresie gravă se desena pe chipul lui cu trăsături voluntare. Se aplecă asupra ei.

– Și dacă am descoperi împreună?

– Ce să descoperim? șopti ea.

Simți un fior străbătându-i toată ființa. Holt era s-o sărute iar ea era stupefiată de propria-i reacție.

– Dacă într-adevăr totul are un gust mai bun aici...

Îi aplecase capul, strecurându-i mâna pe după ceafă, pe sub podoaba întunecată și grea a părului. O sărută fugar acolo unde pălăria desena o ușoară umbră, apoi buzele lui îndrăznețe puseră stăpânire sălbatic pe ale ei.

Lacey aşteptă puţin până să-şi dea seama cum trebuia să răspundă acestui prim sărut. Noaptea trecută, când Jeremy o strânsese în braţe, simţise un început de plăcere foarte agreabil care n-o împiedicase totuşi să se stăpânească cât timp o sărutase. Era destul de avizată pentru a nu resimţi o mare decepţie. În fond, Jeremy era încă la început.

Acum, însă, nu se putea compara, trebui să-şi mărturisească ea, în vreme ce buzele calde, arzătoare ale lui Holt deveneau şi mai insistente, şi mai solicitante. Sărutul acela nu semăna cu cele pe care le primise până atunci. Nici cu sărutul lui Jeremy, noaptea trecută, nici cu săruturile prozaice ale lui Harold, nici cu cele distrate ale fostului ei soţ.

Era în sărutul acesta ceva nou care, brutal şi imprevizibil, ameninţa să-i taie respiraţia.

Revelaţia aceasta o tulbură în timp ce Holt îşi continua explorarea intimă.

– Lacey? şopti el fără să-şi desprindă buzele de pe gura ei.

Numele sunase ca o întrebare pe care o murmurase cu voce răguşită, dar la care nu aştepta răspuns. Degetele lui puternice, puţin aspre, îşi accentuară apăsarea pe ceafă, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca ea să nu încerce să-i scape înainte de a-şi fi terminat sărutul.

Lacey vru să-l respingă, dar îl strânse şi mai aproape de ea, în timp ce limba ei îi explora gura catifelată şi caldă. Nu simţea nici un pic de frică, însă o înspăimânta violenţa senzaţiilor din ce în ce mai incontrolabile pe care el le trezea în ea. Nu trăise încă nimic asemănător. Trebuia să fie atentă...

Îi puse o mână pe umăr pentru a încerca să se andepărteze puțin. Însă Holt scoase un murmur de protest iar brațele lui se încordară ferm în jurul taliei lui Lacey. Apoi, cu un gest suplu și hotărât, o așeză pe genunchii lui. Pulsul ei se acceleră nebunește.

– Holt! bâigui ea în zadar, cu o voce spartă. Nu trebuie...

El n-o lăsă să continue și puse din nou stăpânire sălbatic pe buzele ei. Prizonieră între coapsele lui, cu capul lăsat pe spate pe umărul lui, cu părul mângâindu-i bărbia lui Holt, Lacey simțea căldura pe care o degaja pieptul lui bronzat de soare și mușchii încordați ai picioarelor. În poziția aceea se simțea extrem de vulnerabilă.

– Nu spune nimic, Lacey, șopti el cu buzele apăsându-i obrazul. Nu încă! Uneori cuvintele sunt inutile.

Sărutările lui înaintau pe gât, pe umeri și îi simți mâna coborând pe șolduri, apoi urcând din nou, strecurându-se pe sub bluză, pe pielea goală a spatelui.

Tremurând, Lacey lăsă să-i scape un ușor suspin. Trebuia să recapete controlul asupra situației imediat. Dar chiar își dorea s-o facă? Ușoara legănare a iahtului accentua printr-un fel de efect hipnotizant senzațiile îmbătătoare pe care buzele și mâinile lui Holt le trezeau în ea. Se lăsă pradă acestor senzații atingându-i fața cu mâinile, apoi adâncindu-și degetele în părul lui bogat.

– Holt!... murmură ea.

Cuvântul acesta păru să doboare în ei ultimele bariere. Mâna puternică și caldă a lui Holt îi cuprinse din nou talia, apoi se strecură pe nesimțite spre sânii ei liberi.

Lacey îi ghici intențiile. Prea târziu! Ce se întâmpla? Abia îl cunoștea pe bărbatul acesta și nici măcar nu era sigură că aproba acel puțin cât cunoștea din el. Atunci de ce se lăsa astfel mângâiată?

Cu prețul unui imens efort de voință, încercă să scape dintre genunchii lui. Dar brațul lui Holt, care o ținea lipită de el, își amplifică strânsoarea și mai mult în vreme ce degetele lui desenau conturul micilor ei sâni îndrăzneți și fermi.

– Lacey, nu te mai împotrivi, o imploră el. Vreau atât de mult să-ți simt gustul! Din clipa în care te-am văzut am simțit nevoia să te sărut. La naiba! Am vrut mai mult de atât! Am perceput în acești ochi verzi minunați promisiuni incitante și prea evidente de plăcere. Mi-am dorit să ajungi să cunoști aceste senzații împreună cu mine.

– Holt! Te rog! Lucrurile au mers prea departe... Abia te cunosc și...

– Nu, spuse el cu o voce adâncă. Ce importanță are dacă mergi prea departe cu un străin, cum spui tu, atâta vreme cât sentimentele tale sunt adevărate? N-ai spus-o chiar tu?

– De fapt, eu...

Însă cuvintele îi rămaseră suspendate, sufocate de un val de plăcere: Holt îi mângâia cu degetele vârful sânului, iar ea se înfioră sub această dulce dezmierdare.

– Pentru că sunt niște trăiri adevărate, nu-i așa, Lacey?

Îi pândea orice reacție, analiza și cele mai mici detalii, iar mângâierile lui deveneau din ce în ce mai insistente, din ce în ce mai excitante.

Cu capul pe umărul lui, Lacey gemea ușor, înnebunită de pielea lui arzătoare, de mireasma lui caldă și profundă. Dintr-o pornire nestăvilită, îi mușcă umărul, iar Holt îi răspunse printr-un geamăt răgușit. Mâna lui alerga cu mișcări și mai repezi acum pe pieptul lui Lacey, care vibra într-o stare de semiconștiență sub atingerea frenetică.

Încurajat, Holt îi desfăcu bluza, eliberându-i complet sânii și-i cuprinse între buze mameloanele întărite.

– Oh...

Îi scăpase un suspin prelung, tot corpul ei luase foc. Niciodată până atunci atingerea unui bărbat nu-i provocase o reacție atât de puternică, atât de bruscă! Știu dintr-o dată că găsise ceea ce căuta și că văpaia aceea care-i incendiase simțurile și care-i cauzase această cascadă de tresăriri înfiorate era ceea ce așteptase și nu cunoscuse niciodată în cursul celor optsprezece luni de mariaj.

– Lacey, Lacey... murmură el.

Limba lui desena cercuri din ce în ce mai strânse în jurul petei întunecate a mamelonului – o dulce și în același timp insuportabilă tortură. Ea îl apucă aproape violent de păr, forțându-l să-și apese puternic gura pe corpul ei.

Într-o dezlănțuire de plăceri și de dorință extremă, el îi acoperi chipul și corpul cu sărutări până când ea ajunse să-i ceară îndurare.

Atunci, dintr-o săritură, el fu în picioare, o ridică în brațe și o duse în micuța cabină. Ea închise ochii pentru a se feri atât de lumina arzătoare a soarelui, cât și de senzația inevitabilului. Când Holt o așeză ușor pe patul

îngust al cabinei, deschise ochii. El se întinse deasupra ei... Greutatea corpului lui puternic și musculos o pironi pe pat.

Cu o mișcare rapidă, nerăbdătoare, îi scoase bluza, apoi o strânse cu toată forța, apăsându-și bazinul pe trupul ei. Sărutările lui nu uitau nimic, nici gura ei, nici gâtul, nici sânii...

– Te doresc! Doamne, cât te doresc! spuse el cu voce răgușită. N-am dorit niciodată o femeie în felul acesta, atât de brusc, atât de violent. M-ai drogat!

Când simți că pasiunea lui Holt a atins paroxismul, îi răspunse cu toată ființa ei. Cu brațele înlănțuite în jurul gâtului lui ea își dărui sălbatic buzele sărutului devastator. Apoi, încetișor, începu să-i muște delicat lobul urechii.

Din momentul acela, Lacey știu că nu mai contează nimic, în afară de nevoia de acest bărbat care intuise atât de rapid, atât de neașteptat cum să-i înflăcăreze simțurile. Holt începu atunci s-o facă să simtă propria lui dorință, nerăbdarea lui de a-i cunoaște în sfârșit cele mai intime părți ale trupului.

Complet stăpânită de prezența atât de virilă și atât de senzuală a lui Holt, Lacey lăsă deoparte orice rezistență.

Mâinile lui se luptau febril cu nasturii blugilor, apoi se strecurară pe sub cureaua desfăcută. Îi auzea respirația sacadată ce însoțea fiecare din gesturile lui, din ce în ce mai precise, din ce în ce mai îndrăznețe.

– Ai să fii a mea, Lacey, ai să fii în totalitate a mea, ți-o jur.

O simți tresărind sub el și izbucni într-un râs răsunător, victorios.

– Nu asta ai venit să cauți așa de departe, scumpa și micuța mea bibliotecară? Ceva ce nu găseai în Iowa?

– Oh! Holt, nu mi-aș fi putut niciodată imagina! N-am bănuit vreodată că... spuse ea cu un suspin.

Capul ei se mișca agitat pe pernă.

– Sunt mulțumit, șopti el cu convingere, că găsești în brațele mele răspunsurile întrebărilor tale. Credeai că se va întâmpla atât de repede? adăugă pe un ton din care răzbătea o mare satisfacție.

Cu o mână îi ajută blugii să coboare în jurul coapselor.

– Atât de repede... repetă Lacey.

Cuvintele treceau cu greutate de buze.

– Nu, nu cred. Nu atât de repede...

Ce naiba făcea? Era mult, mult prea devreme. Într-adevăr, visase tot timpul să trăiască o pasiune atât de puternică, însă, împotriva tuturor ideilor sale de libertate, nu și-ar fi putut imagina niciodată că ar putea fi tulburată în asemenea măsură pe durata unei întâlniri atât de scurte.

– Holt, încetează! Trebuie să te oprești! Nu am vrut asta...

Mâinile lui Holt o imobilizară, unghiile lui se adânciră în carnea ei. Ridică spre Lacey o privire inundată de plăcere. Apoi pupilele i se micșorară când își dădu seama de angoasa pe care o reflecta chipul tinerei femei.

– E cam târziu acum, nu crezi? Prea târziu! Nici tu nu vrei altceva decât să mergem până la capăt! Marturisește-o!

– E prea devreme, prea devreme! Nu vreau! Nu așa, repetă ea cu disperare.

– Căutai o legătură, nu?

– O legătură amoroasă, nu una trecătoare, fără nici un sens, cu un om pe care abia îl cunosc, cu care nu am nimic în comun!

Vocea ei era jalnică.

– Dă-i timp, Lacey. Nu spune că legătura asta n-are sens. Nimic atât de puternic n-ar fi lipsit de sens.

– Nu înțelegi.

Pumnii ei loveau umerii lui Holt pentru a încerca să-l desprindă de ea.

– La naiba! Nu poți să dai înapoi după ce ai declanșat totul!

– Ba da, pot! Pot să fac ce vreau eu.

Îl respinse violent, găsind în mânia ce-o cuprinsese la auzul vorbelor lui, puterea care îi lipsea.

– De aceea am venit aici, amintește-ți! Ca să-mi trăiesc viața după bunul meu plac.

Văzu un val de sânge urcând în obrajii lui Holt și simți aproape fizic efortul pe care îl făcea pentru a-și înăbuși dorința. Dar, brusc, își dădu seama că, dacă ar fi vrut, el ar fi putut foarte bine s-o trântească pe pat, să-i smulgă blugii și să termine ceea ce începuse.

Se încordă la gândul că se juca cu focul. Se comportase ca o inconștientă, ca o nebună!

Totuși, orice s-ar întâmpla, senzațiile pe care acest bărbat le trezise în ea și care alergau încă prin venele ei ca un foc mistuitor, îi vor rămâne gravate pentru totdeauna în memorie.

În clipa următoare, știu că ea câștigase partida, căci văzu maxilarele lui Holt încleștându-se și privirea lui asprindu-se. Își dădu seama perfect de lupta ce se dădea în el. Fără un cuvânt, Holt se ridică, se întoarse scoțând o exclamație dezarticulată și ieși grăbit din cabină.

Lacey auzi motorul pornind, în timp ce-și încheia blugii cu o mână tremurătoare și își căuta bluza. Era perfect

conștientă de responsabilitatea pe care o avea în tot ceea ce se petrecuse cu câteva secunde în urmă și era copleșită de o rușine imensă. Făcându-și curaj, se îndreptă către punte.

Drept, încordat, Holt manevra iahtul afară din golfuleț. Nu-i aruncă nici măcar o privire când ea îi puse mâna pe umăr.

– Holt! șopti ea cu un glas aproape stins.

Trebui să se străduiască să continue mai tare:

– Holt, îmi pare rău! Îți înțeleg mânia. E vina mea că lucrurile au luat o întorsătură neplăcută.

El se întoarse pentru a o fixa cu o privire ostilă.

– Îți pare rău! Într-adevăr, îți pare rău!

– Nu știu ce m-a apucat. N-aveam dreptul să te provoc, să-ți permit anumite gesturi, dacă nu eram pregătită să-ți cedez. Iartă-mă, te rog. Nu se va repeta, promit!

Ochii ei arzători care îl implorau mai mult decât o făceau cuvintele, îi întâlniră pe aceia ai lui Holt, care nu exprimau decât uluire.

– Îți pare rău!

Opri motorul și se întoarse.

– Îmi asum toată răspunderea pentru ce s-a întâmplat adineauri, insistă ea.

Simți furia lui Holt diminuându-se și schiță un zâmbet timid.

– În noua mea viață va trebui să-mi asum atât privilegiile, cât și obligațiile și riscurile libertății. Trebuia să fi pus lucrurile la punct cu tine încă de la început.

Avu impresia că zărește în ochii lui o mică licărire de amuzament.

– Ai uitat că eu am avut inițiativa acelui sărut care ne-a dus atât de departe? o întrebă el cu cea mai mare seriozitate.

– Bineînțeles că nu! Nu sunt gata să uit!

– Atunci nu ți se pare că aceste scuze mă învinovățesc mai degrabă pe mine, decât pe tine?

Acum era sigură că el se amuza. Își regăsi siguranța și clătină din cap.

– Nu în cazul acesta. Trebuia să-ți fi dezvăluit clar intențiile mele. Ți-am spus că vreau o relație și nu e vina ta că n-am precizat că vreau altceva decât o aventură trecătoare de o noapte, pardon, de o dimineață!

El își puse o mână în șold și se rezemă cu spatele de peretele cabinei, cu un zâmbet ușor.

– Nu voi pretinde că mă încântă să las pe umerii tăi responsabilitatea tuturor celor întâmplate. Dacă stau să mă gândesc, prefer să cred că am reușit să te seduc!

Ea își regăsi simțul umorului când înțelese că Holt nu făcea o tragedie din acel incident.

– Atunci hai să dăm cu banul, să vedem cine merită pedeapsa!

Holt începu să râdă, o prinse pe după gât și îi dădu un sărut care se termină atât de repede pe cât începuse.

– Ești o femeie tare ciudată, Lacey Seldon. Orice se va întâmpla în vara aceasta, pot să prezic că viața nu ne va fi tristă!

– Cu atât mai bine! N-am bătut atâta drum ca să duc o viață tristă!

El îi aruncă o privire stranie, enigmatică.

– Da, spuse el. Un drum lung, mult prea lung...

Capitolul 4

Zilele următoare, Lacey avu impresia că merge pe o sârmă întinsă – senzație necunoscută de ea până atunci, însă mai degrabă plăcută și incitantă. Dar, din când în când, nu putea să-și suprime un sentiment de jenă pe care i-l provoca prezența unui bărbat pe care ar fi trebuit să-l țină la distanță.

Holt Randolph o dorea. O putea citi în ochii lui în fiecare dimineață când el se oprea să schimbe câteva vorbe cu ea înainte de a-și începe cursa. Devenise un obicei: în vreme ce ea medita, așezată pe rogojină, el pândea momentul când, remarcându-i prezența, ea avea să-i dea bună dimineața. Atunci, fără zgomot, venea în fața ei, cu ochii plini de amintirea acelei dimineți pe vapor. Și în fiecare dimineață ea aștepta ceva...

Totuși, el nu făcea nimic pentru a recrea intimitatea acelei faimoase plimbări. Însă privirea lui era grăitoare, nu era nevoie să se exprime în cuvinte.

Seara, când mergea la han, singură sau în compania lui Jeremy, Holt nu scăpa nici o ocazie de a dansa cu ea, obraz lângă obraz, corp lângă corp, într-o atitudine care dovedea clar că dorința lui nu se stinsese, însă era conștient că trebuie s-o înăbușe. Lacey zâmbi în sinea ei și-și spuse că sentimentele lui Holt pentru ea erau la fel de nelămurite ca și ale ei pentru el. El nu-i aproba planurile, iar pe ea o agasau eforturile lui stângace de a nu lăsa să se observe nimic din această dezaprobare. Îi scăpau adesea aluzii la care Lacey răspundea cu un râs batjocoritor.

– La ce te gândești la ora aceasta atât de matinală? o întrebă el într-o zi așezându-se lângă ea.

Purta un șort și încălțăminte sport și o privea cu interes.

– Dar tu la ce te gândești când alergi?

El ezită înainte de a răspunde.

– La nimic deosebit, la tot ce-mi trece prin cap, presupun. Mai degrabă îmi las sufletul să plutească în ritmul corpului. Mă mulțumesc să înregistrez pasiv sentimente și senzații, fără să încerc să mă concentrez.

O privi întrebător pentru a vedea dacă înțelege.

– Și eu la fel, spuse Lacey liniștit. Stau așezată pe jos și îmi golesc total spiritul înainte de a-mi începe ziua.

– E un obicei acest exercițiu la tine în Midwest?

– Nici gând! M-ar fi pus la un loc cu nebunii dacă m-ar fi văzut practicându-l.

Holt își imagina cu ușurință beneficiile pe care le spera ea de la un astfel de moment de destindere, iar Lacey, la rândul ei, ghicea ce însemna pentru el această cursă matinală.

Uneori, când pleca de la han în compania lui Jeremy, Lacey observa privirea neliniștită și angrijorată a lui Holt ațintită asupra ei. Era cât se poate de evident că se abținea cu greu, ca apoi s-o conducă el până la bungalou. Această reținere, această stăpânire de sine o intrigau pe Lacey.

Într-o zi, când stătea pe marginea piscinei sporovăind cu noii veniți și răsfoind cu nonșalață un vraf de scrisori profesionale, ea îl văzu pe Holt apropiindu-se.

Acesta salută grupul de turiști cu o mișcare a capului.

– Ești căutată la telefon, Lacey. I-am spus lui George că te-am zărit pe-aici.

Dintr-o săritură, Lacey fu în picioare, cu privirea strălucindu-i de curiozitate. Știa cumva George de unde venea apelul?

George Barton, asistentul lui Holt, era un bărbat de douăzeci și cinci de ani, plăcut, care începuse să se implice în încercările lui Lacey de a-și găsi o slujbă. Îi pregătea în fiecare dimineață săculețul cu corespondență.

– Mă tem că din Iowa. Te așteptai la ceva mai interesant?

O urmărea în vreme ce ea își strângea rapid halatul de baie de un roșu-aprins. Flutură o scrisoare primită în dimineața aceea.

– Hawaii, anunță ea.

Apoi se îndreptă spre cabinele telefonice rânduite într-o parte laterală a piscinei.

Holt mergea în urma ei cu pași lenți, salutând în trecere în stânga și-n dreapta. O ajunse în momentul în care ea ridica receptorul.

– Hawaii, ce înseamnă asta? întrebă el cu voce joasă, răgușită.

Îi întinse scrisoarea pe care el o parcurse încruntând din sprâncene, în timp ce ea vorbea la telefon.

– Alo, mamă? Bine! Mă simt excelent. Sigur! Nu mi-ai primit scrisorile? Da! E minunat aici!

Ascultă răbdătoare inevitabilul discurs de la capătul celălalt al firului.

– Nu, spuse Lacey încetișor. Îmi place aici, nu mă întorc în Iowa. Voi ar trebui să veniți să vizitați insulele acestea. E plin de verdeață! Nici un câmp de lan la orizont!

– Lacey, decretă ferm doamna Martha Seldon, nu crezi că-i suficient acum? Nu zic că nu-i bine să-ți iei o vacanță...

În ciuda iritării ei crescânde, Lacey se strădui să păstreze un ton calm.

– Nu e vorba de o simplă vacanță, mamă. E ceva definitiv. Încearcă să înțelegi, te rog.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi mama ei îi spuse adevăratul motiv pentru care o sunase.

– Roger divorțează, spuse ea cu un ton plin de subînțelesuri.

– Nu mai spune! Iar?

Lacey primi cu o totală indiferență vestea celui de-al doilea divorț al fostului ei soț.

– Cum ai aflat?

– A sunat la noi, Lacey. Voia să discute cu tine.

– De ce? întrebă ea glacial. Doar nu-și imagina că stau și aștept disperată ocazia să-l consolez.

Totuși, își spuse ea, asta trebuie să fie în mintea lui Roger. Fusese întotdeauna apreciat de către familia lui Lacey și nu era străin de faptul că ea ceda voinței părinților săi.

– Ascultă, Lacey, știi bine că Roger n-a încetat niciodată să se intereseze de tine.

Vocea Marthei Seldon se îndulcise. Visase dintotdeauna un soț medic pentru fiica ei.

– Roger Wesley s-a interesat de mine atâta vreme cât a avut nevoie de o sursă de venituri pentru a-și plăti studiile, mamă. Când o să înțelegeți, tu și tata, acest lucru?

Lacey își dădu seama deodată de prezența lui Holt în spatele ei. Jenată, se întoarse și își apropie și mai mult receptorul.

– Nu mai pot eu de divorțul lui, și poți să-i transmiți asta din partea mea! exclamă ea în receptor.

– Lacey, bărbații au nevoie câteodată să-și facă de cap. Roger era prins cu studiile, de aceea n-a făcut-o mai devreme. Acum s-a potolit, pot să-ți garantez. De fapt pe tine te-a iubit cu adevărat întotdeauna. Așa sunt bărbații, draga mea, iar noi, femeile, trebuie să ne arătăm înțelegătoare.

Lacey zâmbi fără să vrea. Apoi izbucni de-a dreptul într-un râs aproape nervos.

– Vai, mamă!

– Ce e așa amuzant, Lacey? Este vorba de soțul tău!

– Fostul meu soț! Și așa va rămâne pentru totdeauna. Dacă te întreabă, spune-i că și eu mă pregătesc să-mi fac de cap. Și e posibil să nu fie doar ceva pasager! S-ar putea să-mi fac de cap de-acum înainte tot timpul! La revedere, mamă. Sărută-l și pe tata din partea mea. Am să vă sun săptămâna viitoare.

O luminiță jucăușă îi licărea în ochii verzi când închise. Se întoarse și se lovi de Holt care o privea scrutător.

– O ultimă chemare la rațiune?

Îi întinse scrisoarea din Hawaii, pe care o mai ținea încă în mână.

– De data asta or să mă creadă nebună de-a binelea, irecuperabilă!

– S-ar zice că mama ta încearcă serios să te întoarcă înapoi. Roger este deci fostul tău soț?

– Divorțează iar, se pare. Și n-a găsit altceva mai bun de făcut dcât să le anunțe vestea părinților mei, care văd în el dintotdeauna un posibil ginere.

– Probabil se vedea deja intrat din nou în posesia drăguței lui soțioare, atât de înțelegătoare, atât de conformistă?

– Și cine nu-l înțelege?

– Îl detești? întrebă brusc Holt.

– Nu. El e ultima mea grijă. Indiferență totală.

– A, perfect!

Ochii lui Lacey se măriră de uimire în fața satisfacției nedisimulate pe care o conținea această simplă exclamație.

– De ce spui asta!

– Pentru că reacția ta dovedește că ai terminat-o definitiv cu el.

– De fapt, Roger mi-a făcut un serviciu cerându-mi divorțul. Eu nu am făcut-o pentru că nu aveam curajul necesar pentru a isca tot scandalul acela. Tot orașul m-ar fi arătat cu degetul.

– Și acum, ai în plan găsirea unei slujbe și a unei legături? Pe scurt, te-ai hotărât să-ți faci de cap, cum ai spus. Apropo, pe când această legătură?

Ofensată de tonul lui sarcastic, ea ridică bărbia.

– Cine ți-a spus că n-a început deja? întrebă ea pe un ton suav. Privi înspre piscină unde Jeremy tocmai sosise, în căutarea unui moment de relaxare.

– Știu, spuse Holt, ridicând din umeri.

– Iar începi să-ți spionezi clienții? strigă ea furioasă.

– Să spunem că-mi țin un ochi ațintit asupra ta.

– De ce?

– Știi răspunsul. Aș fi pariat că chiar și în Iowa o femeie știe când un bărbat e interesat de ea.

– Dar cum ar putea o femeie căreia îi dezaprobi opiniile să te facă să-ți pierzi capul, Holt? replică ea, luptând împotriva valului de căldură care o invada. Ai doar suficientă stăpânire de sine!

– Cine ți-a spus că sunt un campion al autocontrolului?

În vocea lui răzbătea o blândețe pe care Lacey n-o mai percepuse încă la el, dar care îi declanșă în subconștient o vagă sonerie de alarmă.

– Ai fost un model de autostăpânire din dimineața aceea când am luat împreună micul dejun pe iaht.

Își dădea seama că își asuma riscul de a redeschide subiectul acela destul de stânjenitor, însă nu se putea abține.

– Mă îndoiesc să ți se potrivească o femeie emancipată ca mine, dacă stau să judec după temperamentul tău.

– Într-adevăr. Numai dacă nu cumva ajung să-i stăvilesc această personalitate puternică.

– Imposibil, spuse ea categoric. Prefer să alerg oricât și oriunde până am să găsesc exact ceea ce caut.

– În cazul acesta, mă tem să nu treci pe lângă ceea ce cauți fără să-ți dai seama.

– Nu-ți face griji! Și oricum, există întotdeauna și alte scopuri și alte destinații.

– Ești dispusă să experimentezi toate posibilitățile?

– Probabil că da!

– Dacă legătura pe care ți-o dorești s-ar prelungi, i-ai pune un termen final.

– Legăturile sunt trecătoare prin însăși definiția lor, îi răspunse ea tăios.

– Și ai pune pune punct imediat ce te-ai plictisi, cam când ți s-ar ivi o perspectivă mai atrăgătoare?

– De ce să continui forțat o relație în care nu ești pe deplin mulțumit? E absurd! Faci cumva parte dintre cei care susțin ideea învechită că doi oameni trebuie să stea împreună în continuare chiar și dacă nu se înțeleg?

Holt făcu o pauză înainte de a-i da un răspuns.

– Nu. Dar sunt suficient de pragmatic ca să știu că orice relație e sortită să întâmpine și momente dificile și n-aș vrea deloc să mă atașez de o femeie care m-ar lăsa cu prima ocazie.

– Cu alte cuvinte, nu ți-ai pierde vremea cu o femeie neserioasă ca mine!

– Nu ești chiar atât de libertină pe cât vrei să lași impresia. În fond, chiar tu ai susținut că nu te-ar mulțumi o aventură de-o noapte, amintește-ți. De ce să negăm evidențele? De o săptămână de când ești aici, se pare că n-ai început nici o aventură pasională cu Jeremy, de exemplu. El era cel desemnat pentru un mic flirt de-o vară, nu-i așa?

– Vezi-ți de treaba ta!

Deja își pierduse cumpătul. Mai degrabă ar fi murit decât să-i mărturisească acestui bărbat că relația ei cu Jeremy nu depășea probabil stadiul unei prietenii.

Holt se îmbună când văzu expresia de contrarietate din ochii ei strălucitori.

– Ai dreptate.

O miră tonul lui umil. Cam prea umil, își spuse ea.

– Atunci, dacă este adevărat că n-ai nici un fel de aranjament cu Jeremy, esti liberă să cinezi cu mine?

– Doar nu-ți închipui c-am să-ți primesc propunerea cu strigăte de bucurie? Să stau cu tine la masă ca să-ți ascult predicile toată seara? Mulțumesc!

Luată pe neașteptate de această invitație, Lacey încerca să-și mascheze stânjeneala în spatele unei măști de excesivă agresivitate. Însă, în același timp știa deja că va accepta. Erau atâtea lucruri pe care voia să le afle despre Holt Randolph, fie și numai limita răbdării lui! Era doar curiozitate, își spuse ea, o curiozitate specific feminină, periculoasă, ce-i drept, dar căreia nu putea să-i reziste.

Holt începu să glumească.

– Promit că n-am să predic. Dacă-mi accepți invitația, ai cuvântul meu că nu-mi va ieși din gură nici o critică.

Lacey ezită puțin înainte de a spune pe un ton batjocoritor.

– Pe cuvântul tău de onoare?

– Pe cuvântul meu de onoare, repetă el solemn.

– Atunci accept. Dumnezeule, ce seară dificilă te așteaptă. Ai să te poți stăpâni să nu încerci să mă aduci pe drumul cel bun?

– Nu mi-ai spus că sunt un model de autostăpânire? Am impresia că eu voi suferi mai degrabă cascada sarcasmelor tale.

– Da, s-ar putea. La ce oră trebuie să vin?

– Am să vin eu să te iau. Nu vom cina la han. Îmi voi permite o seară liberă. O să mă înnebunească George la aperitiv. Știu în sat un loc renumit pentru specialitățile din somon care se servesc acolo. La șase și jumătate, bine?

– Somon? Formidabil! se entuziasmă Lacey. Voi fi gata!

Sub privirile insistente ale lui Holt își luă rămas bun și plecă în căutarea lui Jeremy, cu intenția de a-i arăta scrisoarea pe care o primise din Hawaii de la o societate de inginerie. Se oferea un post de documentarist. Măcar el se va bucura pentru ea.

La cină, Lacey nu se putu împiedica să readucă subiectul în discuție.

– Bineînțeles, nu e încă ceva sigur. Scrisoarea aceasta nu înseamnă decât că sunt interesați de candidatura mea.

Holt și ea erau așezați la o masă de lângă fereastra ce dădea spre portul atât de liniștit al insulei. Restaurantul, situat cu fața la mare, era cunoscut pentru specialitățile sale din pește. Holt și Lacey fuseseră întâmpinați călduros de către patron, un prieten al lui Holt, care le rezervase cel mai bun loc. E interesant să ieși cu o personalitate cunoscută în branșă! își spuse Lacey în timp ce li se aducea la masă o sticlă de vin.

– Altă veste interesantă nu mai era în corespondența de azi-dimineață? întrebă Holt.

Ea tocmai își începuse aperitivul și răspunse între două înghițituri:

– Ba da, din California. O ofertă de la o societate de arhitectură și alta de la un mic colegiu din Los Angeles. Celelalte scrisori se rezumă în majoritate la confirmarea primirii cererii mele și promit să-mi trimită un alt răspuns, imediat ce vor avea ceva sigur. Dar slujba asta în Hawaii! Așa noroc mai zic și eu! Să trăiești un an sau doi pe o asemenea insulă! Îți imaginezi?!

– Și acum nu trăiești tot pe o insulă? remarcă el sec.

– Nu se compară! ripostă ea.

Se gândea la renumitele nopți hawaiene, încărcate de parfumuri tropicale, pe când pe insula lui Holt trebuia uneori să se facă focul în plină vară!

– Și ce-ai să faci dacă cererea aceasta nu se va concretiza până la urmă și dacă nimic atrăgător nu se va ivi până la toamnă?

– Am impresia că-ți este frică să nu mă ai cumva pe cap toată iarna...

– Întrezărești o astfel de posibilitate?

Ea izbucni în râs.

– Fii liniștit, am și soluții de rezervă.

Absorbit de chipul ei radios, Holt o întrebă:

– Cum ar fi?

Ea îi răspunse enigmatic:

– Chiar vrei să știi?

– Îți repet că mă intrigi! spuse el.

O strălucire puternică se aprinse pentru o clipă în privirea ei devenită brusc tristă.

– N-am spus-o încă nimănui.

Lacey se miră ea însăși de dorința de a i se confesa lui Holt.

– Te ascult.

Își unse cu unt o felie groasă de pâine.

– Ei bine, iată. Mă gândesc să mă lansez pe cont propriu. Să încep o afacere. Aș putea chiar să mă reorientez profesional. Să fiu..., ce știu eu, reprezentant comercial sau chiar să-mi deschid un mic magazin.

– Chiar te gândești serios la asta?

Holt îi pusese întrebarea pe un ton prietenos, iar din vocea lui gravă răzbătea o anumită bunăvoință. Stătu pe gânduri o clipă, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să dea glas celor ce-i treceau prin minte...

– Am căutat și eu odată...

Ea îl întrerupse grav:

– Știu, și nu ai reușit...Atenție, ai făcut o promisiune!

– Am promis să nu-ți țin predici. Nu voiam decât să-ți vorbesc puțin despre mine. Nimic altceva!

Părea jignit. Lacey realiză că-i tăiase vorba de fiecare dată când încercase să-i vorbească despre el. Cu un gest instinctiv îi întinse mâna pe deasupra mesei, adresându-i un zâmbet amical.

– Da, vreau să te cunosc. Dacă te întrerup întruna, o fac pentru că mă tem să nu primesc o avalnșă de sfaturi și de mustrări.

Degetele lui Holt îi cuprinseră mâna. Îi răspunse la zâmbet printr-o privire complice.

– Ți-am dat cuvântul, am să mi-l țin.

– Atunci, vorbește-mi despre scurtul tău zbor spre libertate.

Își retrase mâna când chelnerul le aduse faimosul somon.

– De unde să-ncep? E o poveste lungă. Am crescut la han. Părinții mei călătoreau mult, afacerile tatălui meu îl chemau în lumea întreagă. Stăteam la bunici, pe insulă mai tot timpul, astfel încât toți au început să-și pună problema că eu voi prelua afacerea într-o bună zi.

– Și părinții tăi?

– Da. Bunicul era un bărbat foarte sever, cu principii solide. După el, hanul trebuia să rămână în familie, și cum se

resemnase cu gândul că tata nu-l va înlocui niciodată, nu-i rămâneam decât eu. Părinții mei au fost încântați să-mi cedeze mie această sarcină!

– Ce-ai simțit?

Lacey se simți dintr-o dată cuprinsă de o neașteptată simpatie pentru acel băiețel crescut și orientat încă din fragedă copilărie spre un scop bine definit.

– Fiind doar un puști, adoram locul și munceam aici vara, în vacanțe. Când mi-am luat diploma, la sfârșitul liceului, părea normal să preiau hanul. Însă, în ciuda tuturor vorbelor frumoase, bunicul nu era încă dispus să se retragă. Doi Randolphi, să muncească la un loc, era imposibil!

– Aș fi băgat mâna în foc pentru asta!

– Ca să rezum, ți-aș spune că certurile deveniseră din ce în ce mai dese între noi doi, așa că într-o zi l-am anunțat că plec să-mi fac un rost în altă parte, și chiar am plecat.

– Și? întrebă Lacey, captivată de povestire.

– Familia mea a fost dezamăgită, bineînțeles, crezând că am vrut să fug de răspundere.

– Înțeleg! spuse Lacey cu o ușoară înclinare a capului.

– Le-am spus să nu-și mai facă planuri cu mine, fiindcă eu le am pe ale mele, și mi-am văzut de drum.

– Și chiar ai dat cu piciorul la tot? întrebă Lacey neîncrezătoare.

– Da! Mi s-a propus un loc într-o companie internațională de hoteluri. Trebuia să implantăm aceste hoteluri în toată lumea. Am locuit la Acapulco, în Bahamas, în Europa, în Asia.

Lacey lăsă să-i scape un oftat de invidie.

– Sună minunat.

– Așa a și fost. Totul rapid, incitant. Într-un cuvânt, cam tot ceea ce-ți dorești tu! spuse el cu un zâmbet amar.

– Tot?

– Da, o asigură el cu un ton mieros. Chiar și legăturile pe care le-am avut.

– Holt!

– Te-ai îmbujorat precum somonul din farfurie!

– Nu contează, continuă!

Ea își alungă din minte imaginea lui Holt, implicat într-o groază de aventuri pasionale. Era prea tulburător.

– Spune mai departe! Cum de te-ai întors aici?

– Am să-ți spun altă dată capitolul al doilea al poveștii mele, spuse el turnându-și un pahar de vin alb.

– Vreau s-aud acum! insistă ea.

– În viață nu putem avea întotdeauna ceea ce vrem, îi răspunse cu ochii scânteindu-i malițios. Mănâncă-ți peștele până nu se răcește.

– O faci special! N-am să pot adormi până n-am să ascult continuarea.

– Perfect! Vei avea la ce să te gândești în seara asta, după ce te conduc.

Vocea lui exprima satisfacția. Ea îi aruncă o privire printre pleoapele pe jumătate închise.

– O modalitate de a mă face să mă gândesc la tine?

– Exact, replică el imperturbabil și își luă furculița fără să pară câtuși de puțin că dă acestor cuvinte conotația unei evidente provocări.

Capitolul 5

Imediat ce Lacey renunță să-și mai folosească farmecul pe lângă Holt pentru a reuși să-i smulgă sfârșitul poveștii, conversația redeveni agreabilă. În fond, nu aveau decât să ocolească subiectele prea spinoase, își spuse ea.

Era pierdută în aceste gânduri, când Holt opri mașina Alfa Romeo gri-argintie în parcarea privată a hanului. Apoi o luară pe drumul care ducea la bungaloul ei.

– Nu mă inviți să intru? o întrebă prietenos.

– Dacă te invit, ai să-mi spui continuarea poveștii tale?

– Cu siguranță nu. Am tot interesul să te las cu această curiozitate nesatisfăcută.

Ajunseră în fața porții. Holt îi luă ușor cheia din mână și deschise. Nu avu timp să scoată nici un cuvânt, că el intrase deja. Era în salon, ocupat să aprindă focul.

Cu un zâmbet forțat, Lacey se duse în bucătărie să pregătească un ceai. Aparent, el luase loc doar pentru câteva minute.

Acordurile stranii ale unui flamenco o însoțeau când se întoarse din bucătărie cu un platou în mâini.

– Văd că mi-ai găsit colecția de discuri!

Îi zâmbi, se așeză pe canapea și umplu cestile cu un ceai foarte parfumat.

– Gusturile tale în materie de muzică sunt la fel de neprevăzute ca toată persoana ta, rosti el pe un ton ironic. Dar să nu mai abordez subiecte prea personale.

– Totuși, îmi ești dator cu sfârșitul poveștii!

Își aranjă cu grijă în juru-i faldurile rochiei ușoare de vară, apoi își scoase sandalele și-și îndoi un picior sub ea. Ochii lor se întâlniră în timp ce degustau ceaiul.

– Ai să-mi râzi în nas, dacă o să te avertizez că în momentul în care vei ajunge la sfârșitul căutărilor ai să fii dezamăgită?

– Am să-ți râd în nas dacă o s-o meriți.

Își lăsă ceașca jos și o privi lung, cu un zâmbet amar în colțul gurii.

– În seara asta, n-am chef să-ți suport sarcasmele, domnișoară Seldon.

Ea zâmbi artificial. Simțea în aer o tensiune nouă, poate amenințătoare, însă nu se putea abține să nu-l provoace încă un pic! De ce se îndârjea oare să-l tachineze atât? Nu se recunoștea.

– Am devenit o sursă inepuizabilă de divertisment pentru tine, nu-i așa? murmură el gânditor.

– Nu e scopul tău mărturisit acela de a-ți face clienții fericiți? spuse ea pe un ton și mai sarcastic.

Cu o mișcare hotărâtă, el îi luă ceașca din mână

– Da, așa e: totul pentru clienți. Dar cu mine cum rămâne?

Apoi, pe neașteptate, o trase în brațele lui.

Lacey nu protestă. Un gând îi șoptea că a-l lăsa pe Holt Randolph s-o sărute nu era probabil cel mai bun lucru acum... Însă nu lăsase ea în urmă, de bunăvoie, o viață consacrată respectării convențiilor?

Simți mâinile lui Holt adâncindu-se febril în părul ei des, în timp ce o lăsa ușor pe canapea și se întindea deasupra ei șoptindu-i:

– De o săptămână întreagă îmi petrec nopțile retrăind clipele din dimineața aceea de pe vaporul meu.

Limba lui, posesivă, pătrunse cu sălbăticie, adânc în căldura gurii ei și, pe când buzele i se deschideau involuntar, ea gemu ușor.

Cuprinsă de valuri de plăcere, ea răspundea cu toată ființa ei sărutului înflăcărat al lui Holt. Cu un gest independent de voința ei, își înfipse unghiile în umerii lui. El o privi fix în ochi.

– Înnebuneam când dansam cu tine în fiecare seară, înnebuneam în fiecare dimineață când te vedeam și nu puteam să te țin în brațe.

– Și autocontrolul acela?...

Nu se putea opri să nu-l provoace, în ciuda văpăilor care o răscoleau, în ciuda fiorilor pe care i-i provoca violenta pasiune a bărbatului care ținea în brațe.

– Aveam nevoie de puțin timp, ca să mă gândesc, răspunse el.

Degetele ei îi mângâiau spatele prin țesătura fină a cămășii, iar corpul lui Holt se arcui sub această mângâiere.

– Și ai terminat de meditat?

– Aproape...

Îi mușcă brusc urechea, ca s-o împiedice să vorbească. Cu răsuflarea tăiată, Lacey simți că leșină sub asaltul lui atât de senzual.

Simțurile o trădau ca și în dimineața aceea, pe iaht. Întreaga lume se clătina și uită totul în afara acestui bărbat care îi trezea o dorință atât de violentă.

Se zbătea sub el în timp ce mâna lui cobora de-a lungul trupului ei, iar degetele lui i se strecurau cu repeziciune pe sâni, într-o dezmierdare cu greu suportabilă.

Lacey nu-și putu opri un geamăt, căruia el îi răspunse printr-un geamăt plin de dorință.

– Lacey, Lacey, spune că ai nevoie de mine.

Vocea lui răgușită nu implora, ci mai degrabă ordona.

– Măcar atâta lucru fă pentru mine!

– Holt! Eu...

Nu reuși să-și termine fraza, cuprinsă de un fel de amețeală.

– Cum poți să-mi faci asta? reuși până la urmă să articuleze, agățându-se de el.

Lui Holt îi scăpă un râs puternic de satisfacție. În același timp îi ridica rochia și își strecura picioarele între coapsele ei. Lacey închise ochii, pradă unei senzații minunate de amețeală.

– E o întrebare pe care mi-am pus-o și eu, dar dintr-un alt punct de vedere. Cine ți-a dat dreptul ca abia ajunsă aici să dai totul peste cap?

– Într-adevăr, am dat totul peste cap?

Ea îl privi cu o expresie plină de senzualitate.

– Trebuie să fi dus o viață tare izolată dacă nu-ți cunoști capacitatea, îi declară el, pecetluindu-și fraza cu un sărut arzător. Apoi începu să-i scoată rochia, fără ezitare.

– Oh!

Suspinul îi scăpă molatic, în timp ce el descheia ultimul nasture, dezvelindu-i complet frumoșii sâni rotunzi.

– Îmi place sensibilitatea ta, îi șopti el la ureche.

Buzele lui i se plimbau pe gât și întârziau pe pieptul gol.

– Mici, gingași și fermi... Ești exact pe gustul meu, draga mea. Ba chiar mai mult de-atât. Mă înnebunești! Mor de dorință să te am în întregime, trup și suflet!

Aceste cuvinte declanșară alarma în mintea lui Lacey. Ca și pe iaht, instinctul de apărare i se deșteptă brusc, destrămând ceața ce-i acoperise creierul. Mersese destul de departe în seara aceasta. Bărbatul de lângă ea putea fi periculos, iar ea nu se simțea în stare să înfrunte un risc de asemenea natură.

Încercă să-și elibereze ușor picioarele pentru a rupe contactul dintre trupurile lor. Mâinile ei respinseră umerii lui Holt într-o încercare disperată de a scăpa de sub impactul puternic, infernal, ce-l aveau asupra ei.

– Holt! Holt! E mai bine să ne oprim...

Însă vocea ei, slabă și neconvingătoare, nu ajungea nici măcar la urechile ei. Iar când el îi puse un deget pe buze pentru a o face să tacă, Lacey trebui să-și înghită restul protestelor.

Nu o ajuta deloc, își spuse ea, vag conștientă de starea lucrurilor. Dimpotrivă, considera lamentabilele ei eforturi drept reacția unei femei sfâșiate între derută și rațiune. De fapt, el conta pe puterea lui pentru a o face să cedeze.

– Știu că și tu mă vrei, Lacey, o știu bine

Îi coborî rochia până la mijloc. Apoi, fără să se grăbească, o mângâie, o contemplă, o dezmierdă.

– Spune-o, am nevoie s-o aud din gura ta.

Îi atinse cu buzele pielea fină, acoperindu-i trupul de săruturi când domoale, când pătimașe. Pe nesimțite rochia îi alunecă de-a lungul coapselor, dezvăluind și ceea ce rămăsese încă ascuns până atunci.

Lacey se simțea cuprinsă de o febră ciudată și necunoscută ale cărei convulsii își găseau ecoul în toate fibrele pielii lui Holt. Trup lângă trup, erau cutremurați de aceeași undă de pasiune care îi electriza din ce în ce mai puternic.

– Spune-mi, Lacey, o mai imploră o dată.

Mâinile lui Holt alergau pe coapsele lungi ale tinerei femei, apoi pătrunseră dintr-o dată pe sub elasticul lenjeriei ei intime.

Lacey nu mai putea rezista, pe deplin cucerită de plăcerea pe care i-o provocase cu această mângâiere. Nu asta era ceea ce căuta?

– Te doresc, Holt! Oh! Numai Dumnezeu știe cât de mult te doresc!

– Dovedește-mi-o, draga mea. Dovedește-mi-o!

Degetele lui Lacey tremurau când începu să-i desfacă, din ce în ce mai nerăbdătoare, nasturii cămășii. Curând

aceasta alunecă pe covor, iar Holt se lipi, gol, de pieptul lui Lacey. Simțindu-i torsul puternic, acoperit de o umbră mătăsoasă de păr, nu lipsi mult ca Lacey să leșine. Împletindu-și picioarele cu cele ale lui Holt, se arcui pentru a se putea lipi și mai strâns de bărbatul care o domina cu greutatea lui. Sunetele întretăiate care scăpau din gura ei răsunau ca o plângere dulce, excitantă.

– Te rog, Holt, te rog...

– Din secunda în care te-am văzut în hol, la recepție, am visat la acest moment în care mă implori.

Holt pusese stăpânire pe trupul satinat al lui Lacey, explorându-i fiecare curbă, fiecare loc secret.

– Știi ce simt când te aud strigându-mi numele, când te simt tresărind sub mine, când îți ghicesc nerăbdarea?

Ritmul frenetic, pasional al flamenco-ului părea să-i ghideze degetele pe pielea goală a lui Lacey. Incapabilă să scoată un sunet, ea exulta constatând ce putere avea asupra lui.

– E ca și cum aș prinde un fluture, spuse el cu o tandrețe neașteptată.

Complice, ea își arcui spatele strângându-l cât de tare putea. Capul îi căzu pe spate cu un suspin de dorință, iar respirația sacadată a lui Holt însoțea ritmul mișcărilor lor.

Dintr-o dată, însă, Holt o respinse cu putere, ca și cum ar fi atins o limită fixată dinainte. O clipă, Lacey fu paralizată de uimire.

– Destul, fluturaș, șopti el. E destul acum.

– Holt?

Bătând din pleoape, Lacey îl privea, stupefiată, la lumina tremurătoare a focului. Gura lui avea o expresie de o blândețe bizară în timp ce se ridica și îi ridica rochia de pe jos.

– Mă antrenez să conserv acest autocontrol pe care îl admiri atâta.

Îi întinse liniștit rochia.

Ochii lui se opriră și întârziară pe sânii ei încă goi, apoi se ridicară întâlnind privirea întrebătoare, uluită a lui Lacey.

– Pleci? Acum? De ce?

Strângându-și rochia febril la piept, Lacey nu-l slăbea din ochi. Doar n-avea s-o lase! Nu acum după ce aprinsese acest foc uriaș în ea, această dorință pe care nici un bărbat nu o mai trezise încă în trupul ei.

– E mai bine așa, draga mea. Ar rămâne în suspensie prea multe întrebări între noi și vreau ca totul să fie clar înainte de a te face pe de-a-ntregul a mea. Am luat această hotărâre acum câteva zile și vreau să mi-o țin. Dacă nu, n-am să-mi găsesc liniștea sufletească.

– Nu... nu înțeleg... suspină ea.

Pradă unui sentiment insuportabil de frustrare, ea se simțea complet abandonată.

– Știu... Însă ți-am observat stăpânirea de sine. Te-am ascultat vorbind despre noua ta viață. Te-am văzut lenevind pe marginea piscinei și răspunzând ofertelor de muncă, fără să-ți întrerupi totuși relațiile cu Jeremy. Mă înnebunești, înțelegi?

Lacey își mușcă buzele, confuză. De ce persista în a-i invoca întruna viitorul? Nu era capabil să trăiască momentul prezent la fel de natural cum o făcea ea?

– Nu mă mai dorești?

– Ești femeie, Lacey. Cunoști răspunsul.

Ochii argintii străluciră o clipă. Era pe punctul de a-și abandona intențiile, gândi ea. Însă Holt își reveni foarte repede.

– Suntem de acord măcar în privința unui singur lucru, Lacey. Nici unul dintre noi nu-și dorește doar o aventură de o noapte.

Ea se încordă. Realitatea o împresura cu o manta de gheață.

– Și ce vrei tu, Holt?

– Să vedem mai degrabă ceea ce nu vreau. Ceea ce nu vreau este să mă implic într-o aventură cu o femeie care nu vede în mine altceva decât un nume dintr-o lungă listă de cuceriri pe care are de gând să le facă în drumul ei spre Hawaii!

Cuvintele acestea, pronunțate cu o cruzime calculată, explodară ca o bombă. Lacey păli, privindu-l ca și cum era amenințată brusc de apariția unui animal sălbatic îngrozitor.

– Cum îndrăznești?!

Deși ea țipase, el nu reacționă în nici un fel. Se mulțumea s-o privească enigmatic, iar ea răspunse acestei priviri cu o expresie ucigătoare.

– Ascultându-te, oricine ar putea trage concluzia că eu nu am decât o singură idee în cap: aceea de a mă folosi de tine și de toți ceilalți bărbați care-mi cad în mreje.

– Mă înșel cumva? îi spuse el cu o detașare care o înfurie și mai mult. Poți să negi că în seara asta n-aveai de gând decât să împarți patul cu mine?

Strângându-și pumnii de furie, ea trebui să recunoască în sinea ei că, aflându-se prizonieră în brațele lui, nu se putea gândi la altceva decât la plăcerea pe care o primea, abandonându-se valului de dorință ce o copleșise, nu-și pusese nici un moment întrebarea ce se va întâmpla cu ei doi în viitor.

Constrânsă să dea un răspuns, ea făcu o grimasă.

– Și dacă ar fi așa? Doar n-ai să pretinzi că aștepți mai mult de la mine?

El schiță un gest de o violență care aproape o făcu să tresară.

– Ce spui?

Starea de confuzie care o stăpânea o condusese în pragul disperării.

– Nu cumva pretinzi că vrei ca lucrurile să meargă mai departe între noi?

– Ba da, și e adevărat.

O înfrunta cu un calm neașteptat. Lacey nu-și putea reveni.

– Dar abia ne cunoaștem...

El o întrerupse brusc.

– Am învățat de mult să știu ce vreau, Lacey. Te vreau pe tine, dar nu-mi doresc sub nici o formă să fiu doar un nume pe lista ta de vânătoare. O aventură cu mine nu s-ar putea rezuma la o întâlnire pasageră, la un foc de paie!

– Atunci ce vrei?

Se străduia să-i vorbească rece, deși sufletul ei ardea.

– Ceva durabil.

Ca să-și ascundă emoția, Holt își trecu rapid mâna prin păr, cu un gest exasperat, apoi se îndreptă spre foc contemplându-l melancolic.

– M-am săturat să te văd eschivându-te în toate discuțiile noastre. M-am săturat să te văd studiind toți bărbații care apar la orizont, ca și cum ai vrea să le măsori capacitatea de seducție. M-am săturat să te văd pe marginea piscinei mele cum răspunzi veselă propunerilor de serviciu de la celălalt capăt al planetei!

Fascinată de profilul aspru al lui Holt, care se desena clar la lumina focului, ea resimți o vagă senzație de teamă, de disconfort. După părerea lui, ea nu era decât o femeie superficială, fără inimă. O descreierată crudă și egoistă, ca și fosta lui logodnică. Neputincioasă, ea oftă.

– Nu înțelegi.

– Nu știi să spui altceva. Și nu e adevărat.

Cuvintele lui aveau o urmă de tandrețe și de indulgență care o irita pe Lacey. Era iritarea aceea pe care el avea talentul să i-o provoace când devenea Holt cel încrezut, care îi amintea atât de mult de trecutul ei detestat.

– Încerc să-ți explic, Lacey, că noi nu suntem făcuți pentru o aventură trecătoare. Cu mine va fi ceva total și pentru toată viața. Gândește-te!

Ea îl privi uimită, sufocată de curajul lui.

– Nu te mai uita așa!

Îi luă mâinile și își aplecă fața spre palmele ei fierbinți.

– M-am gândit la asta toată săptămâna, cred că deznodământul se apropie. Însă mai ai nevoie de puțin timp ca să-ți pui ordine în gânduri. O să-ți iasă repede fluturii ăștia din cap. Va trebui în curând să te gândești serios la destinul tău.

– Ești un prețios și un egoist! De ce crezi că am să-mi schimb planurile ca să-ți fac ție pe plac?

Zâmbetul lui Holt era ușor ironic. Se aplecă și-i atinse în treacăt buzele.

– Pentru că ceea ce-ți propun îți va aduce mult mai multă satisfacție! Adineauri n-ai putu să-ți desimulezi reacțiile. Mă dorești tot atât de tare cât te doresc și eu. Însă vreau ca legătura noastră să fie sinceră. Nu vreau să mă lași baltă cu prima ocazie, pentru un post în insulele Hawaii sau pentru un capriciu de copil răsfățat.

– Noapte bună, Holt.

Niște luminițe verzui se aprinseră în ochii lui Lacey.

– Îți mulțumesc pentru această seară interesantă. Am să mi-o amintesc cu prima ocazie, în Hawaii sau în altă parte! Acum fii bun și lasă-mă.

Fără să-i răspundă ceva, Holt ieși în liniște, urmărit de privirea stupefiată și încă furioasă a lui Lacey. Sentimentele contradictorii care puseseră stăpânire pe ea o înnebuneau. Cine se credea el? Doar nu-și imagina că ea avea să renunțe la noua viață de la care aștepta atâtea, ca să îmbrățișeze o

existență așezată, mediocră, lângă proprietarul hanului Randolph! Și apoi, ce-l făcea să creadă că-și dorea o legătură cu el?

O oră mai târziu, încă tot nu dormea. Urmărea gânditoare umbrele care se jucau pe tavan, încercând să-și fixeze atenția asupra propunerilor de posturi pe care le primise, când un zgomot o făcu să tresară. Cineva arunca cu pietricele în geam.

Lacey se dădu jos din pat cu precauție. Cămașa ei de noapte de un verde închis, lungă și vaporoasă i se unduia în jurul gleznelor, dându-i o alură zveltă. Se strecură pe lângă perete și se ascunse în spatele perdelei pe care o îndepărtă încetișor, abia simțit.

– Jeremy!

Cu un râs în care se împleteau dezamăgirea și ușurarea, Lacey deschise fereastra și își zări prietenul, îmbrăcat în blugi și cu o vestă din piele.

– Bună, îi spuse el abia șoptit.

– Ce faci aici?

– Am venit să te întreb dacă n-ai cumva chef să te bălăcești puțin în piscină.

Îi arătă prosopul de baie pe care-l ținea în jurul gâtului.

– Jeremy, ai băut!

– Ce voiai să fac cât am așteptat ca întâlnirea ta cu Holt Randolph să ia sfârșit?

– Și femeia aceea blondă din Portland?

– S-a terminat! Soțul ei sosește mâine. Bun, acum răspunde-mi înainte să fim transformați în blocuri de gheață. Apa din piscină va fi o binecuvântare.

– Pe ușă scrie că sunt interzise băile după ora zece seara, pentru a nu tulbura somnul clienților.

Aruncă repede o privire spre ceasul deșteptător de pe noptieră și văzu că era aproape de ora două noaptea.

– Nu va ști nimeni. Vino, Lacey. Vom avea piscina doar pentru noi. E o idee îmbătătoare!

Ea ezită. În fond, de ce nu? Ideea nu era lipsită de fantezie. Fără să pună la socoteală că înotul o relaxa și că ar putea în sfârșit să adoarmă!

– O clipă, să mă îmbrac!

Câteva momente mai târziu, pătrundeau încetișor în piscina cufundată în întuneric, cu sentimentul ridicol că trăiesc o mare aventură.

Vom fi împușcați în zori dacă suntem prinși în flagrant delict? glumi Lacey, scoțându-și blugii pe care și-i luase pe deasupra costumului de baie.

– Să împuști un om care-ți plătește? Nici să nu te gândești! De fapt, este interzis accesul în piscină la ora asta tocmai pentru ca oamenii amețiți să nu cadă în apă, sau să nu-i trezească pe ceilalți locatari.

– Trebuie să recunosc că ai avut o idee minunată, Jeremy.

Făcând relaxată pluta, lui Lacey îi scăpă un oftat de ușurare.

Avea dreptate Jeremy. Apa era călduță, tocmai bună pentru vremea aceea.

– Mulțumesc, dar voiam de fapt să repet o anumită scenă pentru următorul capitol al romanului meu. Cu câteva nuanțe, desigur.

– Ce nuanțe?

Lacey închise ochii și se lăsă să plutească fără să-și dea seama că Jeremy se apropia de ea.

– Ei bine, am intenția să introduc puțină senzualitate...

Lacey deschise ochii în momentul în care el îi săruta buzele, plin de speranță și de dăruire.

Abia putu să remarce cât de departe era arta lui Jeremy de aceea a lui Holt în materie de sărut, că neoanele se aprinseră dintr-o dată, iluminând puternic și violent piscina.

– Ce dracu...

Jeremy se desprinse de ea brusc, iar Lacey se ridică în picioare în apa nu foarte adâncă. Se întoarseră amândoi și zăriră o siluetă cu brațele încrucișate pe piept în cadrul ușii.

– A! Tu erai, Randolph. Ne-ai tras o sperietură!

– Îm pare rău că vă stric petrecerea, rosti Holt detașat, însă regulamentul e valabil pentru toată lumea.

Lacey ghici că era turbat de mânie. Ecoul furiei lui ajungea până la ea. Se putea observa că abia se abținea să nu se năpustească la Jeremy să-l scoată cu forța afară din apă. Sub privirea metalică a ochilor lui, ea se simțea goală și foarte vulnerabilă.

Jeremy înălță din umeri cu un aer de înțelept.

– Vino, Lacey. Și cele mai bune lucruri au un sfârșit.

Dezlipindu-și cu greu ochii din cei ai lui Holt, care mai că o țintuiau pe loc, Lacey îl urmă pe Jeremy, urcă scările dintr-un salt, își apucă prosopul, și-l aruncă pe umeri și își scoase casca de baie, lăsându-și liber părul bogat.

– Plecăm, Holt!

Jeremy îi adresă un zâmbet amabil și se șterse energic cu prosopul.

– Tu pleci. Eu am s-o conduc pe Lacey.

Ea îl privi alarmată.

– Nu-i nevoie, e aproape și...

Se opri brusc, văzându-i expresia zugrăvită pe chip. El nu catadicsi să-i răspundă, stăpânit de o nerăbdare cu greu ascunsă, în timp ce ei își adunau hainele de pe jos.

– Iată o întorsătură destul de ciudată, oftă Jeremy. Ne vedem mâine, Lacey...

De cum ieșiră, Jeremy se îndepărtă rapid de ei.

– Știu drumul, Holt, nu-i nevoie să mă conduci.

Dădu să plece singură, fără să aștepte vreun răspuns.

Holt o prinse de mână atât de brutal, încât Lacey își strânse instinctiv prosopul în jurul ei, într-un gest de autoapărare. Frigul nopții începea s-o pătrundă. Holt îi luă și cealaltă mână și-i spuse:

– Știu că nu ești dispusă să primești sfaturi în perioada aceasta. Dar dacă n-asculți ceea ce-ți voi spune acum, e riscul tău: nu mai scoate nici un cuvânt până la bungalou, altminteri nu mai răspund de mine. Ne-am înțeles?

Dorința de a se justifica și de a avea din nou controlul, birui interdicția lui Holt.

– Holt, ascultă-mă! Regret nespus că n-am respectat regulamentul acela stupid al piscinei, însă nu era nici un rău în ce-am făcut și am crezut că...

– Nici un rău!

Holt se opri brusc. Expresia ochilor lui aproape o îngrozea. În lumina lunii căpătase proporțiile unui uriaș.

– Nici un rău! Isuse! Din ce material ești făcută? Numai cu o oră în urmă erai în brațele mele, implorându-mă să te iubesc! Și nici una nici două, te găsesc pe cale să seduci un alt bărbat, în propria mea piscină! Ai merita să-ți sucesc gâtul.

Degetele lui Holt îi cuprinseră cu putere umerii goi, făcând-o să se clatine.

– Holt, te rog, tu nu înțelegi...

Mânia lui o făcu să intre în panică. Era incapabilă să stingă aceste flăcări mistuitoare ce creșteau necontenit.

– Te repeți! Încep să cred că aveai dreptate. De ce n-am acceptat mai de mult? Am crezut că am tot timpul să te aduc cu picioarele pe pământ, însă m-ai convins că n-am șanse. Vrei o aventură, Lacey Seldon? Foarte bine, o vei avea! Însă cu mine, și chiar în această noapte!

Conștiința unui pericol iminent declanșă în Lacey o reacție reflexă, instantanee. Începu să alerge ca să scape de el, însă el o prinse, o ridică în brațe ca pe o păpușă și se îndreptă cu pași uriași spre vechea locuință de vară în stil victorian, atașată clădirii principale.

Capitolul 6

Holt o ținea strâns lipită de pieptul lui puternic și prima reacție a lui Lacey fu una de ușurare și de confort. Căldura corpului lui îi alunga amorțeala pe care i-o cauzase frigul. Instinctiv, voia să se ghemuiască și mai aproape de el, dar vocea rațiunii îi trimise un semnal și, pentru moment, Lacey o ascultă. Încercă chiar să se apere:

– Holt! Nu poți face asta!

– Nu de mult mă implorai chiar tu s-o fac!

– Însă tu ești cel care a refuzat! Nu poți să-ți schimbi hotărârea după cum bate vântul.

Furia o cuprindea treptat.

– De ce nu? îi răspunse el cinic.

Urcă treptele de la intrare și deschise ușa fără să-i lase prizonierei nici o șansă de scăpare.

– Pentru că... pentru că toate motivele pe care le-ai invocat acum o oră mai sunt încă valabile.

Holt o împinse înăuntru ca și cum n-ar fi auzit nimic din protestele ei.

Dintr-o privire Lacey remarcase băncile albe din grădină, făcute din răchită și plantele verzi care erau suspendate pe verandă. Încă nu avusese prea multă vreme să întârzie asupra peisajului. Un braț ferm o trăgea printr-o altă galerie, apoi înăuntrul casei.

– Ia te uită! Acum asculți vocea rațiunii! Cu atât mai rău, e prea târziu să ne arătăm rezonabili, Lacey. Ai reușit să mă convingi. Din moment ce ești hotărâtă să guști plăcerile vieții, am să te ajut. În fond, de ce Jeremy și nu eu?

Lacey simțea că toate justificările ar fi de prisos, din moment ce el luase o hotărâre. La lumina felinarului, ochii lui străluciră cu un reflex metalic, iar cuta din colțul gurii îi trăda încordarea sufletească. Lacey tremura din toate încheieturile, și nu de frig.

– Vino, îi spuse brutal. Nu vreau să răcești din prima zi a marii noastre aventuri,

Cu brațul în jurul umerilor ei, Holt o conduse printr-un salon care, în condiții obișnuite, ar fi încântat-o. Dar acum, sub tensiunea momentului, Lacey nu percepu decât imaginea fugară a unei încăperi drăguțe, foarte masculine, care i s-ar fi potrivit tot atât de bine și unui căpitan de vas din secolul trecut.

Un covor oriental minunat era întins pe parchetul ceruit. Observă în treacăt un vechi cufăr marinăresc cu ornamente din aramă, un mobilier confortabil din lemn și din piele,

precum și o grămadă de obiecte exotice împrăștiate ici și colo: o cupă de argint șlefuită cu măiestrie, probabil de origine mexicană, o tapiserie murală înfățișând un peisaj din Caraibe, un paravan gigantic decorat cu motive orientale.

O duse, în sfârșit, într-o baie imensă, ultramodernă.

– Holt, să ne oprim aici. Nu înțeleg de ce trebuie să ajungi în astfel de stări. Oricum, n-am de gând să te las să-ți verși mânia pe mine!

El luă un prosop imens și i-l aruncă.

– Ține, șterge-te bine, bine și dă-mi mie toate astea. Îi luă hainele pe care ea încă le mai strângea la piept ca pe un colac de salvare.

– Ce... vrei să faci? întrebă ea cu voce slabă.

– Să-ți ofer un duș cald, desigur.

Trase perdeaua de plastic și îi arătă cada cu un aer poruncitor.

– Ai înghețat și n-am nici un chef să găsesc în patul meu un sloi de gheață!

Lacey îl fixă un moment. Apoi hotărî că un duș ar încălzi-o și poate că Holt se va mai calma în acest timp. Îi lăsase întotdeauna impresia că este un om perfect stăpân pe emoțiile sale.

Fără să mai spună ceva, Lacey își înnodă prosopul în jurul capului și, păstrându-și costumul de baie, se băgă sub dușul fierbinte. Apa caldă îi oferea o senzație minunată.

Dacă Holt fu surprins de docilitatea ei neașteptată, nu arătă totuși nimic. Lacey trase perdeaua. Mai simți încă o clipă prezența lui Holt în baie apoi auzi ușa închizându-se în urma lui.

Și acum? se întrebă ea cu scepticism. Cât timp îi va trebui ca să revină la un comportament civilizat?

Abia își formulase această întrebare, că un gând nebunesc îi veni în minte. Chiar își dorea sincer ca el să-și revină?

Amintirile serii i se amestecau în cap, figura lui Holt când o privea în timpul cinei, căldura corpului său când o luase în brațe, promisiunea unei nopți de dragoste...

O promisiune nerespectată. De ce? Pentru că el își dorea o femeie supusă voinței lui și nu o persoană libertină, care trece de la o aventură la alta.

Nu erau făcuți unul pentru celălalt, asta era tot, presupuse ea, fără să creadă totuși cu adevărat acest lucru. Viețile lor luau direcții opuse. O legătură superficială, da, era posibil. Însă nimic mai mult.

Dar de ce numai o noapte? Doar rămânea aici toată vara! Bineînțeles, dacă și Holt ar fi fost de acord cu acest plan. Or, nu mai devreme de câteva ore, o lăsase să înțeleagă că acest gen de relații, stabilite dinainte și prevăzute a se încheia la o dată fixă, nu-i conveneau. Un angajament durabil, acesta fusese ultimul lui cuvânt.

Ușa se deschise.

– Ai de gând să mai stai mult acolo? întrebă Holt cu nerăbdare.

Ceva din vocea lui o aduse brusc la realitate. Nu mai părea furios ca adineauri, însă nu era nici acel Holt calm și rezervat pe care se aștepta să-l găsească. Zbuciumul lăuntric pe care îl trăda glasul lui îi reaprinse lui Lacey dorința pe care voia să și-o stăpânească și, în adâncul ei un fel de teamă ciudată se născu.

– Am să... am să ies în câteva minute.

Era perfect conștientă de disconfortul care punea stăpânire pe ea. Un nou sentiment de prudență luă locul gândului de a trăi o aventură pasională alături de acest bărbat pe durata întregii veri.

– Nu te grăbi.

Trase perdeaua pe neașteptate și-i privi lung corpul gol.

– Vin și eu!

– Nu!

Lacey schiță un gest instinctiv de autoapărare. El își dezbrăcase cămașa și începea să-și desfacă și cureaua.

– Ies, Holt...

Prea târziu. Dezbrăcat complet, el intrase sub duș. La vederea corpului neted și bronzat, care emana o forță extraordinară, Lacey se simți cuprinsă de un val de dorință.

– Ce s-a întâmplat, fluturaș?

O trase lângă el cu blândețe.

– Lasă-mă să-ți imaginez noul stil de viață.

Îi ridică bărbia apoi se aplecă ușor spre ea. Lacey își strânse pumnii, iar ochii săi, în fața inevitabilului, se închi-

seră supuși, iar toate hotărârile ei cădeau învinse una după alta. Stătea nemișcată, gustând mângâierea domoală a buzelor lui Holt pe ochii ei închiși, apoi pe pielea ei netedă.

– Vezi cât e de ușor? Și cât de bine...

Mâna lui îi alunecă pe spate, apoi pe șolduri.

– Totul e să uiți de ziua de mâine, să uiți de viitor. Trăiește clipa prezentă și apreciaz-o pentru ceea ce-ți oferă. Dar țin predici unei adepte, nu-i așa?

– Holt, te rog... Știi bine că nu accept jocurile de-o noapte.

Nu reuși să-și termine fraza... Holt o strângea, mai mai să-i taie respirația. Coapsele lui se lipiră insistent de ale ei.

– Cine ți-a spus de o noapte? Avem toată vara la dispoziție! Asta trebuie să știi ca să-ți poți împăca totuși conștiința ta de fată serioasă?

Are dreptate, își spuse ea. Dar ce era cu tonul acela sarcastic? Simți buzele lui Holt prinzându-i ușor lobul urechii și limba lui caldă o făcu să tresară. O străbătu un fior mai fierbinte decât apa ce le curgea pe trupuri.

– E doar vina ta că grăbim lucrurile în seara asta, frumoasa mea nebună. Dar de ce te plângi? Dorințele tale vor fi îndeplinite cu maximum de eficiență. Hotărâri imediate, satisfacție imediată. Ți-am spus că nu duc lipsă de experiență în domeniu. Hai, destinde-te. Va fi o plăcere pentru mine să-ți arăt cum...

– Trișezi! protestă ea. Tu de fapt nu ești de acord!

El îi desprinse șnurul costumului de baie. Ea își îngropă fața în umărul lui, lăsându-se în voia brațelor care o strângeau cu putere.

– Aprob cu toată inima anumite aspecte ale personalității tale. Din partea asta, poți fi liniștită!

Încetișor îi coborî costumul până la talie, iar Lacey își înfipse ușor unghiile în carnea lui. Contactul mâinilor lui Holt cu pielea ei, trupul lui lipit de al ei o înnebuneau. Visase dintotdeauna să poată da frâu liber dorințelor și pasiunii sale și iată că ziua așteptată sosise. Trebuia să fie nebună ca să rateze ocazia!

– Holt, tu mă iubești... un pic?

Abia lăsase să-i scape aceste cuvinte, că-și mușcă buzele. Nu! Nu voia să spună asta!

Îl simți că se crispează. O secundă după aceea, mâinile lui viguroase îi încercuiră cu putere mijlocul. Își slăbi în aceeași clipă, însă, strânsoarea și-i răspunse aproape răutăcios.

– Să te iubesc? Ce întrebare! Crezi că stai de vorbă cu unul dintre admiratorii tăi din Midwest, gata oricând să ofteze după tine? Dacă vrei neapărat un răspuns, iată-l: te doresc.

A! La urma urmelor am să mă mulțumesc cu atât, își spuse ea curajos. Oricum, ce-aș putea aștepta de la o poveste atât de prost începută? Dorință și nevoie fizică. Asta învățase din viața ei de până atunci. În gura unor oameni ca Roger Wesley sau profesorul de psihologie, cuvântul dragoste nu avea nici un sens. Și atunci?

Lacey oftă încetișor, își încolăci brațele în jurul gâtului lui Holt căutând mângâierea pieptului viril pe pielea ei catifelată. Cu o mișcare fulgerătoare, el îi împinse costumul de baie în josul coapselor. Când Lacey rămase goală, Holt gemu răgușit și își lipi și mai mult corpul de al ei, cu o satisfacție sălbatică.

Lacey nu mai putu să gândească. Înainte de toate, trebuia să profite de ocazia ce i se oferea. Ducea o viață nouă, deci trebuia ea însăși să fie alta! Degetele ei căutau febril mușchii lui Holt într-o atingere senzuală care-i oferea o intensă plăcere. Descoperea uimită că avea puterea de a-l seduce, iar gândul acesta îi amplifică excitația și îndrăzneala până la un punct pe care nu crezuse vreodată că îl va atinge.

– Ce idiot am fost că n-am ghicit toate astea mai devreme, murmură Holt cu o voce răgușită.

Își uni șoldurile cu ale ei, astfel încât Lacey nu putea să nu-i remarce excitarea.

– Vrei să cunoști plăcerea cu un bărbat. De ce eziți să mă accepți pe mine?

Ea presupuse o clipă că el încerca, poate, să se justifice dinainte, însă își alungă repede această idee. Dorința lui era la fel de arzătoare ca și a ei. Amândoi se simțeau acum purtați de aceleași impulsuri.

Când degetele lui Holt alunecară pe sânii ei, Lacey scoase un geamăt slab. Își puse capul pe umărul lui, cu un gest inocent de capitulare, ceea ce-l impresionă vizibil pe Holt. Încântat, îi șopti.

– Indivizii ăia din Iowa sunt niște imbecili notorii dacă te-au lăsat să le scapi. Cum poate cineva să reziste la generozitatea aceasta de care ești capabilă?

Lacey nu îndrăzni să-i mărturisească faptul că nici un bărbat nu trezise vreodată în ea astfel de senzații. Se mulțumi să-i sărute pătimaș scobitura gâtului.

Respirația accelerată a lui Holt o anunță că excitarea lui atinsese intensitatea maximă. Inconștient, ea începu să-și miște ușor șoldurile atingându-i ritmic bazinul.

– Doamne! Știi cum să înnebunești un bărbat!

Cu mâinile amândouă rezemate pe șoldurile ei, o opri, în timp ce ea își lăsa capul pe spate, oferindu-i lui Holt chipul transfigurat și gura, pe care acesta puse stăpânire cu patimă.

Sărutul lor se prelungi multă vreme, iar apoi Lacey, deschizând ochii, întâlni o privire arzătoare care o sfredelea. Fără un cuvânt, el o scoase afară din cadă și o înveli într-un halat de baie. Îi șterse el însuși trupul cu mișcări lente, grijulii, care aproape o făcură să lăcrimeze.

– E rândul tău, șopti el, întinzându-i un prosop.

Tremurând, ea începu să-l maseze, mai întâi cu mișcări energice, apoi din ce în ce mai domoale. În genunchi, îi ștergea coapsele, gambele, abținându-se cu greu să nu-l acopere cu sărutări. În sfârșit se ridică, iar Holt o luă în brațe și o duse în cameră, în apropierea patului imens. Dădu la o parte cuvertura și o întinse pe Lacey pe cearșafurile albe. Apoi se dădu doi pași în spate, contemplând-o îndelung, și-i șopti:

– Fii a mea, mica mea nebună. Am să-ți ofer ceea ce cauți. Te doresc atât de tare în seara asta... Cu disperare...

– Da, spuse ea într-un suflet. Și eu te doresc. Ah! Holt! Nici în vis nu mi-aș fi imaginat...

El se întinse lângă ea și fără nici un cuvânt, își apăsă trupul pe al ei pentru a-i simți cu și mai multă intensitatea căldura. Lacey se simțea purtată într-un vârtej de plăcere. Atingerea lui Holt o electriza de-a dreptul.

– Ești extraordinară, Lacey...

Îi atinse cu delicatețe coapsele, mângâind ușor pielea fină a tinerei femei. Cu cât mângâierea lui devenea mai insistentă, cu atât Lacey se încorda mai mult. Când scoase un geamăt, înflăcărarea lui Holt atinse apogeul.

Îi răspunse cu o avalanșă de săruturi, din ce în ce mai îndrăznețe care o făceau să freamăte să ceară îndurare. Nemiloase, buzele lui Holt puseră stăpânire pe sânii ei. Scoase un țipăt surd și dintr-un salt, se ridică pentru a-l domina și ea pe el. Părul ei se răspândi pe pieptul lui Holt, care o cuprinse într-un elan de pasiune. Prizonieră în brațele lui, însă nesupusă, începu să-l aducă în culmea excitării prin atingeri și mișcări de o abilitate diabolică. Mâinile ei se plimbau pe corpul lui Holt, iar buzele îi descoperea locurile cele mai sensibile și cele mai ascunse. El aproape își pierduse răsuflarea și articulă cu greutate:

– Eram sortiți să ne întâlnim, draga mea!

– Da, încuviință ea, îmbătată de parfumul trupului lui. Da, exact ceea ce-mi doream...

– Am să-ți îndeplinesc dorința. Și vom atinge împreună perfecțiunea.

Cuvintele lui conțineau o promisiune atât de minunată încât, incapabili să mai suporte mult această așteptare, se rostogoliră unul peste celălalt, pregătiți pentru extazul final.

Cu calm și cu pricepere, Holt încercă să-i provoace și mai mult nerăbdarea. Avu chiar curajul să se desprindă de ea câteva secunde care i se părură o eternitate și care o făcură să simtă dureros tortura dorinței nesatisfăcute.

Cu o voce cutremurătoare, Lacey gemu:

– Holt, nu mai pot. Ia-mă acum, vreau să merg până la capăt. Vreau să te cunosc în întregime...

– Da, și eu vreau să te am. Vom face această călătorie minunată împreună...

Holt își vârî piciorul între coapsele ei, obligând-o să i se ofere fără rezerve. Foarte repede își găsi locul mult așteptat. O furtună îi cutremura, un vârtej de senzualitate îi purta pe aripile lui pe amândoi. Holt mai stătu o secundă să-i contemple chipul, prelungind dincolo de limite clipa fericirii și, în sfârșit, trupurile lor se uniră, în acel moment. Lacey avu certitudinea că o dată cu contopirea lor, căutările ei fuseseră răsplătite.

O amețeală ciudată o cuprinse și, atingând punctul de maximă tensiune, scoase un țipăt. În același timp îi auzi și lui Holt strigătul răgușit și-l simți cum își îngroapă capul în părul ei parfumat.

Rămaseră nemișcați o clipă, cu răsuflarea tăiată, simțind căldura umedă a trupurilor lor împreunate. În sfârșit, respirația lor își regăsi un ritm mai liniștit, în timp ce ei mai savurau încă ecourile fericirii. Se priviră tăcuți, apoi Holt spuse simplu:

– Ai găsit ceea ce căutai?

– O, Holt! Știi răspunsul.

Ea îi trecu mâna prin părul ciufulit.

– Numai în vis îmi imaginasem ceva asemănător...

O luminiță de satisfacție luci în ochii lui Holt.

– Ai să fii mirată, dar și eu mi-am pierdut ani întregi alergând după ceva ce aveam să descopăr acasă la mine.

– Ai noroc. Eu mi-am petrecut ani întregi căutând la mine ceva ce am găsit până la urmă abia aici.

El îi zâmbi și îi sărută nasul cu un aer poznaș.

– Era scris că „la tine" înseamnă aici, și nu acolo.

Ea își puse capul pe pernă, privindu-l mustrător.

– Nu mai ești grăbit să mă expediezi dincolo de zidurile astea?

– Nici n-am fost vreodată. Voiam chiar să mă asigur că te vei opri aici. Și iată că acum e clar!

– Am toată vara să-mi continuu cercetările...

Un suspin voluptuos îi scăpă de pe buze, însă se opri brusc, simțindu-l dintr-o dată extrem de încordat.

– Ce ai, Holt?

– Ce înseamnă „toată vara"?

Vocea lui se înăsprise evident.

Ea bătu din gene, dezorientată de această schimbare bruscă de stare de spirit. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării.

– Ai spus că... începu ea, stânjenită. Ai spus că nici unul nici celălalt nu vrem decât o aventură de o noapte.

– A, da! Am mai spus și că n-am să-ți fiu cobai, Lacey. Că definiția pe care o dai tu vieții nu mă interesează.

Lacey se înfurie când începu să-i cântărească vorbele.

– M-ai sedus în noaptea asta în speranța că-mi voi uita planurile de viitor, așa este?

– Noaptea aceasta nu a fost neapărat premeditată, până în momentul în care te-am surprins în piscină cu Todd. Comportamentul tău m-a făcut să grăbesc lucrurile. Interpretezi totul cum vrei tu!

– Și tu! strigă ea. Cum îndrăznești să crezi c-ai să mă faci să cedez? Dacă n-ai reușit să mă convingi cu argumente, ai crezut c-o s-o faci seducându-mă?

– Lacey, spui prostii! Calmează-te și ascultă-mă. Nu ne mai putem continua drumul fiecare de capul lui. Înțelegi? E imposibil după ceea ce s-a petrecut între noi. Doar nu-ți imaginezi că după ce vei fi cunoscut toată vara astfel de trăiri ai să poți pleca de pe insulă în Hawaii sau Los Angeles, așa cu una cu două!

Capitolul 7

Un sentiment de frustrare amestecat cu neliniște și furie, o făcu pe Lacey să se dea jos din pat la o oră foarte matinală. Noaptea fusese totuși foarte scurtă. Dar cum să-ți găsești somnul când în sufletul tău e numai zbucium? își spuse ea. Aruncând cuverturile la o parte, se duse la baie.

Fusese de-a dreptul nebună să se arunce așa în brațele lui Holt. Unde era bunul ei simț solid din Midwest? Îi lipsea tocmai când avea cea mai mare nevoie de el.

Era inutil să-și găsească scuze. Holt nu o luase cu forța. Bineînțeles, fusese nebun de furie când o surprinsese cu Jeremy în piscină. Însă niciodată în pofida amenințărilor lui, n-ar fi posedat-o fără voia ei, Lacey o știa. La amintirea dorinței pe care o simțise, se strâmbă la imaginea din oglindă.

Nu, nu putea da vina numai pe Holt. Nu-i putea reproșa nici măcar că și-a impus propriile condiții. Dar ce bărbat ar accepta fără ranchiună ca inițiativa rupturii să nu plece de la el?

Privind adevărul în față, gândi Lacey cu amărăciune, în vreme ce-și punea o pereche de blugi și o bluza largă, pericolul nu venea din partea lui Holt. Era mult mai grav, mult mai serios, și acest lucru o contraria. De fapt, nici nu voia să se mai gândească.

Își mușcă buzele. Trebuia să cântărească situația cu sânge rece. Mai întâi de toate, putea să rămână în continuare pe insulă?

Abia ce-i veni în gând această întrebare, că-și și dădu seama că până în clipa aceea își ascunsese sieși ideea plecării, însă acum ieșise la suprafață. Oare nu era cel mai cuminte să-și facă bagajele și să plece? Dacă nu, cum și-ar petrece restul verii? De fiecare dată când s-ar afla în prezența lui Holt, s-ar gândi la faimoasa noapte.

Un feribot al statului Washington, de un alb strălucitor, apăru la orizont, iar Lacey se hotărî să plece într-o croazieră chiar în ziua aceea. Simțea nevoia să lase totul în urmă și să se regăsească pe sine. Ce-ar fi fost mai potrivit decât o croazieră?

Programul feribotului era afișat în holul hanului. Lacey coborî în grabă spre aleea care ducea la clădirea principală. Cu puțin noroc, nu se întâlni cu Holt. Ajunse la George răsuflând sacadat. Acesta era singur la ghișeu. Îi surâse.

– Bună dimineața, George. Am venit să mă uit pe programul croazierelor. Ceva scrisori?

– Tocmai au sosit, Lacey.

El îi zâmbi larg și-i înmână un teanc de scrisori.

– Vrei să faci o plimbare?

Încruntând din sprâncene, ea analiza afișul.

– Da, am chef să iau puțin aer.

Se forță să-i zâmbească lui George, ca și cum nu ar fi fost nimic în neregulă cu ea, în timp ce întindea mâna după corespondență.

– E un vapor peste aproximativ o jumătate de oră. Dacă mă grăbesc aș putea să-l prind.

– Distracție plăcută, îi ură amabil George.

Lacey avu o expresie sceptică pe chip la auzul acestor vorbe. Alergă într-un suflet să-și ia câteva lucruri și sări în mașină. Ajunse în port la timp, și se alinie în urma șirului de mașini care așteptau. Își încuie micul Fiat și intră în sala de pasageri unde avea timp să bea încă o cafea și să-și aleagă prima etapă a călătoriei înainte ca feribotul să acosteze. Se hotărî să viziteze toate insulele arhipelagului San Juan în ziua aceea.

Ceru la bar o cafea, apoi se îndreptă spre pod. Era frig în dimineața aceea iar vântul i se juca în părul cu reflexe roșiatice. Cafeaua fierbinte îi făcu bine iar aerul proaspăt o învioră. Nici o îndoială, luase decizia potrivită. Sprijinită de balustradă, ea contempla pasivă multitudinea de insule înverzite răspândite pe întinderea albastră a mării. Lacey se strădui să-și golească mintea, ca la ședințele de meditație matinală pentru a putea apoi să reflecteze cu calm. Se întreba de unde să înceapă, când, bruma de liniște dobândită cu greu se făcu țăndări: o voce gravă, profundă, mai mult decât cunoscută, o interpelă:

– Fugi, Lacey? Mă surprinzi. Credeam că oamenii din Midwest sunt cunoscuți pentru încăpățânarea lor.

Se întoarse atât de brusc încât puțin lipsi să nu verse cafeaua.

– Mă urmărești?

El ridică din umeri fără a catadicsi să nege evidența și se apropie. Și el avea o ceașcă de cafea în mână. Îmbrăcat în niște blugi, cu o vestă pe deasupra unei cămăși cu mâneci lungi, cu părul nepieptănat, ciufulit de vânt, era mai seducător ca niciodată.

– De ce? întrebă ea, cu tristețe, conștientă de valul de dorință pe care i-l declanșa simpla lui vedere.

Numai prezența lui era suficientă pentru a strânge și mai tare în jurul ei lanțurile nevăzute care o legau de el. Trebuia să lupte împotriva acestei senzații!

Îi răspunse fără să clipească:

– Ca să mă conving eu însumi dacă e vorba de o fugă reală sau provizorie.

O privi în ochi, sprijinindu-se și el de balustradă.

– Am aflat de la George că ai consultat programul feribotului și când ți-am văzut mașina demarând, am luat hotărârea să-ți urmăresc mișcarea, cu intenția de a-ți semnala câteva aspecte.

– Ai făcut-o deja noaptea trecută.

Întoarse capul ca să nu-i întâlnească privirea.

– Și planul tău? Acum joci rolul de ofensată?

Se abținea, însă vocea îi trăda agresivitatea.

– Nu-mi spune că revendici tu acest rol! strigă ea.

– Ba da. Am impresia că mi se potrivește perfect.

Îl fixă cu un aer bănuitor.

– În cazul acesta, n-ai decât să ți-l iei singur!

– O să ai îndrăzneala să-mi spui că ceea ce s-a întâmplat azi-noapte este numai din vina mea?

Lacey primi lovitura, cu mâinile crispate pe balustradă.

– Tu m-ai scos cu forța din piscină și m-ai obligat să fac dușul ăla!

– Dar nu te-am obligat să intri la mine în pat, nu? Ai venit de bunăvoie. Măcar poți s-o recunoști cinstit, Lacey?

Ea inspiră adânc și-și ridică spre el ochii smeriți.

– Da, recunosc. Pe scurt: am cedat amândoi unei tentații de moment. Altfel spus, amândoi am făcut o greșeală.

– Și acum o iei la fugă, trase el concluzia, cu o voce nepăsătoare.

Ea se împotrivi.

– Nu, aici te înșeli. Pur și simplu am nevoie să mă detașez puțin de tot ceea ce s-a întâmplat. M-am hotărât să plec într-o croazieră în insule pentru câteva zile.

– Ca să-ți definitivezi alegerea? întrebă el după un moment de tăcere.

– E ceva și din asta.

– Și fuga e pe lista de posibilități?

Lacey protestă, pradă unei nervozități crescânde.

– Când ai să-ncetezi să mă faci lașă? Nu-ți dă prin cap că plecarea mea ar putea fi decizia cea mai corectă, cea mai convenabilă pentru noi doi?

– Nu, e imposibil.

– De ce nu? îl întrebă ea provocator.

– Fuga nu va schimba nimic din ce a fost între noi. Și peste șase luni te vei mai gândi încă la noaptea aceasta.

Se uită la el profund uimită.

– E absurd!

– Din păcate, nu! Crede pe cineva care a trecut prin aceleași probe ca și tine acum. Noaptea trecută e unică. Absolut unică. De aceea te-am urmărit în dimineața asta. Ca să mă asigur că știi.

Văzând că acest lucru era evident, Lacey încercă o diversiune.

– Nu mi-ai spus c-ai să poți face față situației?

– Dacă sunt obligat, da. Dar prefer să se întâmple altfel. Te vreau, Lacey. Și tu știi.

– Noaptea trecută pur și simplu m-ai gonit.

Vocea-i aspră exprima rana profundă pe care o îndurase.

– Eram nebun de furie noaptea trecută. Erai atât de absurdă, atât de încăpățânată! Agățându-te întruna de visele tale despre o viață nouă, plină de aventuri! Și asta după ce am trăit o noapte atât de minunată! Poți să realizezi cam cum m-am simțit când m-ai lăsat să înțeleg cât ai putut de clar că nu sunt decât primul de pe o lungă listă de cuceriri?

Ea simți că-și pierde puterile.

– Dar eu? Știi ce-am simțit când, după ce m-ai sedus, ai vrut să-mi dictezi viitorul așa cum au încercat toți s-o facă până acum? Vrei să fac totul cum îți place ție, să-mi duc viața

după cum spui tu. Iar orgoliul tău refuză ideea că ruptura va veni de la mine, la sfârșitul vacanței. De aceea încerci să-mi smulgi promisiunea unui angajament definitiv.

El o fixă cu o expresie dură.

– Chiar crezi sincer ce spui?

Ea închise ochii un moment, incapabilă să lupte cu privirea lui autoritară.

– Nu știu, răspunse până la urmă cu o voce ciudată, ce nu părea a ei, nu știu.

Chipul lui Holt se îmblânzi. Îi sărută ușor obrazul și cu un glas pe jumătate amuzat, pe jumătate necăjit, el îi șopti:

– Biată Lacey! Lucrurile nu se petrec exact cum le programăm noi. Abia ai început să-ți duci noua existență, că te-ai și lovit deja de piedici puse în calea ei.

El se aplecă și o sărută îndelung, pasionat. Ea nu se feri. Când se retrase, Holt îi zâmbi.

– Mă vei crede dac-am să-ți spun că nu se va întâmpla în noua ta viață nimic comparabil cu ceea ce s-a întâmplat între noi?

– Dar cum pot să fiu sigură de asta dacă nu mă conving eu însămi?

– Doar nu-ți imaginezi că am să te-aștept? Și așa am avut coșmaruri întrebându-mă cu cine ești, gândindu-mă la riscurile pe care ți le asumi. Dă-ne o șansă, draga mea. Implică-te în relația asta și, dacă nu merge, ești liberă să-ți urmezi drumul.

– Într-o bună zi, în viitor? Când?

El nu spuse nimic. Lacey îi ghicea încordarea fiecărei fibre în încercarea de a o convinge.

– Ești sigur că vrei să mergi atât de departe? continuă Lacey cu greutate. Insula ta e micuță. N-or să te deranjeze comentariile clienților, bârfele vecinilor? E ca și cum eu aș avea o aventură în orașul meu natal.

– Pe onoarea mea, tu-mi vorbești de căsătorie! exclamă el cu o dezinvoltură prefăcută.

– Nu, bineînțeles că nu! Căsătoria e ultimul lucru la care aspir!

– Bine, să zicem că da. Pot să accept bârfele de pe insulă, dar nu pot să accept să fiu folosit! Mă dorești tot atât cât te doresc și eu, Lacey. Promite-mi doar că ne vei da o șansă cinstită. Promite-mi că nu-ți vei petrece fiecare clipă din zi făcându-ți planuri de viitor din care eu voi fi exclus și...

– Dar tu, Holt, ce-mi oferi în schimb? întrebă ea cu o voce șuierătoare.

– Un prezent mai frumos decât oricare viitor pe care ți-l poți imagina, spuse el simplu.

– Nu am decât cuvântul tău.

El scutură energic din cap.

– Nu. Ai să înțelegi până la urmă că este exact ceea ce-ți dorești dintotdeauna.

Ea îl privi, străbătută de o intuiție subită.

– Asta ți s-a întâmplat și ție?

El zâmbi.

– A! Acum ai vrea să-ți povestesc!

– Nu mă mai amăgi, Holt! Știi că vreau să aflu sfârșitul poveștii tale!

– Bine. Din moment ce trebuie să stăm împreună cel puțin cât durează cursa feribotului...

– Mai multe curse! îl întrerupse veselă. Nu mă întorc la han până nu mă gândesc serios la ce trebuie să fac de-acum înainte.

– Bine. Din moment ce trebuie să stăm împreună pe durata mai multor curse, de ce n-am intra înăuntru, la adăpost, și-am să-ți povestesc a doua parte a vieții mele.

Lacey stătea pe gânduri. Își spunea că trebuie să ajungă la niște concluzii în ziua aceasta, fără să se lase influențată. Însă, oricum, nu putea evita prezența lui Holt pe acest mic feribot. Pe de altă parte, era curioasă să afle de ce ajunsese el să conducă hanul familiei sale pe acea insulă măruntă, când i s-ar fi putut oferi perspectiva unei vieți minunate.

Se așeză pe scaunele capitonate de lângă hublouri. Lacey îl asculta politicos, iar el îi spunea numele tuturor insulelor care se perindau pe sub ochii lor. Apoi, când simți că explicațiile lui începeau să aducă a comentariu de ghid turistic, îl întrerupse cu răceală:

– Ai promis, Holt.

– Da, încuviință el rezemându-se de spătarul scaunului. Să vedem, unde rămăsesem?

– Duceai o viață pasionantă, călătoreai întruna și supravegheai deschiderea de noi hoteluri în cele patru colțuri ale lumii.

– A, da. O viață frumoasă, în concluzie.

– Și atunci? Sper totuși că n-o să am parte de o tiradă despre avantajele și dezavantajele vieții de hoinar!

– Care își are momentele ei frumoase...

– Nu mă îndoiesc.

– Nu-mi place entuziasmul tău, îi spuse el oftând. Când niște oameni ca noi se aruncă într-o existență de genul acesta, o fac pentru că sunt în căutarea a ceva. Însă nu aici sunt soluțiile. O viață de plăceri nu e un scop în sine, vezi tu. E o pierdere de vreme... când poți să găsești totul la tine acasă.

– La mine acasă eu nu găsesc nimic, replică Lacey sec.

– Nu vorbesc de tine. Sunt perfect de acord că ai dat mai mult de-o șansă oamenilor din Midwest.

– Dar nu și celor de pe insula ta, așa e?

– Mie nu, în orice caz!

– Ți-am dat o șansă noaptea trecută. Și m-ai gonit când ai considerat că nu sunt la înălțime.

– Lacey!

Se aplecă spre ea cu o blândețe neașteptată și îi aruncă o privire ce o făcu să se înfioare.

– Vai, taci! Dumnezeule mare! exclamă el. Tu ești cea care a profitat de mine azi-noapte, nu uita! Chiar ai mers până acolo încât mi-ai cerut să-ți declar că te iubesc. Presupun că acum vrei să-ți reîmprospătezi tabloul de vânătoare.

Violența cuvintelor lui o sufocă.

– Nu-i adevărat! Nici nu știu ce m-a apucat. Vechi... vechi obiceiuri care nu s-au putut șterge așa ușor, asta trebuie să fi fost.

– Liniștește-te. Vechile tale obiceiuri vor dispărea curând dacă urmezi drumul pe care ți l-ai ales.

– Te îndepărtezi de subiect! observă ea sever.

– Ba suntem în miezul lui. Eram la Acapulco când am aflat vestea că bunicul meu e pe moarte. M-am întors cât am putut de repede. Îl iubeam, chiar dacă ne certam câteodată pe tema carierei mele.

Făcu o pauză și Lacey se simți cuprinsă de un sentiment de îndoiosare.

– A murit puțin după sosirea mea în Seattle. La înmormântare am simțit că toată familia credea că voi rămâne.

Holt făcu o grimasă și clătină din cap.

– Nimeni nu mi-a spus nimic, pur și simplu așteptau să fac ce era de făcut.

– Să preiei hanul?

– Da. Bunicul dăduse dovadă de o mare abilitate lăsându-mi hanul. N-aveam decât două soluții: să rămân sau să vând. Am străbătut insula de la un capăt la celălalt ca să-mi dau seama ce preț aș fi putut obține.

– Te gândeai să vinzi?

– În mintea mea îmi făcusem planuri să mă întorc la Acapulco. O dată ce aș fi rezolvat problema hanului. Când am sosit pe insulă am fost îngrozit de starea în care ajunsese. Bunicul lăsase totul de izbeliște. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Dând ocol grădinilor și clădirilor îmi aminteam cum arătau în zilele bune. Și mă gândeam la planurile de renovare pe care mi le făcusem altădată.

– Și atunci te-ai hotărât să rămâi?

– Nu tocmai. Am hotărât să restaurez clădirea ca să scot un preț bun. Lucrasem într-o companie de hoteluri, așa că

știam totul despre instalațiile moderne și în afară de asta, aveam și eu propriile mele idei. Mi-am spus că pot obține un preț dublu aducând câteva îmbunătățiri. Apoi, implicându-mă serios, mi-am dat seama că n-aveam nici o intenție să vând. Și mai ales că viața mea de dinainte nu-mi lipsea deloc.

– Și ai acceptat lanțurile impuse de către familie...

– Nu dramatiza. De fapt, găseam ceea ce căutam. Nu văd de ce aș mai fi alergat după o satisfacție din moment ce o găseam la mine acasă.

– În concluzie, care ar fi morala acestei povești?

– Am avut noroc, Lacey, asta-i tot. Împrejurările mi-au deschis ochii. Viața mea era aici. N-am înțeles asta de prima dată. Iar destinul nu oferă decât foarte rar o a doua șansă. Dacă o calci în picioare pe prima, s-ar putea să nu ți se mai ivească alta.

– Știu, n-ai să aștepți să-mi fac de cap și după aceea să-mi mai oferi o șansă.

– Îți ofer acum o șansă de a-ți face de cap împreună cu mine, îi spuse el zâmbindu-i deschis, preocupat să destindă atmosfera. Ceea ce vreau în schimb este să nu fiu îndepărtat cu prima ocazie.

Ostilitatea lui Lacey se topi.

– Holt n-am avut niciodată intenția să te fac să suferi sau să te înșel. Am încercat încă de la început să fiu sinceră cu tine.

– Dar n-ai fost nici cinstită, nici sinceră noaptea trecută, draga mea. Cu corpul îmi spuneai una, cu mintea alta.

– Nu-i adevărat!

– Ba da, e adevărat. De ce crezi că eram atât de furios încât voiam să te gonesc din patul meu? Mi te dăruiești ca și cum aș fi unicul bărbat din lume care contează pentru tine, iar apoi, în momentul următor pui pe tapet din nou plecarea ta la sfârșitul verii.

– Ești nemilos!

– Și tu la fel. Dar eu sunt gata să recunosc că nu m-am comportat cum trebuia. Era prea devreme, o știam. Singura mea scuză este că după ce te-am surprins împreună cu Jeremy în piscină impulsul de moment a biruit bunul simț. Și în plus, tu te-ai încăpățânat, în loc să mă lași să-mi treacă furia. Mi-am pierdut capul și am vrut să-ți arăt că-ți irosești timpul cu Jeremy Todd.

Dispoziția lui morocănoasă de până atunci lăsă loc unei vagi culpabilități. Lacey încercă să destindă atmosfera.

– Astea sunt scuze!

– Presupun că da. Știu numai că n-ar fi trebuit să te pun niciodată într-o astfel de situație. Ești inteligentă, hotărâtă, și probabil ți-ai făcut deja niște păreri.

– Ba bine că nu!

– Să nu mi-o iei în nume de rău.

– De ce, nu e cazul!

– Exact. Sau poate doar puțin. Dar să știi că am făcut-o fiindcă...

– Fiindcă pretinzi că știi ce-i mai bine pentru mine!

El nu se lăsă intimidat și răspunse fără reținere.

– Și încă cum! Până la urmă ai să recunoști! Iar acum, care e următoarea insulă?

– Nu știu. Am să mă uit pe harta din salonul mare.

Roșie de nesiguranță, Lacey își găsi cu greu cuvintele când îl întrebă:

– Chiar te-ai hotărât să mergi cu mine?

El îi răspunse pe un ton blând:

– Trebuie să încerc să mă revanșez într-un fel față de tine, din moment ce te-am gonit azi-noapte din patul meu, nu-i așa?

Lacey își simți obrajii luând foc.

– Preferam să nu mai vorbim despre asta.

– Dorințele tale sunt ordine. Vino, am să-ți arăt cele mai interesante insule.

O ajută să se ridice și se îndreptă repede spre salonul mare.

– Am urcat la bord fără mașină, așa c-o s-o luăm pe-a ta.

Ziua trecu pe nesimțite, iar Lacey trebui să recunoască faptul că Holt se dovedise a fi un ghid minunat. Coborâseră din insulă în insulă, o dusese printr-o groază de magazinașe de artizanat, îi oferise un prânz delicios cu preparate din pește și îi povestise legenda despre Puget Sound, presărând-o cu amănunte amuzante.

– Și acum hai să mai vorbim și despre noi!

Se întorsese către ea, privind-o cu seriozitate.

– M-ai iertat? Putem măcar să încheiem un armistițiu?

– În urma căruia să revenim la punctul de plecare, cel de dinaintea nopții trecute? Lacey era în gardă.

– Asta nu cred c-ar fi posibil. Dar de ce să nu încercăm un armistițiu prin care să ajungem să ne cunoaștem mai bine?

– Ca să mă convingi că tu ai dreptate, iar eu mă înșel?

– Ești inteligentă, ți-am mai spus!

Ea zâmbi puțin forțat.

– Nu vreau să fug, dacă de asta ți-e frică. Am de primit pe adresa aceasta multă corespondență!

– Se fie-ntr-un ceas bun! Dacă înțeleg eu bine, rămâi doar pentru acest motiv. Pentru ca nu cumva ofertele de serviciu să-ți piardă urma!

– Simțul meu practic din Midwest își spune cuvântul, nu?

Mințea, Lacey o știa bine. Rămânea pe insulă pentru că nu se putea hotărî să plece de lângă Holt Randolph acum. Ziua aceasta pe care o petrecuse împreună cu el nu făcuse altceva decât să-i strângă și mai mult lanțurile nevăzute care o țineau în captivitate.

Nici nu bănuia ce avea să-i rezerve viitorul, pe când se îmbrăca pentru serata dată la han de către Holt. Un singur lucru era sigur: de plecat nu putea să plece. Și ea era lașă!

În orice caz, nu era pregătită deloc pentru șocul ce avea s-o aștepte când, puțin mai târziu, se strecura prin mulțimea veselă care flecărea la un pahar de coniac.

La brațul lui Holt zâmbea cuceritor o femeie extraordinar de frumoasă, cu părul ca abanosul, care nu putea fi decât fosta lui logodnică.

Capitolul 8

O fată frumoasă foc, nu-i așa?

Jeremy părea fascinat când îi pusese această întrebare lui Lacey, în mijlocul unui grup de persoane bine dispuse.

El aruncă o privire de cunoscător, studiind-o cu interes pe tânăra femeie sofisticată care stătea în mijlocul sălii.

– Este Joanne Davis. Faimoasa logodnică!

Lacey îl corectă fără convingere:

– Fostă logodnică.

Înghiți o gură din coniacul pe care i-l întinsese Jeremy, fără a-și lua ochii de la cealaltă femeie.

Joanna era, fără îndoială, o apariție care te lăsa mut de admirație: părul negru strălucitor era ridicat într-un coc elegant, iar ochii albaștri, plini de viață, erau umbriți de gene lungi negre. Trăsăturile fine, aristocratice, îi dădeau un aer de noblețe înnăscută. Și, incontestabil, Joanna știa să-și pună în valoare atuurile. O bustieră neagră, foarte fină, îi accentua alura sofisticată, bijuteriile scânteietoare îi scoteau

în evidență gâtul delicat și încheieturile mâinilor. Lacey încercă să-i ghicească vârsta: cam treizeci și doi de ani, gândi ea.

– E îmbrăcată cam prea elegant pentru locul acesta, nu ți se pare?

Jeremy ridică din sprâncene cu un zâmbet ironic.

– Aha! Deci asta era! Nu sunt surprins, adăugă el vesel.

– Ce vrei să spui?

– Stai liniștită. Nu-i un secret pentru nimeni că tu și Randolph ați dispărut împreună aproape o zi întreagă. Iar noaptea trecută n-ai fost prea grăbită să te întorci la tine. Am constatat că n-ai aprins lumina după ce-am ajuns eu acasă, nu te întorseseși încă, desigur...

– Toți scriitori sunt așa de curioși ca tine?

– Tocmai în momentul când eram pe punctul de a trăi o aventură emoțională! Nu nega!

Vorbea atât de degajat, că Lacey izbucni în râs.

– Ei bine, îți mulțumesc din inimă! Măcar iei lucrurile în râs. Puteai să te prefaci că suferi puțin!

El ridică din umeri.

– Îmi pare rău, dar am învățat de multă vreme să mă adaptez în orice situație. În schimb, mă uimește un lucru. Nu te văd deloc formând un cuplu cu Holt!

– Ne-am întâlnit doar de două ori, asta a fost tot între mine și Holt.

El remarcă, dus pe gânduri:

– Așa e, ai dreptate. Iar întoarcerea Joannei va pune totul în altă lumină.

Fără să vrea, Lacey aruncă o privire furișă spre locul în care femeia zâmbea cuceritor la brațul lui Holt. În același

moment el își ridică privirea și dădu ochii cu ea. Lacey avu timp să surprindă în ochii aceia cenușii, cu sclipiri de argint, o expresie distantă care dispăru în clipa în care privirile lor se întâlniră. Timp de o secundă se fixară unul pe celălalt apoi Holt se aplecă spre femeia de lângă el.

Văzându-l că se îndepărtează de Joanna Davis, Lacey se simți cuprinsă de panică. Avea să vină la ea, în mod sigur, iar ea n-o să poată face față situației. Auzi salutul unui paznic de noapte care apăruse în cadrul ușii și scruta mulțimea cu un aer important.

– A! Iată-vă, domnișoară Holt! exclamă tânărul. Aveți o convorbire telefonică. M-am gândit c-am să vă găsesc aici și de aceea nu v-am făcut legătura în cameră. Veniți să vorbiți din hol?

– Da, mulțumesc.

Lacey se gândea că este mama ei și tresări surprinsă când auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Roger Wesley.

– Alo, Lacey? șopti el pe un ton convențional. Îmi pare bine că-ți aud vocea...

– A! Tu ești, Roger. Ce naiba vrei?

Se așternu un moment de tăcere în care Roger digeră acest răspuns puțin încurajator. Și-l putea imagina căutându-și cu grijă cuvintele.

– Părinții tăi mi-au dat numărul de telefon...

– Nu înțeleg de ce.

– Draga mea, spuse el dulceag, știu că ți-am făcut rău acum doi ani, însă eram tineri și...

– Roger, te rog, fără introduceri. Spune direct ce ai de zis și închide. Mă grăbesc.

– Draga mea, văd că-ți ascunzi emoția în spatele acestor cuvinte dure.

– Roger, cunoști cumva un profesor de psihologie de la universitate? Îl cheamă Harold și are doi copii.

– Ce tot spui acolo?

– Nimic, nimic. Ce vrei?

– Draga mea, familia ta e îngrijorată în ceea ce te privește.

Fără să se intimideze, vorbea pe tonul hotărât și sigur al unui medic.

Roger Wesley, ca și toți ceilalți din Iowa știa ce e bine pentru Lacey.

– Iar părinții mei se bizuie pe tine să mă faci să mă întorc?

– Să te fac să urmezi rațiunea, da. Acum liniștește-te și ascultă-mă, Lacey...

– Nu sunt neliniștită în mod deosebit, te asigur...

– Ți-a spus mama ta că divorțez?

– Roger nu se dezmințea, se aștepta să găsească femeia înțelegătoare pe care o știa dintotdeauna în persoana lui Lacey. Deodată ușa se deschise în spate, iar Holt apăru în cadrul ei, sprijinindu-se de cabină.

– Vreau să-ți aduc la cunoștință această decizie a mea, Lacey. Ea te privește și pe tine. M-am gândit mult la noi în tot acest timp și...

– Roger! Am alte lucruri mai bune de făcut în clipa asta. Bună seara!

– Lacey!

– Roger, dacă nu vrei să-ți trimit factura cu cheltuielile detaliate ale studiilor tale, nu mă mai deranja!

Fără să-i aștepte răspunsul, ea închise.

– Se pare că vocile trecutului și-au dat întâlnire în seara asta, constată Holt cu o voce nonșalantă.

– Vocea trecutului tău, în schimb, s-a și întrupat.

– A! Aici da, ai dreptate! Și-ncă în ce trup! Aproape că uitasem!

Lacey simți că-i crește tensiunea.

– S-a îmbrăcat în seara asta ca și cum ar vrea să reînvie cele mai plăcute amintiri...

Privirea gri-argintie, misterioasă, se plimba pe bluza ei albă cu mâneci largi, pe decolteul ce-i evidenția linia fină a gâtului și a umerilor și lăsa doar să se ghicească rotunjimea sânilor, pe fusta lungă, vaporoasă. Pe lângă îmbrăcămintea neagră mulată a Joannei Davis, Lacey se simțea picată direct din Iowa.

Holt o întrebă cu vădită curiozitate.

– Ești cumva geloasă?

Ea trebui să se străduiască să răspundă distant:

– Deloc. Am primit un telefon care mi-a schimbat dispoziția. Eu...

Chiar în momentul în care urma să spună o banalitate, ușa se deschise în spatele lui Holt și apăru surâzătoare Joanna Davis.

– A, Holt! Iată-te! Mă întrebam unde ai dispărut așa deodată. Se dansează în salon și a trecut atât de multă vreme de când n-am mai valsat împreună!

Ochii albaștri, machiați din belșug, străluciră la evocarea acestor amintiri, iar Lacey își înfipse unghiile în palme. Nu se va lăsa intimidată de apariția aceasta din trecutul lui Holt.

– Cu plăcere, Joanna.

Ochii lui coborâră pe mâna subțire și fină a tinerei femei care îl trăgea de mânecă.

Se întoarse cu gândul să-i mai spună ceva lui Lacey, însă Jeremy își făcu apariția.

– Vino să dansezi, Lacey!

Înaintă spre ea, ignorându-i pe ceilalți doi, și-i apucă încheietura mâinii.

– Randolph a adus o orchestră nouă pentru seara asta!

Lacey zâmbi liniștită trecând prin fața Joannei care ținu să aibă ultimul cuvânt.

– Acum nu mai ai de ce să-ți faci griji, Holt. Clienta ta a plecat să se distreze, totul e în ordine.

Jeremy lăsă ușa să se închidă în urma lor și își șterse fruntea cu un gest teatral.

– Extraordinar! Femeia asta e uimitoare din toate punctele de vedere! Otravă curată, dacă vrei părerea mea. Când am văzut că-i în urma lui Randolph care plecase în căutarea ta, m-am hotărât să mă alătur cortegiului! Cavaleresc din partea mea, nu-i așa?

Lacey râse ironic.

– Foarte.

Jeremy o conduse în sală.

– Aparent, a venit aici pentru un singur motiv, foarte clar de altfel!

– Ca să pună gheara din nou pe Holt? îndrăzni Lacey să presupună, cu un oftat.

– Edith și Siam sunt convinși de asta. Și, ca să fim sinceri, nu prea pare să fugă de el. Dimpotrivă!

De mai multe ori în cursul serii, Lacey își aminti aceste vorbe. Dansă câteva blues-uri cu Jeremy și chiar și cu alți bărbați, iar în acest timp, ca din întâmplare, de fiecare dată când se afla pe ring se lovea de Holt și de fosta lui logodnică. Formau un cuplu frumos, gândea ea cu amărăciune. Cum de nu-și dădea seama Holt că femeia asta e o devoratoare de bărbați?

Era aproape unsprezece, când Lacey, odihnindu-se puțin la masa ei, îl văzu pe Holt apropiindu-se, în compania Joannei.

Resemnat, Jeremy îi șopti:

– O să iasă cu scandal. Pun pariu că voi avea privilegiul de a dansa cu dulcea Joanna... care nu pare prea încântată de această perspectivă...

Avea dreptate. Holt bâigui câteva cuvinte prin care i-o încredința lui Jeremy pe Joanna pentru o clipă și, înainte de a înțelege exact ce se întâmplă, Lacey se și trezi pe ring în brațele lui Holt, care o strângea ca într-o menghină. Acesta o întrebă fără nici o altă introducere:

– Ce ți-a spus Roger?

– A fost însărcinat să mă facă să reacționez „cum trebuie".

Lacey îi răspunsese pe un ton degajat, mirată de atitudinea destul de sobră a lui Holt. Ce avea? Doar nu era gelos?! În fond, el era cel care-și petrecuse toată seara în compania fostei lui logodnice!

– Și va reuși?

– Nu știu. Domnișoara Davis va reuși să te convingă pe tine?

– Ce știi tu mai exact despre Joanna?

– Zvonurile circulă rapid într-o comunitate restrânsă! Știu c-ați fost logodiți, că după aceea Joanna s-a căsătorit, iar apoi a divorțat. S-au făcut o groază de presupuneri în legătură cu posibilele motive ale prezenței ei aici. Gura lumii nu tace!

– Oare de ce...?

– Întrebarea pe care ne-o punem toți ar fi dacă ești bucuros c-o revezi. A realizat că a greșit atunci când a rupt-o cu tine?

– Astea sunt niște întrebări destul de îndrăznețe, poate chiar prea obraznice, din moment ce vin din partea cuiva căruia puțin îi pasă ce-o să se-ntâmple cu mine după septembrie.

– Nu-i adevărat! Pur și simplu îmi puneam întrebarea dacă nu cumva ești în pericol să suferi un nou eșec.

– De ce-ți pasă ție? Nu trebuie să-ți faci griji în privința Joannei. Noi doi ne înțelegem. Sau cel puțin, eu o înțeleg pe ea. În orice caz, tu și cu Jeremy arătați foarte bine împreună în seara asta. Ce părere are despre ziua pe care ai petrecut-o cu mine? Trebuie să-și fi dat seama și că nu te-ai întors imediat la tine în cameră noaptea trecută, nu-i așa?

Lacey se înroși; să hotărî să-l ironizeze.

– Jeremy și cu mine ne înțelegem și noi foarte bine.

– Cu alte cuvinte, nu-ți face reproșuri?

– Nu știe nimic despre noaptea trecută. Doar că nu m-am întors imediat la mine în cameră.

– Atunci, draga mea, toată lumea, sau aproape toată lumea din sala aceasta, este la curent, o informă Holt cu oarecare satisfacție.

– Ce spui?

Ochii măriți și buzele întredeschise îi trădau stupefacția.

– Dar cum așa? Eu n-am spus nimic... Am fost cumva văzută când m-am întors în cameră?

Chipul lui se îmblânzi, observându-i dezamăgirea evidentă.

– Toți bârfesc pe tema asta. Orice-ar fi, oamenii sunt fericiți pentru noi, le plac poveștile de dragoste. Însă speculațiile vor fi și mai multe acum, o dată cu reapariția Joannei. În curând va fi și ea la curent, dacă n-o fi deja!

– Dumnezeule! Mai rău ca la mine în Iowa!

– Te deranjează?

– Am oroare de complicații, răspunse ea furioasă.

– Va trebui să te arăți la înălțimea împrejurărilor...

– Bineînțeles, eu trebuie întotdeauna să fac față situațiilor de acest gen! Cum îndrăznești, Holt Randolph? Întoarce-te la fosta ta logodnică. Pariez că are o vastă experiență în astfel de situații. Dar să nu vii să mi te plângi mie când se va fi săturat să se joace cu tine!

Fără să-i aștepte reacția, Lacey se desprinse din brațele lui și traversă ringul în direcția mesei sale. Jeremy nu venise încă, împreună cu partenera lui recalcitrantă. Lacey își luă geanta micuță și plecă hotărâtă, fără să dea importanță privirilor iscoditoare care o urmăreau.

Tocmai ajunsese la ușă când Jeremy apăru lângă ea ca prin minune. O luă de braț autoritar.

– Te conduc eu. E mai bine să pleci în compania cuiva.

– Mulțumesc, dar nu e neapărat nevoie.

De ce se lăsa ea oare intimidată de această femeie? În definitiv puțin îi păsa dacă Holt fusese umilit de fosta logodnică.

Cât despre Jeremy, acesta părea mai mult amuzat.

– Insist. De altfel, nu ești singura care vrei să fugi!

– Te-a lăsat baltă?

Lacey începu să zâmbească.

– Era furioasă când Holt mi-a pasat-o mie! Femeia asta e mai periculoasă ca o pisică sălbatică! mormăi Jeremy.

Lacey primi în piept aerul rece și proaspăt al nopții cu un sentiment de ușurare.

– Ciudat! Era toată numai zâmbete când dansa cu Holt! remarcă ea.

– Trebuie să te avertizez: știe despre tine, e la curent...

– Știu.

Lacey ridică din umeri cu indiferență.

– Nu, vreau să spun că e la curent cu rolul pe care-l ai în viața lui Holt.

– Nu joc un rol deosebit, ce naiba!

– Așa spui tu, Lacey. Încercam pur și simplu să te pun în gardă. Joanna s-a întors aici pentru Holt și nu-l văd bine pe cel ce i se va pune în drum!

– N-am nici o intenție de genul acesta. Dacă Holt vrea să reia legătura cu ea, e treaba lui, eu n-am nimic împotrivă.

Lacey ridică bărbia cu mândrie.

– În ceea ce mă privește, am propriile mele planuri de viitor.

– Te cred.

Când ajunseră în fața bungaloului, lui Lacey i se făcu milă de el.

– Îmi pare rău, Jeremy, nu știu de ce mă port așa! Intră să bei un grog. Măcar cu atât să-ți mulțumesc că mi-ai venit în ajutor în seara asta!

– Mulțumesc, accept.

Ochii lui întunecați se aprinseră.

Ieși de la ea o oră mai târziu și își însoți plecarea cu un sărut frățesc. Lacey îl privi cum se îndepărtează, gândindu-se că de fapt e un băiat bun. Apoi intră în casă și închise ușa.

Rămase o clipă nemișcată, întrebându-se ce se petrecea acum între Holt și fosta lui logodnică. După aceea, copleșită, hotărî să nu se mai gândească. Cu gesturi mecanice strânse paharele de pe masă ca să le ducă la bucătărie.

Tocmai le clătea când auzi un ciocănit discret la ușă. Ghicind cine era, Lacey ezită o clipă, neștiind ce atitudine să ia. Apoi, ca hipnotizată de un destin inevitabil, traversă camera și deschise.

– Nu-mi spune că nu mă așteptai!

Trecu pragul cu un aer dezinvolt, ținând într-o mână o sticlă de coniac.

– Nu! Ce cauți aici, Holt?

Intră în cameră prin spatele ei.

– Am venit să-i dau de urmă lui Todd, ce credeai?

Se trânti pe canapea și îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– Ai făcut bine că l-ai dat afară pe Jeremy. Încă cinci minute dacă mai stăteai cu el, îmi pierdeam sângele rece și m-apucam să fac mai știu eu ce scandal!

– E absurd.

Ea închise ușa și traversă camera ca să se așeze pe fotoliul de modă veche de lângă șemineu, căci nu voia să-l simtă pe Holt prea aproape de ea.

– Nu-ți stă ție capul la astfel de prostii! Ești prea absorbit de viitorul tău!

– Viitorul nostru. Ai două pahare?

– Am băut deja un grog, mulțumesc.

– Mai bei unul. Vreau să-ți vorbesc.

Lacey încercă să-i ghicească starea de spirit, apoi, fără să mai spună nimic, se duse la bucătărie să caute două pahare.

Degustară băutura în tăcere, fiecare afundat în gândurile lui, iar apoi, la un moment dat, Lacey se auzi întrebând:

– Chiar era cât pe-aci să vă căsătoriți?

– Da. Slavă Domnului că și-a dat seama în ultimul moment că n-aveam nici o intenție să mă las luat cu forța de pe această insulă. Își pusese în cap să mă facă să-mi reiau afacerile cu hoteluri și cred că se și vedea ducând o viață la o intensitate maximă.

– Ca mine, vrei să spui?

El zâmbi.

– Nu, deloc. Ea își dorea mai ales un bărbat care să-i plătească totul.

– Pe tine?

– Da.

– O iubeai?

Ridică din umeri.

– Eram atras de ea. Joanna a apărut foarte curând după ce m-am hotărât să mă instalez aici. Mă gândeam că o patroană elegantă ar da bine pentru imaginea hanului. Logodna n-a durat mult. Când a constatat că sunt ferm pe poziție în privința hanului, s-a gândit serios să se uite după altcineva.

– Te-ai simțit foarte... umilit?

– Ce te face să mă întrebi acest lucru? Compasiunea?

– E doar o întrebare.

– Nu, nu prea umilit. Am avut în primul rând un sentiment de ușurare.

Lacey îl aprobă printr-o mișcare a capului, cu un aer de cunoscătoare.

– Ca și mine când m-a anunțat Roger că vrea să divorțeze.

– Apropo de Roger...

Holt nu-și termină fraza, căci, în aceeași clipă, soneria telefonului răsună în încăpere.

– Hmm, Roger... murmură ea cu dispreț.

– El este?

– Probabil.

Telefonul continua să sune. Lacey nu mișca. Privind-o fix, Holt îi propuse:

– Vrei să răspund eu?

Un zâmbet poznaș apăru pe buzele lui Lacey în timp ce cântărea întrebarea. Se gândea ce mutră ar face Roger dacă ar auzi la telefon o voce de bărbat, și mai ales la ora aceea atât de târzie din noapte. Ar fi extrem de amuzant să-i vadă fața!

Fără să mai aștepte, Holt se duse la telefon și ridică receptorul.

Cu o voce tărăgănată, fară s-o slăbească din ochi pe Lacey, spuse:

– Nu, nu ați greșit. Este camera lui Lacey Seldon.

Avu loc o pauză și o lumină amenințătoare se aprinse în ochii lui Holt.

– Mă tem că nu se poate. Lacey e ocupată în acest moment... Cine sunt eu? Cel cu care este ocupată, desigur.

Dinspre receptor, un strigăt înăbușit ajunse până la urechile lui Lacey. S-ar fi zis că Roger explodase de mânie și de indignare.

– Nu, n-am să v-o dau. Nu permit străinilor să-i vorbească așa logodnicei mele. Cu atât mai puțin la această oră târzie!

Închise și o privi întrebător pe Lacey. Ea îl fixă o clipă, împărțită între emoție și o poftă nebună de râs.

– Cam energic, dar eficace. Aș fi dat orice să-i văd mutra!

– Vino, hai să facem o plimbare. Simt că am nevoie de puțină mișcare.

– La miezul nopții?! exclamă ea, derutată de veselia lui subită.

– Exact! Vino, că altfel nu știu ce sunt în stare să-ți fac!

Holt apucă în grabă șalul pe care ea-l aruncase pe canapea ceva mai devreme și i-l întinse.

– Păi unde e subconștientul tău extraordinar? îl întrebă Lacey râzând, pentru a alunga valul de dorință pe care cuvintele lui îl iscaseră în ea.

– Tocmai asta e! Înțelepciunea mea îmi interzice în seara asta orice act nesăbuit! Dar fii atentă, prea multă inhibiție dă naștere la explozii!

Mergeau către radă. La mijlocul peluzei, Holt se opri și o luă în brațe. În depărtare se auzeau încă acordurile orchestrei, însă Lacey nu le auzea. Luminițele ce jucau în ochii lui Holt o fascinau, iar strânsoarea brațelor lui puternice o tulbura profund.

– Draga mea, nu mă provoca dacă nu ești gata să-ți asumi consecințele. Toată ziua m-am gândit la tine, clipă de clipă, și asta aproape îmi făcea rău. Iar seara a trebuit să te văd vorbind la telefon cu fostul tău soț și apoi dansând cu Todd. Ce zi!

În mintea ei năvăleau imagini și amintiri. Se gândea la femeia cu părul de abanos, apoi la noaptea de dragoste pe care o petrecuse cu Holt și la minunata zi împreună cu el de după aceea. Îl dorea pe acest bărbat și el, la rândul lui, o dorea.

Încă o dată Lacey evită să se gândească la viitor. Holt era acolo deocamdată și numai asta conta. Însă își aminti deodată furia lui din seara trecută și ochii ei verzi se întunecară. Încercă să se desprindă ușor.

– Ce e, draga mea?

– Îmi placi, Holt, ba chiar mai mult de-atât, însă adu-ți aminte ce mi-ai spus. Eu nu pot să-ți fac promisiunile pe care le aștepți...

Cuvintele ei se pierdură în răcoarea nopții.

– Ești sigură, micuța mea Lacey?

Se aplecă pentru a-i îndepărta o șuviță de păr de pe frunte.

– Cu adevărat sigură?

– Holt, să nu mai revenim asupra acestui aspect.

Lacey tremura în timp ce mâinile lui Holt alunecau pe spatele ei din ce în ce mai jos. Închise ochii, cuprinsă de o dorință aprigă care îi urca în trup.

– Dacă nu poți să te hotărăști să ai o relație adevărată, cel puțin prefă-te.

– Să mă prefac?

– Lacey, ne înțelegem de minune. Să trăim clipa fără alte gânduri și preocupări. Să presupunem că suntem logodiți de-adevăratelea.

– O altă aventură de-o noapte? îl întrebă ea cinic.

– Nu. Două nopți ar însemna deja o legătură.

O sărută încetișor pe tâmplă.

– Și după aceea, va fi o a treia noapte?

– Da.

– Holt, știi ce-ar însemna asta, nu?

Cu cât se apăra mai mult, cu atât se trăda și mai tare.

– Că mă dau bătut. Spune-i cum vrei. Accept orice. Când am fost împreună noaptea trecută, am înțeles că mă implic fără nici o rezervă. Toată ziua m-am gândit la un compromis. Am făcut o singură greșeală: am crezut c-am să-ți țin piept mai mult, atâta timp cât va trebui ca tu să înțelegi singură... Dar nu mai pot, draga mea, am să mă mulțumesc cu ce-mi dai.

Fără nici un cuvânt o luă de mână și o duse spre casa impunătoare.

Capitolul 9

De ce îi era așa greu să accepte capitularea acestui bărbat? Pradă unor sentimente contradictorii, Lacey urcă treptele casei la brațul lui Holt. Când el se opri ca să deschidă ușa cu geamuri albăstrui, ea simți că începe să tremure și îi căută în zadar privirea.

Holt închise ușa în urma lor și imediat după aceea o luă de umeri, obligând-o să-i susțină privirea. Îi analiza cu atenție trăsăturile împietrite ca și cum ar fi vrut să descopere un semn al luptei care se dădea înlăuntrul ei. Însă era departe de a-i bănui măcar zbuciumul inimii.

Pe un ton sarcastic, dar și îngrijorat, el o întrebă:

– Ce este, draga mea? Te temi să nu fii gonită din patul meu de acum încolo?

– La asta te gândești? zise ea cu amărăciune.

Fără îndoială că era capabil de așa ceva, își spuse Lacey în sinea ei.

– O! Lacey!

El oftă și o strânse și mai tare, îngropându-și fața în părul ei.

– Nu voi avea puterea s-o mai fac vreodată. Noaptea trecută de-abia te-am condus și am și început să regret. Liniștește-te, draga mea, mi-am acceptat soarta!

Lacey simți un val de căldură străbătându-i inima la auzul acestor cuvinte rostite blând, însă hotărât. Simți din nou nevoia aceea distructivă de a-l apăra pe acest bărbat atât de sigur pe el în aparență. Ghemuită sub brațul lui, îi șopti cu gravitate:

– Holt, dacă nu asta-ți dorești...

Strânsoarea lui deveni și mai puternică.

– Ba da, e tocmai ceea ce vreau. Tu nu?

– Cred... cred că da, murmură ea.

Tulburarea îi era trădată de această ezitare, însă era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Îi puse degetele încetișor pe braț și îl strânse cu hotărâre. Nu mai știa ce să înțeleagă.

– Te vreau. Doar că totul s-a petrecut așa repede! Și apoi mai e și Joanna.

– Uită de Joanna. Ea n-are nici o legătura cu hotărârea mea din aceasta seară. Mai pot conta pe tine să-i spui că ne-am logodit, nu-i așa?

Încântată că-i poate oferi chiar și o slabă compensație în schimbul capitulării sale, mult mai importantă, Lacey aprobă cu o mișcare rapidă a capului.

– Spune-mi cum să te ajut, Holt.

El păru să se concentreze iar Lacey avu impresia că-i simte mâinile tremurând.

– În noaptea asta o să ne prefacem că suntem căsătoriți, îi șopti el. Iar mâine o să uităm totul.

Răsuflarea lui îi ridica ușor șuvițele de păr, iar Lacey îl sărută cu delicatețe. El îi dădu în spate pentru o clipă părul bogat și își apropie buzele de urechea ei. Fiecare din mișcările lui era incredibil de lentă, de rafinată și chinuitor de plăcută.

Holt își continuă explorarea cu grijă, ca și cum ar fi ținut în mâini o comoară fragilă, ce trebuie manevrată cu maximum de precauție. O sărută pasional pe gât, pe linia umerilor și gemu de plăcere când o simți tremurând la pieptul lui.

Mâinile lui Lacey se plimbau pe pieptul lui, apoi alunecară pe sub materialul cămășii, căutându-i căldura trupului. Îi simți mirosul masculin și, cu o mișcare instinctivă, aproape animalică, îl trase spre ea, lipindu-se de corpul lui cu dorința de a-i simți fiecare fibră.

Cu mișcări lente, senzuale, el o mângâia pe sâni, pe șolduri făcând-o să scoată gemete de plăcere. Lacey se arcui cuprinsă de o ciudată și în același timp minunată senzație de voluptate. Apoi, închizând ochii, își sprijini capul pe umărul lui.

– Mă înnebunești, iubito. Răspunzi atât de minunat la chemarea mea și îmi provoci atât de subtil reacțiile... Îmi este de ajuns să te privesc ca să am nevoie de tine.

– Nu te mai gândești la Joanna?

Cuvintele ei se voiau nepăsătoare, ironice chiar când, de fapt, ele îi ascundeau cu greu temerile. Îl simți că zâmbește după mișcarea gurii pe pielea umărului ei.

– Nu mă gândesc decât la tine, draga mea. Dar tu? Te gândești la Roger Wesley?

Ea îi descheie primul nasture al cămășii pentru a-l putea săruta pe gât.

– Nu fi ridicol. Roger reprezintă pentru mine unul din cele șapte păcate capitale. Când mă gândesc ce mult mi-a plăcut că i-ai spus că suntem logodiți, aproape că mă sperii!

– Fără scrupule, o merita.

– De fapt, era o minciună.

Ea oftă, puțin stânjenită și se încruntă la gândul că familia ei va fi de-a dreptul șocată a doua zi când Roger își va anunța vestea trăsnet.

– Ca să minți trebuie să fii sigur pe ceea ce spui. Să te prefaci a crede cu tărie ceea ce spui. Problemă de antrenament...

Ma întâi ea fu șocată de această mărturisire fără ocolișuri, însă nu avu vreme să se mai gândească fiindcă el tocmai o luase în brațe și o ducea cu mare grijă spre camera cufundată în întuneric. În timp ce o întindea pe covor, aproape de pat, Lacey uită de toate, nemaiavându-l în gând decât pe Holt Randolph.

– Am atâta nevoie de tine, Holt. Te...

Ea ezită să pronunțe și celălalt cuvânt, realizând că fusese pe punctul de a-i declara încă o dată dragostea! Nu! Nu era vorba de iubire între ei. Erau atrași fizic unul de celălalt, asta era tot.

– Ce-ai vrut să spui, draga mea?

El îi dădu jos bluza albă, care alunecă pe covor cu un foșnet ușor. Sânii i se dezgoliră, frumoși, fermi nerăbdători să primească mângâierile lui domoale.

– Nimic... Nu... nu mai știu prea bine ce spun în acest moment.

– Nici eu nu mai știu, mărturisi el.

Mâinile lui îi strânseră mijlocul, apoi porniră în căutarea fermoarului fustei.

– Îmi ești ca un drog în sânge.

El își ascunse chipul între sânii ei, apoi continuă s-o dezbrace. Ea apăru în sfârșit goală în întregime, cu o piele ca de catifea sub lumina blândă a veiozei.

– Dezbracă-mă, îi ordonă el. Vreau să-ți simt mâinile pe mine.

Lacey nu aștepta să i se spună de două ori. Mâinile ei, devenite acum neîndemânatice sub impulsul dorinței arzătoare ce o cuprindea tot mai mult, îi scoaseră încet hainele. El nu îi veni în ajutor nici cu un singur gest. Stătea nemișcat, la cheremul ei.

Lacey îi desfăcu încet cureaua și-și strecură mâinile pe sub stofa pantalonilor, eliberându-i șoldurile, apoi coapsele, îngenuncheată în fața lui.

– Nu tu trebuie să stai la picioarele mele.

Vocea lui devenită guturală o înmărmuri. Începu să-i acopere în tăcere coapsele cu sărutări atât de pătimașe, încât mâinile lui Holt se încleștară în părul ei.

– Lacey, draga mea, Lacey!

El tremura sub buzele calde ce-i alergau pe trup, urcându-i pe burtă, pe piept, pe umeri, în timp ce mâinile lui Lacey îi frământau febril spatele.

– Vrei să mă omori!

Mândră de puterea pe care o avea asupra lui, își continuă explorarea fără să-l lase o clipă să-și tragă sufletul. Niciodată nu putuse concepe că un bărbat i s-ar supune în felul acesta unei femei. Însă el îi dădea dovada că era posibil.

– O!

Ea scoase un geamăt când Holt preluă inițiativa și luând-o în brațe o puse pe pat.

– Holt! Cum aș fi putut eu să știu?...

Ea nu-și termină fraza. El era deja deasupra ei, iar mâinile lui îi făceau corpul să vibreze, descriind mișcări din ce în ce mai îndrăznețe, din ce în ce mai incitante.

Lacey i se abandona cu toată ființa, nu își mai ascundea dorința, așa cum nici el nu mai încerca să se tempereze. Fiecare dădea, cerea, se oferea celuilalt cu atenție și aviditate în același timp.

Holt o acoperea cu mângâieri voluptuoase, iar Lacey nu mai era decât pasiune, încordată spre împlinirea finală a dorinței sale. Simțea parcă o infinită plăcere când beția aceea urca în ea tot mai înnebunitor.

Până la urmă ea fu cea care cedă prima și îl trase lângă ea cu toată puterea. Crud, el opuse rezistență câteva secunde.

– Te rog, Holt. Iubește-mă!

– Să te iubesc!

Nu era conștientă de cuvintele pe care le spusese, dar când îl auzi repetându-le cu o voce joasă, nu încercă să le retracteze. Dimpotrivă, se întinse spre el, cerându-i în tăcere să se unească. Cuprinzându-se unul pe celălalt, devorându-și trupurile, ei pierdură contactul cu realitatea. Strigătul lor simultan rupse tăcerea unui univers în care se aflau doar ei și în care nu erau decât o singură ființă.

– Ești a mea, Lacey. Mi te-ai dăruit în întregime. Nimic nu ne mai poate despărți...

Ea îi auzi cuvintele fără să încerce să le înțeleagă. Conștientă doar de prezența lui, Lacey îi aparținea trup și suflet acestui bărbat care o poseda.

Mișcările ferme ale lui Holt îi purtară pe aripile unui nou vârtej irezistibil, în care cunoscură împreună extazul ultim. Stăteau lipiți unul de celălalt într-o îmbrățișare fără sfârșit.

Înainte chiar ca ultima tresărire să ia sfârșit, Lacey fu pătrunsă până în adâncul inimii de un adevăr izbitor. Închise ochii în fața acestui fapt evident și încercă să se convingă că resimte efectele trecătoare ale unei fericiri efemere. Însă realitatea îi striga împotriva voinței ei: îl iubea pe Holt din toată inima.

Lacey întoarse capul pentru a-l putea contempla. El stătea lângă ea, cu picioarele încă încolăcite cu ale ei. Fără îndoială că nici nu-și dădea seama ce se petrecea cu ea.

La rândul lui, el o privea fix, cu o satisfacție leneșă.

– Relaxează-te, n-am să te izgonesc. Am făcut o prostie o dată, acum gata, ajunge!

Îi trase capul pe pieptul lui umed încă de sudoare și îi mângâie ușor părul.

– N-am să te mai pot lăsa.

Ascultătoare, ea rămase lipită de el câteva minute, fără să scoată un cuvânt. De altfel, n-ar fi fost în stare să vorbească.

Viața era plină de surprize, se convinsese. Toate planurile ei, atât de ferm stabilite, ce topeau o dată ce i se oferise o astfel de plăcere care semăna mult cu fericirea.

Când se întoarse la bungalou, auzi telefonul sunând. Lacey se uită la aparat, fără să aibă nici o îndoială în privința identității celui care era la capătul celălalt al firului. Puțin lipsi să nu răspundă, fiindcă nu avea nici un chef să vorbească cu cineva, cu atât mai puțin cu ai ei. Chiar nimeni n-o înțelegea în dimineața asta? Ura întreg universul!

Ridică receptorul cu o strângere de inimă.

– Da, mamă! spuse ea fără să mai aștepte.

– Lacey, Lacey, ce se întâmplă? Tocmai ne-a sunat soțul tău.

– Fostul meu soț!

– Ne-a spus Roger că aseară, târziu de tot, a răspuns un bărbat la tine acasă. Un bărbat care s-a dat drept logodnicul tău!

– Înseamnă că Roger are auz bun, remarcă Lacey sec.

– Ce?

– Ei da, ce este?

– E adevărat?

Doamna Seldon era disperată.

– Mai mult decât adevărat. Iar acum, dacă-mi permiți, mai am și alte lucruri de făcut în dimineața asta.

– Lacey, nu închide! Vreau să știu ce se întâmplă!

– M-am logodit. Liniștește-te, mamă, o să-l placi sigur!

Lacey închise telefonul, își luă în grabă costumul de baie și ieși, fără să-i dea ocazia mamei sale să mai sune încă o dată.

În drum spre piscină se opri pe hol și-l chemă printr-un semn discret pe George.

– Bună, George. Sunt la piscină. Dacă mă caută cineva din Iowa te rog, nu mă chema. De acord?

– Sigur, domnișoară Seldon.

Ridică o sprânceană întrebător, dar nu insistă să afle nimic.

Lacey nu catadicsi să răspundă întrebării mute. Avea deja prea multă bătaie de cap cu propria-i persoană.

Capitolul 10

Lacey înotă în voie, profitând de faptul că piscina era goală la ora aceea matinală.

Căuta să-și calmeze nervii printr-un exercițiu fizic. Nu era nevoie să fii psiholog ca să-ți dai seama de acest lucru, își spuse ea furioasă, în timp ce-și trăgea sufletul făcând pluta.

Însă situația îi apăru în culori și mai întunecate încă. Încerca să revină la o atitudine normală, rațională, dar nu putea să facă nimic. Nu mai conta altceva pentru ea decât Holt Randolph. Iar Holt se mulțumea cu o legătură fără viitor.

Ieși din apă și-și scutură energic părul umed, apoi apucă prosopul.

Oare ce-o făcuse să ajungă într-o astfel de stare noaptea trecută?

Capitularea lui Holt avea cu siguranță un rol aici, își spuse. Strânse din dinți și se duse la cabine să se îmbrace

din nou cu blugii și cu bluza ei veche prea largă. Holt pusese întotdeauna problema în termenii unui angajament definitiv.

Până noaptea trecută... când începuse să spună ca ea. Dar acum ea nu mai voia. Rolurile se inversaseră. Era ridicol de-a dreptul!

Ieși din clădire abia târându-și picioarele, trecu pe-acasă să-și lase costumul de baie la uscat, apoi se hotărî să facă o scurtă plimbare de-a lungul râului străjuit de copaci. Aerul proaspăt nu putea să-i facă decât bine. Avea nevoie de un singur lucru: să-și pună ordine în gânduri. Însă i se învălmășeau în cap fără să-i dea pace. Îl voia pe Holt. Ba nu, voia mai mult: căsătoria. E bine, își spuse ea cu tristețe, acum doar eu întrevăd această posibilitate între noi doi.

Și viitorul ei strălucitor, viitorul acela minunat la care visa când a plecat de-acasă? După ce și l-a imaginat de atâtea ori, acum să-l șteargă așa, dintr-o dată? Încerca să-și amintească surescitarea pe care o simțea înainte la gândul unei existențe necunoscute de nimeni, plină de aventuri. Cât de mult o încântase o astfel de perspectivă! Iată că acum nu reușea să se gândească la nimic altceva decât la pasiunea care o mistuia.

Era acum victima propriei sale capcane? Acum lua drept dragoste o simplă atracție fizică?

Ajunsă la capătul drumului, Lacey se întoarse și se îndreptă spre bungalou. Nu, era perfect capabilă să facă diferența. Chiar dacă dusese o existență închistată și limitată, putea să deosebească dorința de dragoste. Sentimentele ei pentru Holt depășeau cu mult o simplă

atracție fizică. Lacey ar fi vrut să-l protejeze de atacurile Joannei, i-ar fi plăcut să stea oricât în compania lui, căci și cea mai simplă discuție cu el o făcea să se simtă minunat, ba chiar îi plăcea să se și certe cu el. Și mai erau atât de multe alte lucruri... Într-un cuvânt, îl iubea...

Era încă în stare de șoc datorită revelației pe care o avusese noaptea trecută. Toate aceste gânduri o sufocau.

Capitularea acestui bărbat o punea într-o situație din care nu știa cum să iasă. Nu putea să se tragă la răspundere decât pe ea însăși! Cel puțin ieri dimineață își permisese luxul unei discuții în contradictoriu!

Întoarsă acasă, Lacey traversă salonul, incapabilă să-și pună ordine în gânduri, deși acest lucru se impunea de multă vreme. Mai rămăsese puțin până la întoarcerea lui Holt. Ce-i va spune? Cum îi va explica această nervozitate?

În mod sigur soluția nu era să se agite așa cum o făcea. Disperată, ieși să se plimbe pe peluza din spatele bungaloului. Nu era ora ei obișnuită de meditație, dar simțea nevoia să se reculeagă în locul acela atât de liniștit și de retras.

Se așeză în poziția ei din fiecare dimineață. Mental îi ordona cugetului său să se relaxeze, nervilor să nu mai stea atât de încordați, membrelor să se destindă.

Toată lumea în jur părea să-și fi recăpătat seninătatea de până atunci, iar Lacey se gândi că de acolo ar fi trebuit să înceapă. Închise ochii, își puse podul palmelor pe genunchi și așa, stând turcește, încercă să-și golească creierul de orice gând, concentrându-se numai asupra brizei ușoare ce venea

dinspre mare și care îi înfoia părul și bluza. Soarele o săgeta cu razele fierbinți, iar Lacey încercă să-și imagineze că absoarbe această energie a astrului zilei.

Își lăsă gândurile să rătăcească în voie, iar apoi, încetul cu încetul, găsi punctul asupra căruia să se concentreze: sentimentele ei pentru Holt.

Răbdătoare, așteptă ca ideile să i se pună în ordine. Venise în vest să caute niște răspunsuri. În Iowa își imaginase pe drept cuvânt că soluția se găsea într-o viață cu totul nouă, dincolo de drumurile bătătorite cu care erau obișnuiți cei de acolo. Tocmai descoperise însă că nu acela era răspunsul la întrebările ei, ci Holt. Când el se apropie, aproape că nu-l observă.

Încet, nervozitatea i se diminuă; era liniștită acum, iar gândurile i se clarificaseră. Sentimentul de descurajare totală care o torturase până atunci făcu loc unei certitudini pe care oamenii din vest ar fi clasificat-o drept încăpățânare din Midwest. Știa ce voia acum. Rămânea de văzut dacă și Holt dorea același lucru.

Neștiind ce oră era, Lacey încercă să intuiască, ținând în continuare ochii închiși. Mirosul proaspăt al pădurii și al ierbii ajungea în valuri până la ea. Era conștientă numai de duritatea pământului sub ea; păsările ciripeau în copaci.

Apoi, dintr-o dată, percepu o schimbare în atmosferă și deschise ochii încet. Holt era ghemuit în fața ei, cu un surâs incredibil de tandru pe buze. Lângă el, Lacey observă un coșuleț.

– O altă criză? o întrebă el cu blândețe.

Ea îl privi.

– Te iubesc, Holt.

– Știu.

Se așeză pe pământ, lângă ea.

– Ți-e foame? Dacă nu te-am văzut la micul dejun, m-am gândit să vin să...

– Știi! Cum adică știi? Ce tot spui acolo? strigă ea cu răsuflarea tăiată.

El se opri din scotocit în coș și ridică ochii spre ea cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Am știut-o încă de când te-am avut la mine în pat, chiar dacă eram înnebunit de furie că nu voiai să recunoști. Bibliotecarele din Midwest nu se pricep prea bine să se prefacă atunci când se află în brațele unui bărbat! Mi te-ai dăruit total, așa cum numai o femeie pregătită să se unească definitiv cu un bărbat poate s-o facă. În plus, o astfel de femeie nu și-ar face probleme pentru că acest bărbat a fost umilit de o fostă logodnică.

– Văd că ești expert în domeniu.

O parte din calmul dobândit cu greu dispăru la vederea nepăsării cu care întâmpina Holt revelația iubirii ei.

Cu o simplitate dezarmantă, el rosti:

– Ți-am acceptat toate condițiile, însă știam că numai ce e între noi contează.

Luă din coș o sticlă de vin rece și dădu s-o desfacă.

– Holt, lasă sticla aia și ascultă-mă. Am spus: te iubesc. Ceea ce în ținutul meu natal echivalează cu căsătoria, lăsând complicațiile la o parte.

El lăsă impresia că ia în considerare și o astfel de ipoteză care merita o oarecare atenție și rămase nemișcat, cu mâna pe gâtul sticlei.

– Ce fel de complicații?

– Că nu... că nu mă iubești, în primul rând.

El apucă din nou dopul sticlei.

– Atunci, nu sunt complicații, nu-i așa? Bineînțeles că te iubesc, prostuțo! Te-am iubit din clipa în care te-am văzut.

– Holt!

Lacey îi smulse sticla din mâini și o puse în coș. Apoi i se aruncă în brațe. Ochii lui străluceau când îi întâlniră pe a ei. Își simți răsuflarea întretăiată; nu-și mai putea ascunde tulburarea.

– Explică-te! Mă iubești?

El o strânse în brațe cu toată puterea și îi dădu la o parte părul de pe față cu un gest blând.

– Te iubesc, e adevărat. Hotărâsem să mă căsătoresc cu tine imediat ce ai fi renunțat la toate ideile tale nebunești în legătură cu un viitor plin de aventuri trecătoare și lipsite de sens. Dacă nu vrei să mă crezi, întreab-o pe mama ta! adăugă el pe un ton misterios.

– Pe mama?!

– Hmm... Trebuia să vorbească cineva azi de dimineață. Bietul George își smulgea părul din cap încercând să-i explice că nu vrei să primești nici un apel din Iowa.

– Dumnezeule!

Lacey îl privi fix, simțind că-i vine amețeala la gândul că tocmai el vorbise cu mama ei despre acest lucru.

– Liniștește-te. Îmi e profund recunoscătoare, pentru că am să te salvez. Dumnezeu știe de ce sau de cine. Aproape mă consideră membru al familiei. Vei fi încântată să afli că Roger a decăzut acum până la statutul de măscărici.

– Mama mea e o femeie de bun simț.

Roger reprezenta centrul atenției atâta vreme cât era singur pe pistă. O dată cu apariția unei alte partide, soarta lui fusese pecetluită.

– Cum apar în ochii tăi, Lacey? Sunt o afacere bună?

Orice urmă de glumă dispăruse din vocea lui și ajunsese acum s-o strângă cu și mai multă putere.

– Ești sigură pe tine? N-aș suporta să-ți schimbi părerea în viitor. Vreau o legătură pentru toată viața. Nu am de gând să te las să-mi scapi...

– Nu te teme. Noaptea trecută, când ai cedat și ai afirmat că-mi accepți toate condițiile, mi-am dat seama că m-am răzgândit. Și eu vreau o legătură pentru toată viața. N-așteptam decât să aduci tu vorba despre asta din nou.

El îi răspunse calm.

– Căci ai înțeles în sfârșit că aceasta este aspirația vieții tale. Eram atât de sigur de dragostea ta încât m-am hotărât să-mi asum riscul de a te lăsa să-ți dai seama singură.

– Să nu-mi spui că ai flirtat cu Joanna intenționat în fața mea?

– Poate, puțin. Încercam ceva...

– Apropo, unde e Joanna? Ai anunțat-o că ne logodim?

El răspunse după o mică ezitare:

– Da, înainte să ne întâlnim aseară.

Pe Lacey o cuprinse o ciudată senzație contradictorie de indignare și de amuzament.

– Și ce-ai fi făcut în dimineața asta dacă n-aș fi fost atât de amabilă să accept să-ți vin în ajutor?

– Slavă Domnului, n-a fost cazul. Ai prea mult suflet ca să mă lași pradă unei foste iubiri, așa, fără apărare...

– Tu, fără apărare! Holt, încă te mai temi de ea?

– Nu spune prostii. Sentimentele mele pentru Joanna au murit de mult. Chiar și când aveam ceva pentru ea, nu se poate compara cu ceea ce ne unește pe noi doi. Pe Joanna n-o iubeam, pe când pe tine am să te iubesc toată viața! Trimițându-te pe tine la luptă cu ea, nu încercam decât să te leg și mai mult de mine. Nu mă eschivez de obicei!

Lovită deodată de un gând, Lacey întrebă:

– Și ea, încă mai caută, nu?

– Ce să caute?

– Joanna trăiește acum genul de viață la care credeam că visez și eu. A venit din nou aici ca să recupereze ceea ce a pierdut.

– Joanna nu se interesează de mine decât în măsura în care se gândește că mă poate face să duc genul ei de viață superficială. Ea nu iubește decât banul și luxul, ea nu se dăruiește, nu se implică. Și chiar dac-ar putea s-o facă acum, eu nu mai sunt liber.

Zâmbi și îi sărută ușor buzele.

– Sunt înlănțuit pentru totdeauna de o mică încăpățânată din Midwest, care a străbătut două mii de kilometri ca să mă revendice!

Lui Lacey îi scăpă un suspin de mulțumire.

– Ai vorbit serios când mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de mine de cum m-ai văzut?

– Păi cum altfel? Te-am așteptat toată viața. Habai n-ai ce panică m-a cuprins când am aflat că vrei s-o pornești în căutarea unei vieți destrăbălate, care nu ți se potrivea în nici un fel, puteam s-o jur. Dar cum să te fac să-ți dai seama?

– Nu mi-ai vorbit niciodată nici de dragoste, nici de căsătorie.

– Cum naiba aș fi putut s-o fac? De fiecare dată când venea vorba, îmi arătai un dispreț profund, amintește-ți. Respingeai orice propunere serioasă. Chiar și când am încercat după aceea să-ți ofer perspectiva unei idile durabile, ai refuzat din nou. Și încă te mai miri că nu ți-am declarat iubirea?

– Noaptea trecută chiar erai gata să accepți orice ți-aș fi oferit?

– Nu tocmai. Eram sigur de dragostea ta și puteam să-mi asum riscul să mă prefac că mă dau bătut. Contam pe o altă noapte cu mine ca să te fac să deschizi ochii. Azi-dimineață, când ne-am trezit, am înțeles că lucrurile luaseră întorsătura dorită.

– Întorsătura dorită?

Lacey sări în sus.

– Ce mod de a descrie lucrurile! Am fost o epavă toată dimineața!

– Și, după tine, ce crezi, nu mi-am dat seama? Abia atunci am avut toate motivele să sper. Aproape puteam să-ți văd creierașul fierbând la această descoperire. Nu-i așa că tot viitorul ți-a defilat prin fața ochilor? întrebă el pe un ton care o tachina, însă cu blândețe.

– Am avut o dimineață înfiorătoare, Holt Randolph. Și nu e prea politicos din partea ta să râzi de asta!

– Ai dreptate. Doar că sunt atât de ușurat!

– Ce-ai fi făcut dacă n-aș fi ajuns la magnificele mele concluzii în dimineața asta? îl întrebă ea ironic.

– Aveam la dispoziție toată vara ca să te fac să înțelegi. Aș fi lăsat idila noastră să continue așa, după condițiile tale, până când ai fi ajuns singură la această concluzie.

În ochii ei se aprinse o luminiță de vinovăție.

– Într-un anume sens, capitularea mea de azi-noapte n-a fost doar simulată. Eram gata să primesc ceea ce mi-ai fi oferit. Însă îmi doream atât de multe lucruri în plus, iar tu la fel, sunt sigur!

Se opri pentru un moment, iar Lacey citi pe buzele lui o imensă ușurare.

– M-ai făcut să văd stele verzi toate zilele acestea!

– Dar eu ce să mai zic? Mi-ai spulberat pur și simplu toate planurile de viitor!

– Și chiar îți va lipsi acest viitor de aur? întrebă el șoptit, cu buzele în părul ei.

– Nu! L-am înlocuit cu ceva ce-mi doream mult mai mult. N-am realizat imediat. Ce vrei? Eu nu am experiența ta!

– Slavă Domnului! Când mă gândesc ce s-ar fi putut alege de tine cu un astfel de mod de viață! Că vrei sau nu, educația pe care ai primit-o în orășelul tău natal și-a lăsat amprenta asupra personalității tale, am fost convins de asta încă de la început. Iar în prima noapte când te-am ținut în brațe, când m-ai întrebat dacă te iubesc puțin, n-am mai avut nici o îndoială.

Ea își ascunse fața în țesătura cămășii lui.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– M-am temut ca asta să nu întârzie și mai mult dez-nodământul. Și în plus, eram disperat în seara aceea. Amintește-ți că te-am surprins sărutându-te cu Todd în piscină.

Pe Lacey n-o încânta deloc să continue discuția cu subiectul Jeremy.

– Asta n-are nici o importanță.

– Știu. O mică experiență. Prima dintr-o lungă serie, dacă ți-ai fi urmat ideile. Voiam să ți le scot din cap înainte să înnebunesc.

– O experiență reușită, totuși.

– Cum așa? strigă el.

– Când m-am sărutat cu Jeremy, am ajuns imediat la concluzia că săruturile lui nici nu se puteau compara cu ale tale.

– Ajunge, să lăsăm acum experiențele, iubito!

– Promit! Ești singurul bărbat pe care mi-l doresc, Holt. Te iubesc atât de mult!

– Ei, asta trebuie sărbătorit! Propun să desfacem această sticlă și să ciocnim pentru viitorul nostru. Dacă nu, sunt în stare să fac dragoste cu tine aici, în văzul lumii!

Holt scoase dopul sticlei, turnă vin în paharele cu picior și îi întinse unul. Se priviră în tăcere pe deasupra cristalului, apoi ciocniră pentru viitorul lor.

Lacey își lăsă jos paharul, cu o privire răutăcioasă.

– Voi ăștia din vest aveți o pasiune pentru lucrurile pregătite așa, ceremonios. Să bei vin la ora asta, în pahare de cristal și stând pe iarbă!

– Ne dăm și noi silința, spuse el cu modestie. Eu personal, însă, sunt gata să învăț obiceiurile din Midwest.

Imediat, redeveni serios.

– Ah! Era să uit! George mi-a dat asta pentru tine...

Îi întinse un plic lung pe spatele căruia scria cu litere mari de tipar: „Hawaii". O urmări pe Lacey fără să reușească să-și mascheze teama.

Ea aruncă o privire pe deasupra plicului, apoi, încet, îl rupse în două, lăsând ostentativ bucățile de hârtie să se răspândească pe jos.

– Cât despre viitoarea mea carieră...

– Cât despre ce, draga mea?

– Nu-ți amintești ideea mea de a-mi deschide un magazinaș?

– Ba da.

– Mă gândesc că un astfel de magazin ar fi necesar aici, pe insulă. Toți turiștii ăștia leneși n-au pe ce să-și arunce banii în afară de mâncare și băutură.

Chipul lui Holt se lumină. Îi luă paharul din mâini și îl puse deasupra coșului. O trase spre el încetișor și o strânse în brațe cu un aer fericit, ca și cum ar fi fost cel mai neprețuit lucru din lume.

– Bine ai venit la mine, Lacey, dragostea mea, îi zise pe un ton de o nespusă blândețe. Mi-a fost atât de teamă că n-ai să înțelegi că locul tău e la mine!

– Dacă ai fi cunoscut bunul-simț al micuțelor bibliotecare din Midwest, nu te-ai fi îndoit nici o clipă de sfârșitul poveștii.

Ea își înălță capul spre el să-l sărute, copleșită de viziunea încântătorului viitor ce i se oferea.

Sfârșit